

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVII • Núm. 1.391 • 1,90 €

18 • maig • 2006

«La manera amb què es dona val més
que el que es dona»
Pierre Corneille

El P. Pascual Chávez ha pogut constatar la vitalitat
de la Família Salesiana

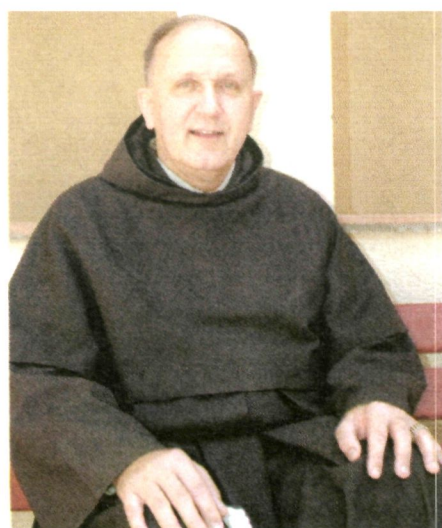
El successor de Don Bosco visita Catalunya

La Família Salesiana de Catalunya va rebre el 30 d'abril passat una visita molt especial. El rector major salesià, el P. Pascual Chávez, va aterrar a Barcelona per visitar algunes de les nombroses comunitats i obres que els salesians porten a terme a l'anomenada Inspectoria de la Mare de Déu de la Mercè. 120 anys després de la visita de Don Bosco a Barcelona, el seu novè successor com a superior general dels Salesians ha tornat a Catalunya i Aragó per constatar la vitalitat d'un carisma que continua plenament vigent. Al llarg de la setmana que ha durat la seva presència en aquestes terres, el P. Pascual Chávez, més que visitar edificis, ha volgut sobretot conèixer de prop i animar personal-

ment molts dels més de 7.000 religiosos i laics que avui formen la Família Salesiana a Catalunya, Aragó, Balears i Andorra.

Pàg. 20 i 21

Entrevista al ministre general dels Conventuals

Els Franciscans Menors Conventuals de Catalunya van rebre, l'última setmana del mes d'abril, la visita de Joachim Giermek, ministre general de l'orde. Hi va acudir amb el seu Consell General per concloure el centeneri de la tornada dels Conventuals a Catalunya, concretament a Granollers. L'orde, que es troba en plena expansió i té posada la mirada sobretot a Àsia, intenta continuar fidel al carisma del seu fundador, sant Francesc.

Pàg. 10

en primer pla

Celebració de la Pasqua del Malalt

Totes les diòcesis de l'Estat espanyol celebren la Pasqua del Malalt el VI diumenge de Pasqua, que s'escau el proper 21 de maig. «L'acompanyament espiritual al malalt» és el tema d'enguany que té com a lema: «...i va caminar amb ells.» Per als cristians és una prioritat pastoral ser sensibles al clam que prové del món del dolor i fer costat als qui viuen en soledat la seva malaltia. D'aquesta manera esdevindrem, com a bons samaritans, testimonis de l'amor de Crist.

Pàg. 3, 4 i 5

Nous preveres a Lleida

Feia molts anys que la catedral de Lleida no acollia una ordenació doble. La cerimònia va tenir lloc la tarda del 7 de maig amb la consagració presbiteral de dos joves diaques diocesans, Mn. Francisco José Ribas, de Còrdova però amb arrels paternes a Catalunya, i Mn.

Robert Louan, originari de Costa d'Ivori. L'ordenació va ser presidida pel bisbe de la diòcesi de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, i concelebrada pel jove bisbe de la diòcesi d'Odienné, Mons. Salomon Lezoutié.

Pàg. 17

A punt el nou Pla Pastoral de la diòcesi de Barcelona

L'arquebisbat de Barcelona presentarà oficialment el proper 27 de maig el Pla Pastoral diocesà per al trienni 2006-2009. Joves, família i Eucaristia són els tres grans temes d'un pla que vol ser abans que res instrument de comunió eclesial. Sota el lema «Enviats a donar fruit», l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach convida tots els diocesans a comprometre's a fons en l'aplicació d'aquest nou projecte pastoral.

Pàg. 23

Sumari

Pàg. 7 Benet XVI: «El sacerdoci no és una manera de fer carrera»

Pàg. 9 L'Església demana el suport dels catòlics per al seu sosteniment

Pàg. 18 Lleida: acte commemoratiu dels 40 anys del Vaticà II

Pàg. 22 Institució d'acòlits i lectors per a futurs diaques permanents

Pàg. 29 L'actor Conrado Sanmartín rep el premi Família de cinema

Lliurament dels premis del XXI Concurs Bíblic

Pàg. 30 i 31

Editorial

«El codi da Vinci»

Després de l'èxit editorial extraordinari, amb més de 40 milions d'exemplars venuts, l'obra de Dan Brown *El codi da Vinci* s'estrena als cinemes d'arreu del món aquest 19 de maig, intentant repetir, ara des de les pantalles, l'èxit obtingut a les llibreries.

Per això, es torna a posar de moda la temàtica d'aquesta obra que, a més, coincideix amb el descobriment de l'Evangeli de Judes, pel que les dades històriques sobre la vida de Jesús tornen a ser debatudes i posades en dubte en tertúlies i articles periodístics. Tots dos fenòmens tenen un punt de coincidència: desafien les dades dels quatre Evangelis canònics i la doctrina de l'Església, i llancen teories molt poc contrastades sobre Maria Magdalena, en un cas, i sobre Judes, en l'altre. Aquí rau probablement l'èxit i l'interès per aquestes teories, perquè els llibres i pel·lícules que reflecteixen fets històrics coneguts per tots poden tenir un èxit més o menys gran, però, quan es presenten presumptes novetats històriques, es desperta un interès extraordinari per conèixer, encara que només sigui una teoria, una proposta diferent de la que durant segles s'ha afirmat de forma més o menys unànime.

Per això l'any passat, en la Diada de Sant Jordi, el llibre de Dan Brown va tenir un èxit total, i no és que els lectors catalans tinguin un interès especial pels temes religiosos o relacionats amb la vida de Crist, sinó per la morbositat que provoca una obra que desafia la versió oficial dels fets. Curiosament, el dia de Sant Jordi d'enguany, els èxits més grans han estat una obra que també barreja el fet religiós amb la novel·la, *L'església del mar*, i el llibre del exvicepresident del Futbol Club Barcelona, Sandro Rosell, per la morbositat que provoca conèixer una versió de la història d'aquests últims anys de l'equip barcelonista diferent de la versió oficial del president Laporta i la junta directiva actual.

Ara arriba el moment de comprovar l'èxit que tindrà l'obra de Brown a les pantalles cinematogràfiques. Diversos representants de l'Església catòlica, entre els quals hi ha cardenals i bisbes, han expressat el seu dolor i la seva protesta per l'estrena d'aquesta pel·lícula. Argumenten que al llibre i al film s'ofenen els sentiments dels cristians, que mereixen un respecte. Encara així, en cap cas no s'ha fet una crida a la resposta violenta contra l'estrena de la pel·lícula. Això sí, s'ha llançat la pregunta des d'alguns sectors catòlics: què hauria passat si l'ofensa hagués estat contra la religió musulmana? El més probable és que la pel·lícula no s'hagués arribat a filmar mai, perquè la reacció i les protestes del món musulmà al llibre haurien estat tan greus que cap productora no s'hauria arriscat a carregar un risc tan gran.

Els cristians, en canvi, som gent majoritàriament pacífica, encara que tenim sentiments i no els podem amagar quan ens sentim ferits o quan s'ataquen les veritats de la nostra fe o els símbols de la nostra religió. Per això, és bo que fem sentir la nostra veu i que expressem, de forma pacífica, la nostra protesta davant fets que ens semblen ofensius. Diferents persones i institucions del món cristià han intentat evitar que es fes la pel·lícula sobre el llibre de Dan Brown, però ha estat un esforç inútil, probablement perquè hi ha molts diners en joc i els diners no entenen de sentiments.

Una bona proposta llançada per diversos col·lectius catòlics, a més de recomanar a totes les persones del nostre entorn que no vagin a veure la pel·lícula, és la d'anar al cinema el dia de l'estrena per veure una altra pel·lícula, a part que anar al cinema de tant en tant és bo per a tots, també per als cristians, el fet que la resta de les pel·lícules tinguin un important taquillaatge disminuirà el possible èxit d'estrena d'*El codi da Vinci*.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 95,90 €

Gibraltar i Portugal: 99,51 €

Resta d'Europa: 164,61 €

Amèrica i Àfrica: 197,32 €

Àsia i Oceania: 265,13 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«La manera amb què es dona val més que el que es dona»

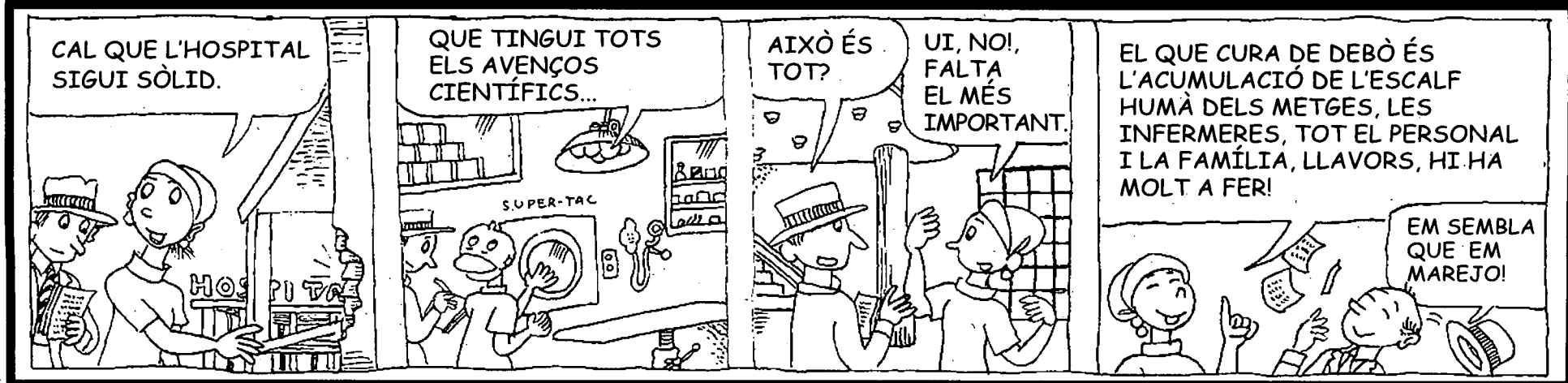
(Pierre Corneille. Dramaturg francès. 1606-1684)

La vanitat humana mira d'infiltrar-se en els nostres èxits i és notòria en molts actes de beneficència. Hi ha qui dona del que li sobra, i com més notícies i ventilat sigui el seu present, millor. Fa uns dos mil anys, Jesús estava assegut davant d'on es dipositaven les ofrenes i almoines al temple de Jerusalem, observant. Les dels rics eren molt generoses i les feien amb ostentació. Però una vídua pobra es va despendre d'una quantitat ínfima. I Jesús va dir als seus: «Aquesta vídua pobra ha

tirat més que tots els altres, perquè tots han donat del que els sobrava, i ella, en canvi, ha donat del que necessitava, tot el que tenia per viure.» I allò altre que també deia: «Quan facis almoina, mira que la mà esquerra no sàpiga què fa la dreta.» D'acord amb l'anterior, deia el cèlebre historiador italià Cèsare Cantù (1804-1895): «Els diners consagrats a la beneficència no tenen mèrit si no representen un sacrifici, una privació.»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

La Pasqua del Malalt: acostar-se al patiment

■ Se celebra el proper 21 de maig a totes les diòcesis de l'Estat espanyol

La Campanya del Malalt, que comença l'11 de febrer amb les activitats corresponents al Dia Mundial del Malalt, té un moment culminant amb la celebració de la Pasqua del Malalt, que tradicionalment té lloc a l'Església espanyola el VI diumenge de Pasqua. «L'acompanyament espiritual al malalt» és el tema

d'enguany que té com a lema: «...i va caminar amb ells.» Per als cristians és una prioritat pastoral ser sensibles al clam que prové del món del dolor i fer costat als qui viuen en soledat la seva malaltia. D'aquesta manera esdevindrem, com a bons samaritans, testimonis de l'amor de Crist.

L'Església és cridada a recórrer el camí de la persona, especialment quan aquesta passa per l'experiència del patiment i de la malaltia. Per això, l'Església és sagrament de la presència salvadora de Déu a la humanitat adolorida. L'acompanyament al malalt s'ha de dur a terme en clau evangelitzadora. Sentir-se acompanyat en la malaltia, en el nom del Senyor i de la comunitat cristiana, constitueix un alleugeriment i una font de consol per a la persona. Tot acompanyament, fet des de la fe, cerca d'afavorir el creixement de la persona en la vida segons l'Esperit per realitzar la vocació divina, que és ser fill de Déu i germà dels homes. És, per tant, un servei de misericòrdia i d'acollida que realitza l'Església com a expressió de la seva missió.

La tasca que desenvolupen tant les parròquies com els equips de la Pastoral de la Salut amb els malalts i els impeditos és excel·lent. Ofereixen un testimoni d'esperança en la resurrecció, ja que en ells es descobreix el rostre dolent i gloriós del Senyor. L'acompanyant ha de procurar que sigui el mateix malalt qui assumeixi el seu propi camí de relació amb Déu. «Hi ha preguntes urgents sobre el dolor i la mort que esperen respostes vàlides...; el cristià està cridat a testimoniar la consoladora veritat de Crist ressuscitat, que assumeix les ferides i els mals de la humanitat, inclosa la mort, i els converteix en moments de gràcia i de vida», afirmava Joan Pau II.

Amb motiu de la Pasqua del Malalt, els bisbes de la Comissió Episcopal de la

«Sentir-se acompanyat en la malaltia, en el nom del Senyor, constitueix una font de consol per a la persona»

Pastoral de la Salut han fet públic un comunicat, on manifesten que «l'ésser humà, danyat pel pecat original, experimenta en ell mateix la malaltia, la feblesa de les seves forces, el patiment i la seva llunyania de Déu. Caminar vers l'ideal de salut suposa viure en harmonia amb totes les dimensions del seu ésser humà. Entre

aquestes dimensions, la dimensió espiritual el diferencia i el situa per damunt dels altres éssers de la creació i l'obre cap a la Transcendència. L'acompanyament del malalt implica ajudar-lo a trobar-se amb Déu».

«Passar per l'experiència de la malaltia, de la pròpia limitació i fragilitat, el col·loca en situació de necessitat, en una situació que reclama atenció integral, una entranyable atenció personal. És aquí, en aquesta situació en la qual l'ésser humà anhela ser cuidat i acompanyat dignament», expliquen. «L'acompanyament —afegeixen els prelats— és un servei de mediació a la persona que cerca el sentit de la seva vida des de la coherència interna, la interiorització de significats i les propostes de futur. Sabem que la missió no és fàcil i que de vegades se sent la soledat, la pobresa que fa emmudir la paraula i la ferida que produeix el contacte amb el dolor.»

Acompanyar el malalt comporta uns quants trets característics que cal aconseguir. Són els següents: assumir l'experiència aliena; acollir en un mateix el patiment del proïsme; preocupar-se per tot sense preocupar; commoure's davant de l'altre sense compadir; fer-li bé sense crear dependències; infondre ànim, força i esperança; estar disponible sense disposar; recórrer l'incert camí espiritual de cada persona, amb la confiança que la companyia ajuda a superar la soledat i a generar comunió, i mostrar apropament, confiança i amor. (M.A.C.)

Donar resposta a les necessitats dels malalts i discapacitats

El proper 21 de maig l'Església celebra la Pasqua del Malalt. Enguany es fa referència a l'acompanyament espiritual als malalts i som convidats a acompanyar les persones en el seu procés de malaltia en el camí de la vida i, en definitiva, en el camí de Pasqua. Les paraules de Jesús «estava malalt, i em va visitar» (Mt 25,36) són la clau que ens obre els ulls a l'espiritualitat cristocèntrica: veure present en el malalt el mateix Crist que ens evangelitza, però a la vegada ser Crist per al qui pateix, i anar construint així una relació interpersonal humanitzadora.

El malalt pot viure el misteri pasqual cercant com a model Crist, que en el seu sofriment a Getsemani no deixa els seus i que, tot i demanant-li al Pare «que aquesta copa s'allunyi de mi» en la pregària, s'abandona finalment a la voluntat d'Aquell qui l'estima «i ho ha posat tot a les seves mans» (Jn 3,35). És així com el malalt, mitjançant aquest procés, ens evangelitza mostrant-nos el rostre de Crist, que per amor i fidelitat a Déu comparteix del tot el dolor humà fins a la creu, donant-nos tanmateix la joia de la salvació. No hi ha dubte que l'experiència de la malaltia ens condueix a cercar un sentit, una resposta, i és el moment propici per revifar la pròpia fe i acollir la misericòrdia de Déu, del Déu de la vida.

D'altra banda, el malalt i la seva família necessiten ser acompanyats amb dignitat, en un camí il·luminat d'esperança i gràtitut per part dels professionals de la salut,

La família hospitalària, sempre al costat dels més necessitats.

de les institucions eclesials i d'associacions com l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, que des de l'any 1910 organitza pelegrinatges acompanyant els malalts al santuari de Lourdes. Com molt bé expressa el president de l'Hospitalitat, Josep M. Cullell, Lourdes és una veritable «escola d'amor», en què la família hospitalària es compromet al llarg de l'any, i no solament en els pelegrinatges, a «anunciar la Bona Nova de la salut des de la humilitat, el saber escoltar i des de la pregària, en l'Església i com a Església».

A més de l'organització anual de dos pelegrinatges a Lourdes, cal destacar el que es fa al santuari de Montserrat, juntament amb totes les Hospitalitats catala-

nes, i que aquest any va tenir lloc el 13 de maig passat, amb la celebració de la missa conventual i un dinar de germanor. També es porten a terme activitats amb malalts i discapacitats, com les colònies de Setmana Santa, les Jornades de germanor hospitalària, les trobades de pregària, el tradicional dinar de Nadal per a un miler de malalts, les trobades del grup de joves i de revisió de vida per a persones amb paràlisi cerebral i, fins i tot, les sortides als partits de futbol del Barça i de l'Espanyol.

Vers la integració social

Com a Església missionera, l'Hospitalitat no ha volgut «quedar-se a la sagris-

tia, sinó sortir a les places per anunciar Jesucrist», en paraules del nostre president. L'any 2002 va crear la Fundació Privada Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes per tal de donar resposta a les necessitats d'atenció continuada dels malalts i discapacitats al llarg de tot l'any. L'objectiu fundacional és la promoció de persones malaltes i amb disminucions psíquiques i/o físiques vers la integració social i vers la maduresa espiritual fonamentada en la fe cristiana.

Una de les primeres activitats va ser la creació del Centre de Dia d'atenció especialitzada Bernadette per a persones amb disminució psíquica severa. Un segon projecte va ser la creació i gestió de pisos d'acollida, oferint la possibilitat de viure en una casa a aquelles persones malaltes que amb les seves famílies es traslladen del seu lloc d'origen per rebre tractament mèdic a Barcelona.

Un tercer projecte ja en marxa és la llar-residència per a persones amb discapacitat psíquica en edat laboral, que fomenta la seva integració social i segueix un model obert i integrat dintre de la comunitat. En definitiva, totes les activitats van orientades al servei del malalt i discapacitat i tant de bo que, al costat d'ells, no saltres continuem reflectint la tendresa, la bondat, l'amor i la misericòrdia de Déu.

M. Àngels Perelló

Directora de la Fundació Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona

Quan el malalt és un nen

■ En aquest cas el suport de pares i familiars és d'una importància vital

Quan un nen es posa malalt, tota la família es posa malalta amb ell. La rutina diària de tots els seus membres s'altera per unes prioritats noves, l'organigrama familiar canvia d'ordre i, en molts casos, l'economia també se'n ressent. Tothom se sent colpejat per una notícia mai esperada i que, sense previ avís, altera tots els plans familiars.

Per a uns pares, acceptar la malaltia del seu fill és molt difícil. El patiment humà, i més si és en un nen, és un misteri que només podem acceptar si ens endinsem en la Redempció, i l'il·luminem des de la Creu de Jesucrist. Hauríem de diferenciar el patiment del nen davant de la malaltia i el patiment dels adults davant de la realitat del patiment del nen. El primer dependrà molt del segon.

El nen viu unit als sentiments i emocions dels pares, perquè tot i que el cordó umbilical físic fos tallat en el moment del naixement, hi ha un cordó umbilical espiritual que el manté unit als pares i, per això, en la vivència de la seva mateixa malaltia serà determinant la maduresa i esperança d'ells. És per aquesta raó per la qual no podem desvincular l'acompanyament del nen malalt dels seus pares, sense oblidar els germans. La capacitat familiar d'assimilar aquesta situació normalitzant-la és la clau perquè el nen

malalt tingui un entorn que l'ajudi a viure positivament la seva situació i lluiti amb fermesa per recuperar la salut.

Per al nen és més fàcil acceptar la malaltia amb normalitat, perquè conserva intacte el concepte de vulnerabilitat i es reconeix a ell mateix necessitat i dependent dels altres. Només li cal tenir a prop les persones que generen en ell confiança des de l'amor. Perquè el nen se senti segur necessita tenir al seu costat la família i que aquesta li transmeti confiança, seguretat, força i esperança.

Això no significa que s'hagin de fingir davant d'ell uns sentiments irreals; és molt difícil enganyar un nen, perquè ell capta més l'estat d'ànim de qui l'envolta que les paraules. Un nen entendreà més bé les llàgrimes serenes de la mare davant del seu dolor que una alegria fingida i absurda que ell no entendreà i li provocarà un sentiment d'incomprensió, inseguretat i rebuig. El que més ajudarà el nen és la fermesa dels familiars davant

A l'Hospital Sant Joan de Déu no escatimen esforços per aconseguir crear un clima ple d'esperança i amor.

del seu patiment, i no la seva negació.

Hem de preparar-nos per respondre les preguntes que, de ben segur, l'infant malalt ens farà; mai no li hem de dir una mentida. El nen que se sent enganyat pateix un esquinç interior, perd la confiança i la seguretat i li genera una situació de por i confusió, i amb això augmenta el seu patiment. Les respostes han de ser adients a la seva edat i capacitat de comprensió, i transmetent-li la informació que ens demana amb senzillesa i claredat.

Experiència de gràcia i amor

Per tot el que hem exposat fins ara és fàcil comprendre que l'acompanyament

a l'infant malalt recau completament sobre els pares i familiars. Per aquesta raó els qui han de trobar suport espiritual i humà són ells. Nosaltres, al nostre Hospital Sant Joan de Déu, no escatimem esforços per aconseguir crear un clima alegre i ple d'esperança i amor,

alhora que posem tots els mitjans per aconseguir, si és possible, recuperar la salut de tots els nostres pacients, donant tot el suport necessari als familiars i a ells mateixos en totes les necessitats perquè l'experiència de malaltia no sigui traumàtica, sinó que pugui arribar a ser una experiència de gràcia, creixement i amor.

Voldria adreçar-me, amb amor, admiració i respecte a tots els pares cristians que tenen fills malalts. Tot i que ens plantegem la malaltia i la mort com una cosa pròpia de la naturalesa humana, ens resulta molt difícil acceptar-la en un infant perquè creiem que arriba a deshora. L'adult, davant del patiment d'un nen, ha de situar-se en el misteri de Maria al peu de la Creu, i donar la vida a la nova humanitat en una nova i dolorosa maternitat. El nen malalt ens transporta a la

contemplació de Crist Crucificat i Redemptor.

Fe i confiança en Déu

El més necessari per acompanyar un nen malalt és la fe i la confiança en Déu, que és amor sempre, fins i tot quan és difícil d'acceptar; no és Ell qui ens falla o oblida, som nosaltres qui no podem abastar-lo i comprendre'l. Aquest amor ens infondrà esperança i força, que es traduiran en la paciència tan necessària. L'amor a Déu ens donarà capacitat de suportar sense desesperar; la capacitat de lluitar sense defallir; la capacitat d'acceptar sense comprendre; la capacitat d'entendre que brilla des de l'amor. Ens ajudarà

a viure tant en Déu que confiarem totalment en Ell, esperant trobar en el seu amor un sentit ara envoltat de misteri.

Teniu a les vostres mans que els vostres fills coneixin Déu, vegin i sentin l'amor de Déu a través vostre. Segons la vostra alegria, la vostra esperan-

ça, la vostra pau i confiança, ells rebran a mans plenes la força del seu amor. Aquest és el millor acompanyament per als vostres fills. En ells teniu Crist a casa vostra. Estimeu-lo, cuideu-lo, protegiu-lo, però no el rebutgeu amb els vostres dubtes de fe! Déu us ha escollit a vosaltres i no a cap altre perquè tingueu cura d'Ell en els vostres fills malalts.

Sou famílies sagrades, consagrades per la creu de Crist. Sou famílies redemptores. Amb el vostre testimoni sou veritables evangelitzadors, testimonis de Jesucrist Ressuscitat. Maria, esperança nostra, salut dels malalts, Mare de Jesús Crucificat i Glorificat, pregueu per nosaltres!

Tina Parayre

Coordinadora del Servei de Voluntaris de l'Hospital Sant Joan de Déu de Barcelona

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 197,32 €** ☐
Àsia i Oceania: 265,13 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

L'ENTREVISTA

Mn. Josep M. Forcada, delegat de la Pastoral de la Salut de la diòcesi de Barcelona

—Mn. Forcada, què és la Pasqua del Malalt?

—L'11 de febrer, festivitat de la Mare de Déu de Lourdes, se celebra el Dia del Malalt arreu del món. I el sisè diumenge de Pasqua té lloc, a totes les diòcesis de l'Estat espanyol, l'anomenada Pasqua del Malalt; que enguany s'escau el 21 de maig. Aquestes són les celebracions més significatives que s'inclouen dins de la Campanya anual del Malalt. Hi ha tota una dimensió del dolor que ens costa d'entendre i assumir. Des de la fe, des de la confiança en el Senyor i, molt especialment, des del misteri del Crist ressuscitat, veiem que aquest patiment està amarat d'esperança i de pau. Nosaltres en diem *Pasqua* per adonar-nos que el Senyor sempre està present en el dolor i que ens ajuda a viure'l amb serenitat. El suport dels altres en aquestes circumstàncies és de gran importància, ja que fins i tot pot ser un motiu de joia espiritual, de goig interior.

—Enguany se celebra sota el tema «L'acompanyament espiritual al malalt».

—Sí. A més, s'ha triat com a lema unes paraules que corresponen al passatge de l'aparició de Jesús als deixebles d'Emmaús: «...i va caminar amb ells» (Lc 24,15). Creiem que és una qüestió d'actualitat i d'una gran transcendència per seguir avançant en la tasca d'oferir una assistència integral al malalt en totes les dimensions de l'ésser humà. El fet de l'acompanyament al malalt comporta un munt de sentiments i emocions entre totes dues bandes. És un enriquiment mutu entre el malalt i el cuidador. No es tracta tan sols d'un simple servei, sinó de posar a la pràctica el manament per excel·lència que ens va deixar Jesús: «Estima els altres com a tu mateix.»

—Quins són els objectius de la Pasqua del Malalt?

—La finalitat bàsica és promoure dins de l'Església, sobretot entre les persones que treballen en el món de la salut i de la malaltia, una reflexió sobre la pastoral de l'acompanyament espiritual, que els ajudi a descobrir el valor i les exigències d'una presència evangelitzadora, sensible a l'itinerari espiritual dels malalts i de qui pateix. Altres propòsits són els següents: donar a conèixer la importància de l'espiritualitat en la vida de l'ésser humà i l'obligació de prestar-li atenció; proporcionar elements de meditació i d'aprenentatge de la relació pastoral d'ajuda; ajudar a detectar, secundar i respondre les necessitats espirituals de les persones, especialment en l'experiència de la malaltia, del deteriorament i de la dependència.

—L'acompanyament espiritual als malalts i, per extensió, a les persones amb grans discapacitats és una prioritat pastoral per als cristians?

—Hauria de ser-ho. Acompanyar en clau evangelitzadora comporta una pedagogia necessitada sempre d'aprenentatge, d'escolta activa i respectuosa, d'actituds d'empatia i de capacitat de compartir. No n'hi ha prou amb la bona voluntat. L'acompanyament és un servei de mediació a la persona que busca el sentit de la seva vida des de la coherència interna, la

Mn. Josep M. Forcada Casanovas (Barcelona, 1941) és doctor en Medicina, llicenciat en Ciències de la Informació i professor de Bioètica a la Universitat Autònoma de Barcelona. És prior de l'hospital de la Santa Creu i Sant Pau de Barcelona. Des del setembre del 1993 és el delegat de la Pastoral de la Salut de la diòcesi de Barcelona. Mn. Forcada també es dedica a la pintura. Ha exposat tant a Catalunya com a l'estranger (Bogotà, Caracas, Ginebra, Nova York, Seül...). Dins de l'exposició *Trobada amb l'art actual*, que es pot veure fins al 28 de maig al Museu Diocesà de Barcelona, hi ha un quadre de Mn. Forcada. Aquesta mostra pretén ajudar els projectes que du a terme la Fundació Vicente Ferrer a l'Índia.

«El Senyor està present en el dolor i ens ajuda a viure'l amb serenitat»

interiorització de significats i les propostes de futur. Aquests tres camins poden ser viscuts des d'una ètica, comuna a tots, o des d'uns valors religiosos.

—A qui va adreçada fonamentalment aquesta diada i com s'hi pot participar?

—Els destinataris primordials de la Pasqua del Malalt són els malalts i les seves famílies. Jo sempre dic que el malalt «emmalalteix juntament amb la família», atès que canvia el ritme de vida del nucli familiar. Però aquesta jornada també va adreçada a nombrosos col·lectius: les institucions sanitàries i sociosanitàries (essencialment de l'Església), les institucions docents de l'Església en l'àmbit de la pastoral, els serveis d'assistència religiosa dels hospitals, les comunitats cristianes —a les parròquies hi ha molts grups d'acompanyament al malalt que desenvolupen una tasca extraordinària—, els equips de Pastoral de la Salut, les congregacions religioses sanitàries, les congregacions de vida contemplativa, els professionals de la salut i la

societat en general.

—Quines activitats es duen a terme durant aquesta jornada?

—Fonamentalment, promovem activitats de conscienciació, és a dir, de donar a conèixer a la població la importància de l'acompanyament espiritual en la vida del malalt. Si aquest tipus d'atenció no es produeix, es crea un buit que pot provocar angonya o neguit dins de la persona. També animem les comunitats cristianes a multiplicar els signes de presència de l'Església en l'àmbit de la salut i de la malaltia. Individualment, cada parròquia desenvolupa els seus actes (cicles de conferències, cursos de formació, programes de sensibilització, etc.).

—La celebració de la Pasqua del Malalt ens ofereix, per tant, una bona ocasió per caminar tots plegats vers una autèntica Església samaritana?

—I tant que sí! El bon samarità és un personatge de les Sagrades Escripures que s'adona que hi ha algú que pateix i decideix no passar de llarg. Li ofereix el seu ajut de manera incondicional. Aquesta

ha de ser la nostra conducta, el nostre model a seguir. No hem de passar de llarg davant d'una persona que pateix. Hem de donar-li el nostre suport desinteressadament. No hem d'oblidar que la malaltia té una sèrie d'elements —d'angoixa, de solitud, de preguntes que es fa la persona...— que sovint aclaparen el malalt. Des de la mateixa delegació de la Pastoral de la Salut, tenim un gran interès per fomentar la formació dels grups parroquials per tal que, amb l'assessorament dels experts en la matèria, puguin donar resposta adient i generosa a aquests interrogants que es plantegen els malalts.

—És difícil acostar-se al món del dolor i del patiment?

—Sí. No estem acostumats al fet que ens preguntin pel dolor. Moltes vegades contestem amb evasives, que no ajuden

«Animem les comunitats cristianes a multiplicar els signes de presència de l'Església en l'àmbit de la salut i de la malaltia»

gens ni mica. Se n'ha de poder parlar amb normalitat i naturalitat. Les persones hem d'assumir que arriba un moment en què la nostra salut s'afebleix i que ens hem de posar en mans dels qui ens poden ajudar, acompanyar i oferir aquest ànim que ens cal per tirar endavant i que tots sols no podem aconseguir. El suport dels altres és vital en aquests casos. Hi ha sensació de por quan s'associa de seguida un cert tipus de malaltia amb una immediatesa de mort. Jo no sóc partidari de fer pronòstics pel que fa al temps de vida que li quedà a un malalt. Certament, és una gosadia. La medicina cada vegada n'és més prudent, ja que sol equivocar-se bastant. Hauríem de poder superar el tabú de la mort; no pensem o no ens interessa pensar en la finitud de la persona.

—De quina manera es té en compte la pluralitat religiosa en l'àmbit hospitalari?

—Amb molt de respecte. Els agents de la Pastoral de la Salut sempre tenim en compte les altres creences. N'hi ha que pensen que, des de l'Església catòlica, actuem amb certa prepotència. No és veritat; tot al contrari. Intentem que hi hagi una gran tolerància en la nostra intervenció respecte als diferents paràmetres espirituals que professen els malalts. Pel que fa a la nostra oferta pastoral, he de dir que com més senzill i humil presents el missatge de Crist, més t'entenen i t'acullen. Hi ha moltes persones que tenen grans necessitats espirituals, però que no són d'indole religiosa. Volen resoldre tota una sèrie d'interrogants —principalment, la qüestió que tantes vegades es planteja: «per què a mi?»—, alhora que apaiagar les seves pors i tristors espirituals. És un aspecte que també cal tenir en compte.

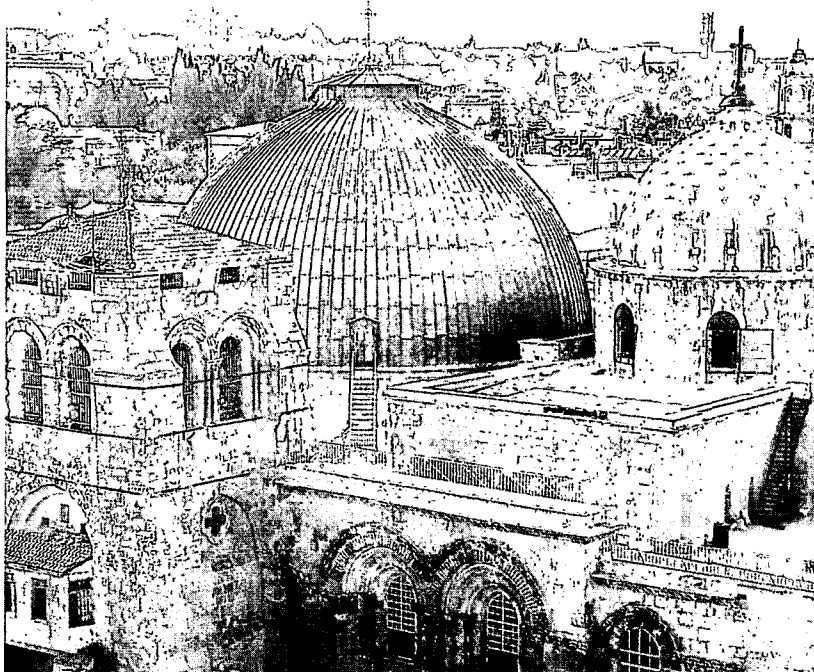
Reportatge:
Miquel Àngel Codina

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Del 9 al 16 de maig

*Especial solidaritat
amb els nostres germans*

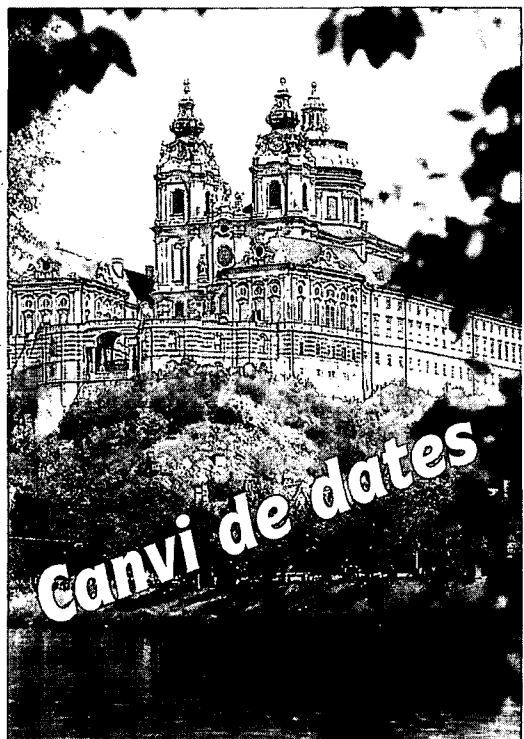

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

1a quinzena de setembre

Canvi de dates

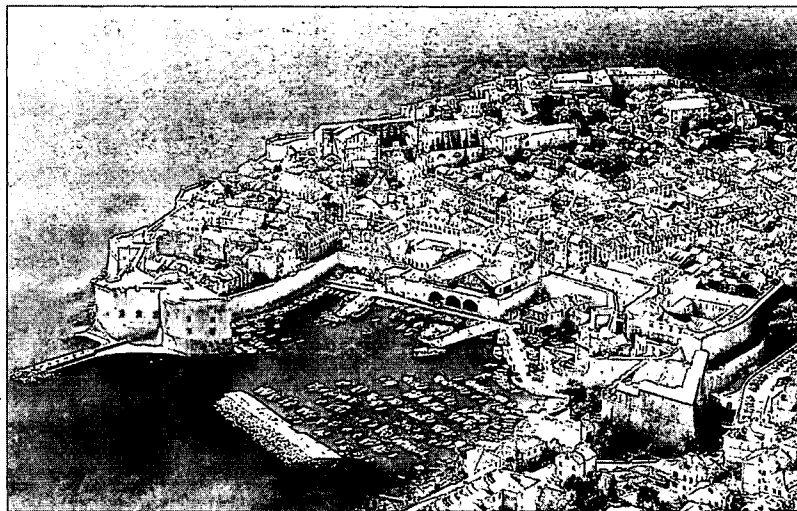
**VIENA
SALZBURG
INNSBRUCK**

*Una excel·lent combinació
d'art, cultura i gaudir dels
bells paratges austríacs*

Del 4 a l'11 d'agost

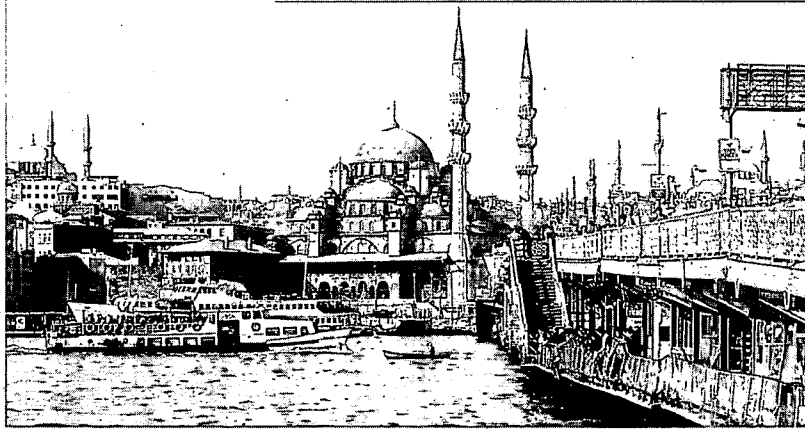
CROÀCIA

*Una ubicació
estratègica entre
els Balcans
l'Europa central
i la
Mediterrània*

Del 2 al 18 d'octubre

RUTA DE SANT PAU

Istanbul: pont Galata

**Síria i
Turquia**

*Per terres
de l'expansió
inicial del
cristianisme*

Amics de Catalunya Cristiana

Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

església en el món

«El sacerdoci no és una manera de fer carrera», aclareix el Papa

■ Critica els qui a través d'aquest ministeri volen esdevenir «un personatge»

CIUTAT DEL VATICÀ.— Ser sacerdot no és un camí per obtenir posicions de prestigi ni per fer-se famós o important. És el nucli de l'homília del Papa en l'ordenació de quinze preveres a la basílica de Sant Pere. Benet

XVI, que la setmana anterior ja havia advertit del perill d'equiparar sacerdoci amb posició de prestigi a un grup de bisbes africans, va alertar sobre la temptació de veure en el sacerdoci un camí d'èxit i reconeixements.

De fet, va repetir que «el sacerdoci s'oposa a l'afany de fer carrera, a l'intent d'arribar amunt, de buscar-se una posició a través de l'Església: de ser servit i no de servir». El Papa va ser molt dur davant de qui «a través del sacerdoci, vol fer-se important, convertir-se en un personatge». «L'únic ascens legítim cap al ministeri de pastor és la creu», va advertir el Pontífex. «Aquesta és la porta.» El Papa va dir aquestes paraules en el IV Diumenge de Pasqua i XLIII Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions. Els nous sacerdots eren tretze diaques diocesans de Roma i dos religiosos dels Carmelites Descalços.

La Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions va ser aquesta vegada el tema triat pel Papa en la seva meditació que va precedir la pregària mariana del *Regina coeli*. El Papa va saludar els pelegrins reunits a la plaça de Sant Pere, després de manifestar la seva alegria per haver ordenat poc abans durant la solemne missa a la basílica vaticana quinze nous sacerdots de la diòcesi de Roma.

Parlant de la vocació va dir: «La vocació cristiana és sempre la renovació de l'amistat personal amb Jesucrist, que dona sentit ple a l'existència pròpia i la fa disponible per al Regne de Déu. L'Església viu d'aquesta amistat, alimentada per la Parau-

L'ordenació va tenir lloc a la basílica de Sant Pere.

la i pels sacraments, realitats santes confiades al ministeri dels bisbes, dels preveres i els diaques, consagrats pel sagrament de l'Ordre.» És per aquest motiu, va especificar, que «la missió del sacerdot és insubstituïble i, encara que en algunes regions hi hagi pocs clergues, no cal dubtar que Déu continua cridant els homes, joves i adults, a deixar tot per dedicar-se a la predicació de l'Evangeli i al ministeri pastoral».

Referint-se explícitament a la vida consagrada, va afegir que la vocació a aquest tipus de vida «s'expressa amb una existèn-

cia pobra, casta i obedient, dedicada completament a Déu, en la contemplació i la pregària, i posada al servei dels germans, sobretot dels més petits i pobres». El Papa no oblidava que la vocació també es dona en altres estats de vida, va afegir que «el matrimoni cristià és, plenament, una vocació a la santedat», i va recordar que «l'exemple de pares sants és la primera condició favorable per a la florida de vocacions sacerdotals i religioses».

Miriam Díez i Bosch

El Papa, dolgut per les ordenacions episcopals il·legítimes xineses

CIUTAT DEL VATICÀ.— L'ordenació a la Xina continental de dos bisbes de l'anomenada Església patriòtica (controlada pel govern xinès) suposa «una greu violació de la llibertat religiosa», denuncia el portaveu de la Santa Seu, Joaquín Navarro-Valls, que ha fet saber que el Papa està «dolgut» per aquest afer. De fet, en un comunicat, el director de la Sala de Premsa és més explícit i diu que el Papa ha rebut la notícia amb «profund disgust». Les paraules del Pontífex en contra d'aquestes ordenacions han suposat un «alleujament» en el cor dels catòlics xinesos fidels a Roma, ha dit l'agència Asianews. «Un acte tan rellevant per a la vida de l'Església, com és una ordenació episcopal, ha estat realitzat sense respectar les exigències de la comunió amb el Papa», ha fet saber el portaveu. Els bisbes no reconeguts per Roma són Joseph Ma Yinglin i Joseph Liu Xinhong, i van ser ordenats, respectivament, el 30 d'abril i el 2 de maig.

«Es tracta d'una greu ferida a la unitat de

Liu Xinhong, un dels bisbes ordenats il·legítimament.

l'Església», segons Navarro-Valls, que ja ha explicat que aquesta acció comporta «penes canòniques severes». El bisbe que confereix a algú la consagració episcopal

sense mandat pontifici, així com qui rep d'ell la consagració, incorre en excomunió *latae sententiae (ipso facto)* reservada a la Seu Apostòlica. En la seva declaració, Navarro-Valls ha subratllat la «reiterada disponibilitat» de la Santa Seu «a un diàleg honest i constructiu amb les autoritats xineses competents per trobar solucions que satisfacin les exigències legítimes de totes dues parts». Iniciatives com aquestes ordenacions episcopals il·legítimes, però, «no només no afavoreixen aquest diàleg sinó que creen nous obstacles».

Poc després d'aquestes dues ordenacions, n'hi ha hagut una de «catòlica» en el millor sentit de la paraula: el bisbe Paolo Pei Junmin ha estat ordenat coadjutor de Shenyang per part de Mons. Jim Peixian. Més de 5.000 persones —moltes vingudes expressament de Corea— van assistir a l'acte, sobretot després de saber que aquesta ordenació tenia l'aprovació de la Santa Seu. (M.D.B.)

Benet XVI rep el Consell Superior de les OMP

CIUTAT DEL VATICÀ.— Benet XVI va rebre els participants en l'Assemblea General del Consell Superior de les Obres Missionals Pontífiques (OMP) que s'ha celebrat prop de Roma i els va agrair la seva presència i feina en terres de missió: «La vostra presència testifica el compromís missioner de l'Església en els diversos continents, i el caràcter pontifici que distingeix la vostra associació subratlla el llaç particular que us uneix a la seu de Pere.» Benet XVI va dir que des de la seva fundació, a principis del segle XIX, les OMP «han advertit que l'acció missionera consisteix, en definitiva, a comunicar als germans l'amor de Déu que es revela en el projecte de salvació». «A través d'intervencions de caritat concreta i les Obres de la Propagació de la Fe, de Sant Pere Apòstol i de la Santa Infància, han difós l'anunci de la Bona Nova i han contribuït a fundar i consolidar les Esglésies en nous territoris; la Unió Missionera del Clergat ha afavorit el creixement de l'atenció del clergat i dels religiosos per a l'evangelització.» Per al Papa, l'activitat missionera no és una feina: «La vostra acció (...) no es reduirà mai a una mera eficiència organitzadora o lligada a interessos particulars de qualsevol tipus, sinó que es revelarà sempre com una manifestació de l'amor diví.» (M.D.B.)

CUBA

L'Església vol incrementar l'espiritualitat

L'HAVANA.— L'arquebisbat de l'Havana va anunciar que el 8 de setembre, festa de la patrona nacional, la Mare de Déu del Cobre, entrarà en vigor el nou Pla Pastoral 2006-2010, amb l'objectiu d'incrementar l'espiritualitat dels feligresos. «L'anterior Pla ens va presentar com a primera prioritat la formació dels (nous) fidels cristians, però els catòlics de Cuba han expressat majoritàriament que a la nostra Església, als nostres catòlics, els manca espiritualitat», va expressar l'arquebisbe de L'Havana, el cardenal Jaime Ortega, a través de la revista de l'arquebisbat *Palabra Nueva*. El purpurat va explicar que el pla també cerca que la comunitat assumeixi el seu paper protagonista, on els feligresos col·laborin en la transformació de la realitat de l'illa. A més, el text ajudarà a organitzar la missió evangelitzadora de l'Església i establir les línies d'acció. (ACI)

COLÒMBIA

Sacerdot segrestat i assassinat per les FARC

BOGOTÀ.— Les despulles del P. Javier Francisco Montoya, segrestat el 21 de novembre del 2004 per les FARC i posteriorment assassinat, van ser trobades recentment i reconegudes gràcies a una prova d'ADN. El P. Montoya, de 45 anys, va ser segrestat pel Front Aurelio Rodríguez de les Forces Armades Revolucionàries de Colòmbia (FARC), al mas Alto de Tamaná, al Chocó. En el moment del segrest, el sacerdot es disposava a presidir la festa de la Immaculada Concepció. Aquell any, les FARC van anunciar que el P. Montoya havia estat afusellat i que el seu cos no seria retornat perquè l'havien enterrat. Això no obstant, el bisbe d'Istminá-Tadó, Mons. Alonso Llano Ruiz, va assenyalar que el 24 d'abril van rebre una trucada telefònica «en la qual es comunicava que prop de la desembocadura del riu San Juan s'havien trobat unes restes òssies d'una persona i juntament amb elles una túnica blanca, un faixa negra i un santcris». Un altre sacerdot segrestat per les FARC és el P. César Darío Peña, rector de Raudal de Valdivia, Antioquia. Des del març del 2004 se n'ignora el parador. (ACI)

Àustria

L'Església catòlica i la russoortodoxa reflexionen sobre l'ànima d'Europa

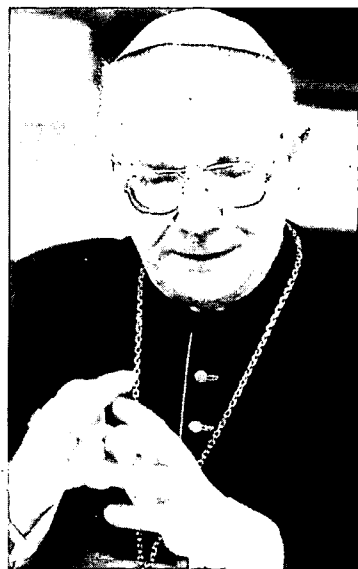
■ Fan una crida per recuperar les arrels cristianes del continent

VIENA.— *Donar una ànima a Europa. La missió i la responsabilitat de les Esglésies* va ser el títol i l'objectiu d'una trobada d'alts representants de l'Església catòlica i de l'Església russoortodoxa celebrada recentment a Viena. Hi van participar, entre altres, l'arquebisbe metropolita Kirill de Smolensk i Kaliningrad, i president del departament per a les relacions exteriors del Patriarcat de Moscou, i el cardenal Paul Poupard, president del Consell Pontifici per a la Cultura i el Diàleg Interreligiós.

El cardenal Poupard va dir que «avui som testimonis d'una afàsia, i com a resultat també d'una amnèsia: ja no recordem les nostres arrels cristianes, com ho demostra el fet que no s'hagi introduït cap referència al cristianisme en la Constitució europea». També va fer una crida per a «un esforç comú de les dues Esglésies per recuperar aquella memòria a través d'una tasca d'educació a l'Església, a les famílies i a les

escoles, però també a la litúrgia».

En la seva intervenció, el pare Ardura, secretari del Consell Pontifici per a la Cultura, va fer evidents uns quants punts cardinals partint de la situació actual d'Europa i del fet que la cultura constitueix la via privilegiada per a la cooperació al servei de l'Evangeli. «N'hi hauria prou de seguir els deu manaments de Déu: l'Església ara ha de restablir els paràmetres ètics», va constatar l'arquebisbe metropolita Kirill, i va citar com a exemple la ideologia marxista que,

El cardenal Poupard.

tot i que és un sistema complex de pensament amb la seva ètica particular, no tenia resposta a la pregunta sobre la consciència. «Si és tan sols l'Església russa la que planteja la pregunta sobre l'ètica, el món no ens escoltarà, però si per contra ho fan totes les Esglésies, els musulmans, com els hebreus, els protestants i els budistes, el món escoltarà allò que haguem de dir.»

Entre els relators també s'hi trobaven l'arquebisbe de Lublin, membre del Consell Pontifici per a la Cultura, Józef Mirosław Zycinski, i el president de la Societat italiana d'Història de la Ciència, Vincenzo Cappelletti. La trobada va ser organitzada per la fundació Pro Orient, fundada el 1964 i presidida en l'actualitat per l'arquebisbe de Viena, el cardenal Christoph Schoenborn. (Fides)

ANGLATERRA

Trobada de l'episcopat catòlic i de l'Església anglicana

LONDRES.— El desig de desenvolupar el «testimoni cristià comú» és un dels motius de la trobada que reunirà la Conferència Episcopal catòlica d'Anglaterra i Gal·les i l'episcopat de l'Església d'Anglaterra (anglicana). La reunió de prelats de tots dos organismes i denominacions està programada a Hinsley Hall (Leeds) el 14 i 15 de novembre. Serà de caràcter fraternal, basat en la pregària compartida, el diàleg i el desig de més gran desenvolupament del testimoni cristià comú. (Zenit)

BÈLGICA

Els bisbes encoratgen els polítics a crear una societat més justa

BRUSSEL·LES.— La Comissió dels Episcopats de la Comunitat Europea (Comece) va emetre un comunicat en el qual encoratjava a la reflexió del futur d'Europa i la creació d'una societat més justa. En celebrar-se el dia d'Europa el 9 de maig, la Comece va redactar una missiva en què destacava que actualment amb les propostes de la Comissió Europea no n'hi ha prou per revifar el debat sobre el futur d'Europa, en particular a la llum de la indiferència mostrada per molts polítics i ciutadans cap a la Unió Europea (UE). Així mateix, feia una crida als responsables dels estats membres i a les institucions europees per abocar la seva atenció als problemes del continent per facilitar la construcció d'una societat més justa.

En la seva declaració, els prelats van

observar que la Unió Europea ha de situar l'ésser humà i la seva dignitat inalienable en el cor dels esforços per construir una societat més justa. A més, van ressaltar la necessitat de tenir en compte la fe cristiana i les conviccions ètiques de molta gent a Europa, i mantenir el degut respecte per d'altres. La Comece va destacar que amb les campanyes de comunicació per períodes limitats no n'hi ha prou per guanyar la confiança dels europeus. Per aquesta raó, assenyalaven que és vital que els líders es concentrin a modelar estructures millors i més democràtiques. Els bisbes van emfatitzar que l'Església està preparada per contribuir especialment en la formació d'una societat justa a Europa. Això no obstant, és responsabilitat dels ciutadans, especialment dels polítics, assumir la tasca de construir l'esmentada societat. (ACI)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasra fatima.org

Espanya

L'Església demana el suport dels catòlics per al seu sosteniment

■ Es presenta la campanya de la Declaració de la Renda 2006

MADRID.— El 5 de maig el bisbe de Ciudad Real i responsable del Secretariat per al Sosteniment de l'Església, Mons. Antonio Algara Hernando, i el vicesecretari per a Afers Econòmics de la Conferència Episcopal Espanyola, Fernando Giménez Barriocanal, van presentar la campanya de la Declaració de la Renda 2006. Enguany la campanya té com a lema «Rebre... per poder donar».

L'any 2005, el total de l'assignació tributària de l'Església catòlica per part dels contribuents va registrar la xifra de 128.682.326 euros. Un any més, l'Església recorda als catòlics que marquin amb una X la casella corresponent a l'Església catòlica a l'hora de fer la Declaració de la Renda. Com va explicar Fernando Giménez, «l'objectiu d'aquesta campanya és sostenir, de manera bàsica, el funcionament de l'Església perquè set milions de persones puguin anar a missa cada diumenge, perquè puguin rebre un acompanyament espiritual, perquè puguin efectivament viure la seva fe, anunciar-la, proclamar-la... i això dóna molts fruits, com són ara l'activitat externa i social de l'Església».

Amb l'aportació el 0,5% dels impostos dels contribuents que marquen l'opció, l'Església dedica els ingressos al culte i al desenvolupament dels progra-

Complement pressupostari

El complement pressupostari és la diferència entre els diners que han assignat els contribuents i els diners que l'Estat s'ha compromès a lliurar a l'Església en funció dels acords establerts. Aquest complement s'ha anat reduint des dels 41.520.363 euros de l'any 1988 fins als 12.787.354 de l'any 2005. Les raons d'aquest descens són dues, va apuntar Fernando Giménez: «Perquè ha augmentat la recaptació per l'assignació tributària i perquè la quantitat que ha percebut l'Església no ha estat actualitzada adequadament».

Actualment, va afirmar Giménez, «el que intentem és buscar una fórmula que garanteixi el que diuen els acords: que es garanteixi la voluntat del contribuent per desviar un percentatge dels seus impostos en favor de l'Església». Per això cal «un sistema que a través de l'assignació tributària proporcioni per ell mateix recursos de quantitat similar. Jo crec que serà un pas molt important que el Govern desitja, que és la desaparició del complement pressupostari, i l'Església també ho desitja. L'Església no té l'obligació d'estar finançada pels pressupostos generals de l'Estat. L'acord no ho preveu. L'acord preveu la lliure designació dels contribuents».

En aquest sentit, Mons. Algara va afegir que «ara estem en la fase de decidir quin percentatge podria donar al mecanisme una sostenibilitat sense necessitat de complements pressupos-

Cartell de la campanya d'enguany.

taris a l'assignació tributària. És aquí on nosaltres hem d'animar els contribuents que posin la X a la casella de l'Església catòlica. Com més gent la posi, menys ens caldrà cap mena de complement i menys necessitem cap mena de favors especials».

Estalvi en serveis

A la presentació de la campanya, també es va fer referència al que l'Es-

glésia estalvia a l'Estat en qüestió de serveis. Per a Fernando Giménez, és

molt complicat fer-ne un càlcul: «Hi ha un seguit d'activitats que fa l'Església, estrictament religioses, però que són demandes dels ciutadans com són ara accedir a determinats serveis religiosos que tenen un cost que l'Església sufraga. En l'activitat educativa podem dir que l'Estat s'estalvia més de 2.900 milions d'euros.»

En relació amb l'activitat estrictament social de l'Església, «és molt difícil saber quant es pot haver estalviat l'Estat per les 675.362 persones que han estat ateses en centres hospitalaris de l'Església o les 750.000 persones que han estat ateses en ambulatoris o dispensaris, o els 65.000 ancians, malalts, minusvàlids que són atesos en centres d'Església, per l'activitat a les presons amb 146 capellans i 2.700 voluntaris...»

Una altra qüestió que va aparèixer va ser la informació que recollien alguns mitjans de comunicació, segons la qual alguns contribuents que havien rebut l'esborrany de la declaració havien denunciat que no hi apareixia la X a la casella de l'Església mentre que l'any passat sí que hi era. Sobre això Fernando Giménez va remarcar que «a dia d'avui no tenim constància, no hem detectat que hi hagi un nombre rellevant de casos com els de la informació publicada». Això no obstant, va subratllar que «sí que és veritat que ens hem posat en contacte amb la secretaria d'Estat d'Hisenda i els hem mostrat la nostra preocupació. Hisenda està investigant l'afer per si efectivament hi hagués casos que no fossin un error i prou».

Rosa María Jané Chueca

«Quan parlem del sosteniment de l'Església catòlica ens referim a aconseguir que l'Estat assegurí el dret de llibertat religiosa»

mes de pastoral que assegurin la dimensió religiosa i humana de la persona; al manteniment dels temples i sales de reunions i a la construcció d'altres de nous per dur a terme la missió; a la retribució dels sacerdots, religiosos i seglars que dediquen el seu temps a projectes pastorals, i a l'evangelització i desenvolupament dels pobles del Sud. Segons Fernando Giménez, «en aquesta campanya el que estem demanant és una assignació per al manteniment, és a dir, perquè es puguin donar les condicions perquè pugui existir aquesta immensa tasca social de l'Església».

Com va explicar Mons. Antonio Algara, «quan parlem del sosteniment de l'Església catòlica ens referim a aconseguir que l'Estat assegurí el dret de llibertat religiosa, com diu la Constitució; que arbitri mitjans per assegurar aquest dret, aquest exercici formal del dret a la llibertat religiosa, i trobar uns mètodes perquè els ciutadans que vulguin exercir aquest dret el tinguin assegurat amb els impostos, perquè són els impostos els que garanteixen l'exercici d'aquest dret».

El Congrés «Europa per la vida» reivindica el primer dret humà

MÚRCIA.— Si es qüestiona el dret a la vida, es qüestionen els drets humans i la mateixa democràcia, han afirmat els participants al Congrés Internacional «Europa per la vida», celebrat a la Universitat Catòlica San Antonio de Múrcia (UCAM). A la cerimònia conclusiva, el cardenal Antonio Cañizares, arquebisbe de Toledo, va explicar que «només la família és l'esperança de la humanitat». En intervenir sobre el tema *La família, àmbit educatiu de la vida*, el primat d'Espanya va constatar l'«estreta relació que hi ha entre el deteriorament de la família i l'atac a la vida».

Per la seva part, el cardenal Antonio María Rouco, arquebisbe de Madrid, havia pres la paraula abans per explicar que si es qüestiona el dret a la vida, no hi pot haver drets humans ni democràcia. També l'arquebisbe de Burgos, Mons. Francisco Gil, va oferir una intervenció sobre *Antropologia, ètica*

i bioètica en la defensa de la vida. Gil va recordar que «l'amor conjugal és el vincle més fort que uneix un home i una dona». Així mateix, va dir que «quan la vida demana més protecció i acollida, és llavors quan més se la rebutja i ataca, i s'hi veu un pes insuportable».

El Congrés Internacional «Europa per la vida» ha servit de preparació per a la Trobada Mundial de les Famílies amb Benet XVI, que tindrà lloc a València el proper mes de juliol. Ha estat organitzat pel Consell Pontifici per a la Família, per la Universitat Catòlica San Antonio de Múrcia i per la diòcesi de Cartagena. El cardenal Alfonso López Trujillo, president d'aquest Consell vaticà, va presidir l'eucaristia conclusiva, i després de la lectura de les conclusions es va celebrar la gran trobada de famílies per la defensa de la vida, a la plaça Cardenal Belluga de Múrcia. (Zenit)

JOACHIM GIERMEK ÉS MINISTRE GENERAL DE L'ORDE DELS FRANCISCANS MENORS CONVENTUALS

«Hi ha una tendència a tornar a certa espiritualitat d'una altra època»

Amb motiu de la clausura del centenari de la presència de l'orde dels Franciscans Menors Conventuals de Granollers, el seu ministre general, el nord-americà Joachim Giermek, acompanyat del seu Consell General, va passar uns dies per terres catalanes. Exactament durant l'última setmana d'abril. La fraternitat experimentada en comunitat continua sent el seu carisma i es mostra optimista pel que fa al futur de l'orde.

—Rere el Concili Vaticà II, el nombre de religiosos, en general, ha minvat, tot i això l'orde dels Conventuals ha augmentat (el 1965 eren 4.250 religiosos i el 2005 arriben als 4.639), a què creu que és degut?

—Les nostres zones de creixement són sobretot la part oriental d'Europa, Amèrica Llatina, el continent africà i Àsia, per aquest ordre i com passa en la resta de l'Església. Estic convençut que en aquests últims anys va tenir gran efecte la canonització de sant Maximilià Kolbe (1982). Ara espero que siguin reconeguts els nostres màrtirs que és segur que portaran el mateix estímul i creixement. Tenim màrtirs al Perú i a Hondures. Crec molt en la idea tradicional que la mort de màrtirs és important per donar fruits en aquells que creuen i volen imitar-los.

—Què és el que diferencia i caracteritza l'orde dels Franciscans Menors Conventuals?

—Es pot dir que som coneguts històricament per demostrar que el carisma de sant Francesc es pot viure en comunitat, en fraternitat en certa mesura, i que pot respondre a les necessitats de la gent, no solament en els aspectes socials sinó també en la formació, l'educació i la cultura. El 24 d'abril, per exemple, vam celebrar els 300 anys del naixement del pare Joan Baptista Martini, germà nostre de Bolonya, que va ser un dels mestres de Mozart. Els nostres germans sempre han estat vinculats al món de l'educació universitària a París, a Espanya...

—Com veu la vida religiosa en general avui?

—Crec que ens trobem en una època de gran diversitat. Hi ha certa tendència a tornar a certes pràctiques i a certa espiri-

Foto: Consuelo Chaves

Joachim Giermek, ministre general dels franciscans conventuals.

tualitat d'una altra època, però no en el sentit pejoratiu. És una cerca per a molts d'una major substància a la vida. Si més no, jo veig molts joves seglars o religiosos que no troben sentit a certs aspectes de la cultura moderna.

D'altra banda, hi ha l'aspecte social: avui existeix el desig de no convertir-se en figures de museu sinó d'implicar-se i veure's rodejats dels problemes actuals com són els de la pobresa, la pau i la justícia.

Hi ha una certa recuperació de valors més antics i que durant una o dues generacions no van ser presents.

—Què significa que el seu orde regenti les dues grans basíliques franciscanes de fama mundial, la de Sant Francesc d'Assís i la de Sant Antoni de Pàdua?

—Per a alguns són museus, memòria d'un temps passat. Per a d'altres suposen

una presència viva de l'esperit i el carisma que tenien Francesc i Antoni. És el lloc on poder tornar a les nostres fonts per meditar sobre la persona, buscant incorporar els valors perennes i poder ampliar-los en el món d'avui. Són alhora fonts d'inspiració i estímul per actuar en el món d'avui. De

la mateixa manera que feien Antoni i Francesc: actuar no solament entre els germans com a símbol de fraternitat sinó amb tota la comunitat, perquè la fraternitat experimentada en comunitat reforça l'aspecte principal del nostre carisma.

A més, avui tenen gran importància els fenòmens de la pluriculturalitat i interculturalitat que es manifesta a Europa Occidental i arreu del món en general, a causa del flux de persones mai vist abans. El nostre desig és poder viure tots junts, amb altres cultures, amb

altres persones d'altres religions...

—En quins llocs del món té més força la seva presència?

—A Polònia, sobretot a partir de la Segona Guerra Mundial. Jo ho atribueixo a l'experiència de sant Maximilià. Ell va inspirar tot el país i altres parts del món. A Romania els nostres germans van ser durant gairebé 200 anys quasi els únics religiosos, i quan el 1989 va caure el règim dictatorial i va arribar la llibertat, molts joves que tenien vocació religiosa van pensar en nosaltres perquè eren els que més coneixien. Altres van ingressar a l'orde

per una promoció social perquè l'orde oferia oportunitats de formació que per a la gent pobre eren impossibles d'assolir. Déu utilitza les seves eines, ha estat sempre així: la pobresa com a mitjà per plantar la vocació; el desig d'una vida millor no necessàriament per a un mateix, sinó per treballar amb la gent de la mateixa classe.

Vam poder tornar a Amèrica Llatina a partir del 1946. En 60 anys hem aconseguit 600 professors. A l'Índia també tenim una magnífica presència en tan sols 27 anys. Igualment som a Corea, a Zàmbia i en més llocs del continent africà. Tenim en projecte tornar a la Xina, per això una dotzena de germans s'han format i s'estan formant a Itàlia. També tenim un projecte al Vietnam.

—Com funciona l'experiència del Col·legi Interfranciscà de Lusaka a Zàmbia?

—El col·legi era un desig dels tres ordes: conventuals, observants i caputxins. Estant les tres presents a Zàmbia es va pensar dur a terme quelcom en conjunt per a la formació dels locals. I tots junts hem creat un centre d'estudi. Hi ha estances comunes com les aules d'estudi, la biblioteca o els menjadors i després, cada orde té un convent propi. Hi ha uns 200 alumnes. Funciona molt bé des de fa 30 anys. Un model com aquest, però modificat i el funcionament del qual no és tan bo, també el tenim a Canterbury, Anglaterra.

De totes maneres, els ministres generals vam estar parlant de fer alguna cosa de semblant a l'est africà a la zona d'Uganda, Tanzània i Kenya o també en algun lloc d'Amèrica Llatina, segurament el Brasil. Però encara no s'ha concretat res.

Consuelo Chaves

Història de l'orde

El 1209 neix l'orde franciscà i, gairebé des dels seus inicis, emergeixen diferents maneres d'interpretar la voluntat del seu fundador, Francesc d'Assís. Uns creien necessari adequar-se a les exigències mudables dels temps, altres insistien en l'observança de la Regla al peu de la lletra, sense adaptar-se als signes del temps. Totes dues posicions es mostren irreconciliables. Els primers són els Frares Menors Conventuals, i els segons, els Frares Menors Observants, dels quals sorgiren, més tard, els Frares Menors Caputxins.

Els franciscans conventuals van celebrar l'any 2004 els seus 100 anys de presència a Espanya, d'on van ser expulsats el 1567. Precisament, durant els últims dies del mes d'abril d'enguany es va clausurar el centenari del retorn dels Conventuals a Catalunya, concretament a Granollers, a l'església de la Mare de Déu de Montserrat i Sant Antoni de Pàdua.

Celebració de clausura del centenari dels Franciscans Conventuals a Granollers.

Vols reconèixer la teva fertilitat?

Vols

aprendre a regular-la d'una manera natural, sense fàrmacs, ni mitjans quirúrgics ni mecànics?

Trucan's, podem ajudar-te!

PLANIFICACIÓ FAMILIAR NATURAL

Tel. 93 280 56 83 (secretaria RENAFER)
e-mail RENAFER: fertilidad@renafar.org
web RENAFER: www.renafar.org
Tel. 93 418 24 00 (Policlínica Tibidabo)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

Tres objectius per a tres anys

El dissabte 27 de maig es farà la presentació del Pla Pastoral diocesà de Barcelona per al proper trienni. Aquesta programació pastoral inclou tres objectius que s'han considerat prioritaris en l'àmbit de tota la diòcesi: la transmissió de la fe i la integració dels joves en les comunitats, la millora celebrativa i evangelitzadora de les eucaristies dominicals, i el testimoni de vida que estan cridats a donar els matrimonis i les famílies que volen viure la riquesa de la visió cristiana del sagrament i transmetre la fe cristiana als seus fills.

Totes les dades de què disposem, les que recollim per observació directa i les que ofereixen els estudis sociològics més solvents, coincideixen en assegurar que el problema de la transmissió dels valors a les noves generacions és general a la societat d'avui. Dins d'aquest marc, creixen entre els joves les crisis de fe, el confusisme religiós, el relativisme, la baixa participació en l'Eucaristia, la desafecció a l'Església, més que no pas als valors cristians. Davant d'aquesta realitat, un dels objectius del Pla Pastoral està dedicat a la transmissió de la fe als joves. El mateix Concili Provincial Tarraconense féu «una crida urgent a les comunitats cristianes per tal

que no manquin espais, persones dedicades i recursos infraestructurals i econòmics per a l'evangelització dels joves».

El segon objectiu està dedicat a la celebració de la Missa Dominical. L'Eucaristia és el centre de la vida de l'Església i, per tant, de la vida de cada comunitat eclesial. És el memorial del Senyor mort i ressuscitat, que ens identifica amb ell. Arreu, molts cristians negligien la seva participació en el convit eucarístic. Les causes són múltiples. A nosaltres ens correspon vetllar perquè la celebració mantingui la fidelitat al Senyor i la seva força d'atracció espiritual.

El Concili Tarraconense es va fer ressò de la centralitat de l'Eucaristia i va «recomanar vivament als rectors de les esglésies que revisin periòdicament la qualitat espiritual i eclesial de les celebracions eucarístiques, especialment les dels diumenges, expressió qualificada de la vida comunitària».

La família és avui una realitat que viu moments de dificultat i és alhora una institució cabdal per al bé de les persones, de la societat i de l'Església. Són moltes les transformacions que ha experimentat la família. Moltes d'elles positives, però també n'hi ha de negatives. En tot

cas, la família fonamentada en el matrimoni continua essent la cèl·lula de la societat, l'església domèstica i la primera escola de valors pels infants i joves. A l'atenció dels matrimonis i de les famílies es dedica el tercer objectiu del Pla Pastoral.

El Pla Pastoral estableix unes prioritats sense perdre de vista el conjunt i la totalitat de l'acció pastoral. Es proposen uns objectius i s'assenyalen unes accions fruit d'una anàlisi prèvia de les necessitats, mancances o urgències que es donen avui a la nostra arxidiòcesi. Resulta evident, d'altra banda, que la revitalització d'un determinat aspecte de la vida cristiana incideix sempre positivament en tot el seu conjunt.

L'aplicació d'aquest programa pastoral demana la participació de tots, pastors i laics, religioses i religiosos, moviments i institucions eclesials. Nosaltres tenim la meravellosa y exigent tasca de ser reflex de la llum de Crist per a molts homes i dones de la nostra societat que no s'han obert encara a aquella llum. L'Església és el misteri de la llum —imatge tan estimada pels Pares de l'Església— perquè l'Església depèn del Crist, sol del qual ella reflecteix la llum. I el Senyor ens demana als cristians que siguem llum del món.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

La resposta de l'home a Déu

Déu ens estima des de tota l'eternitat. Per amor a tots nosaltres ha volgut revelar-nos com és Ell en si mateix i quin és el camí que ens duu a la felicitat.

La fe és la resposta adequada a la revelació divina. De vegades es parla de la fe com d'una obligació a acceptar proposicions indemostrables o estranyes. Algunes persones s'han forjat una visió deformada de Déu, com si fos un ésser dominant i arbitrari, i davant aquesta imatge falsejada se senten impel·lits a rebel·lar-se.

Però Déu no és pas així. Ell és el creador del món i creador de cada un de nosaltres. Ell és l'únic que ens coneix perfectament. «Senyor» —cantava un salm—, «has penetrat els meus secrets i em coneixes, [...] saps prou bé si camino o si reposo, et són coneguts tots els meus passos. [...] Tu has creat el meu interior, m'has teixit en les entranyes de la mare» (Sl 139,1.3.13). I a més de conèixer-nos perfectament, ens estima: més que la

millor de les mares pot estimar el seu fill (cf. Is 66,13).

La fe no és, doncs, l'acceptació humiliant d'una voluntat aliena que se'ns imposa, sinó la confiança en aquell que tot ho sap i que vol el millor per a nosaltres. L'obediència de la fe és comparable a l'actitud del fill amb greus dificultats de visió, que es deixa conduir pel seu pare o la seva mare, perquè se'n refia. Per això el Compendi del Catecisme ensenya que creure en Déu significa adherir-se a Déu mateix, confiant plenament en ell i acollint totes les veritats que ens ha revelat, perquè ell és la Veritat mateixa (cf. n. 27).

L'acte de fe és una operació de la intel·ligència, però també hi intervé la voluntat. Podem parlar de Déu partint del coneixement de les realitats creades, i podem afegir-hi explicacions filosòfiques; però per arribar a la fe és necessària una predisposició sincera a acceptar el que Déu em vulgui comunicar.

El camí que porta a la fe no és la demostració matemàtica ni la dissertació erudita: si així fos, pocs serien capaços d'arribar-hi. Al contrari, la fe és assequible per a tothom perquè és un do gratuït de Déu, una virtut sobrenatural que ell atorga a tots els qui la hi demanen humilment. És un do que pot créixer contínuament en nosaltres, sobretot mitjançant la lectura i interiorització de la sagrada Escriptura i l'oració. I així com van fer-ho els apòstols, també nosaltres podem adreçar al Senyor aquella petició: «Augmenta'ns la fe» (Lc 17,5).

Maria és model per a tots els creients. Ella ha realitzat, de la manera més perfecta, l'obediència en la fe. La seva resposta, quan Déu li va comunicar els seus plans redemptors, és un resum de la seva vida i model de pregària per a nosaltres: «Que es compleixin en mi les teves paraules» (Lc 1,38).

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Lucià Pou i Sabaté
Historiador i teòleg

L'esclat de la primavera

La natura no pot aguantar més la primavera que porta dins, i les plantes esclaten en un mar de colors, una simfonia d'olors... Jacint Verdaguer ho cantava molt bé. Hem entrat en l'equinocci de primavera; hem començat un nou cicle vital: «Neix vida, bellesa i s'esvaeixen malsons. Les lleus pluges aclareixen els camins i remarquen els horitzons perquè sapiguem ben bé cap on hem d'anar. La primavera és una renaixença del cosmos, és a dir, de l'harmonia de l'univers amb tots els seus éssers i les seves potencialitats. La primavera, en fi, és un gènesi perpetuat, fascinació que dóna goig al viure i creació que desvetlla els esperits ensopits i alacai-guts» (Mn. Ramon Pou).

La primavera és l'exuberància de la vida, obrir els ulls, sentir-nos vius, la fecunditat de la natura porta a l'amor: «M'agrades, primavera, quan ets verda... i així sé que ets aquí, amb mi, fresca i frondosa, i puc descobrir-te en l'aire, en les coses... i com em xiules els teus secrets!» (Dani Anfruns). Temps de contrastos, de fer camí, del passat cap al futur... temps de Quaresma, que ens recorda que a la vida hi ha creu i Pasqua, passar del sofriment a l'alegria, que és necessari patir per gaudir del fruit que ja tenim en l'esperança.

Dien que una noia molt maca i admirada per tothom, però que estava trista perquè no sabia estimar, va demanar ajuda a Déu perquè s'avorria i el seu cor era fred, glaçat, i no trobava sentit a res. Déu li va dir que li donaria

un cor de carn, però que havia de saber que patiria. Ella va acceptar i, des de llavors, va conèixer les emocions del neguit per a qui s'estima i les alegries de sacrificar-se pels altres.

Estimar vol dir també capacitat de patir per qui s'estima. Qui no vol patir no pot estimar, i si no s'estima, no es viu de veritat. Com deia Benet XVI, molta gent vol escollir la vida de manera equivocada. Quan es diu que els manaments de l'Església reprimeixen, i que ens n'hem

d'alliberar, per voler tenir més «vida», es diu «no» al fill, perquè treu part de la vida; «no» a l'esperança del futur, per tenir-ho tot en present, «no» a la vida que sofreix... Aquesta aparent cultura de la vida es transforma en la anticultura de la mort. Ressonen les paraules de Jesús: «Qui vulgui salvar la vida (és a dir, ser egoista) la perdrà, qui la perdi per causa meua (qui es lliuri als altres) la salvarà». De primeres no ens agrada, però és l'opció per la vida, sense Déu tot és boira, buit, mort... Per això, amb Déu que és amor, hem d'optar per l'autèntica alegria de viure,

re, el «sí» a la vida. L'Evangeli ens parla d'aquestes paradoxes, el pregó pasqual és com un cant a la primavera, primavera de l'esperit humà, que rega el jardí dels cors. Com la pluja primavera neteja i purifica, així l'atmosfera emboirada dels humans capficats per interessos amb data de caducitat queda neta per la claror d'aquest camí de l'Evangeli.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Sobre la felicitat

Legeixo un article de Rafael Ramos titulat «El dine-ro no da la felicidad». Explica que, al Regne Unit, es va fer una enquesta sobre el grau de felicitat dels treballadors britànics segons les seves professions. El resultat, per exemple, col·loca els banquers després de les infermeres i al mateix nivell de les secretàries. Es queixen de l'estrès i del llarguíssim horari.

No és oportú que m'estengui en més detalls de l'enquesta. Tot i que és prou interessant, només la faig servir de peanya per referir-me a la felicitat que tothom desitja i que és un bé escàs. Els humans sembla que tendim a sentir-nos infeliços en moltes circumstàncies. Sabem, però, quin és el secret de la felicitat?

L'escriptor de l'esmentat article posa en boca de Tolstoi que «el secret de la felicitat no consisteix a fer sempre el que volem, sinó a estimar sempre el que fem». Diderot, al segle XVIII, escrivia que «l'home més feliç és el que fa la felicitat d'un major nombre dels seus semblants». Val a dir que la felicitat s'esmenta al Preàmbul de la Declaració de la Independència dels Estats Units.

Els pensadors de totes les èpoques també hi han dit la seva. Els filòsofs estoics invitaven a conformar-se amb la pròpia sort com el secret de la felicitat. Bertrand Russell —filòsof relativista— afirmava com a evidència que «la felicitat, en part, depèn de les circumstàncies i, en part, d'un mateix». Sèneca va escriure que la «felicitat consisteix a no necessitar-la». Sant Tomàs va dir que era «la contemplació de la veritat». Gandhi la va definir com «l'harmonia entre els pensaments, les paraules i els esdeveniments». Pitàgores la feia consistir en una mena de fórmula matemàtica: unir el principi amb el final.

George Eliot, veient el rostre de molts, va dir que «hi ha aquells que adquireixen el mal costum de ser infeliços». L'article del diari digital es clou amb aquest proverbi africà: «Després d'haver corregut tot el món, t'adones que la felicitat és a la porta de casa teua.» Encara el periodista afegeix: «Amb la felicitat passa com amb els rellotges: els més senzills són els que menys s'espatllen.»

La felicitat de l'Evangeli és a la porta i truca. Val la pena acollir-la. La duu el Crist del Calvari i el de la Pasqua.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Safrà

Conec aquesta planta des de petit. Ara sé que es diu *Crocus sativus*. La meua mare ja em deia que aquests filets que tirava a l'arròs i que li donaven un aspecte molt atractiu, eren molts cars. Vaig poder veure aquesta planta a l'hort dels carmelites de Burgos. El bon germà Rafael me la va ensenyar i vaig veure amb quina cura en recollia els estigmes que després anaven a parar als guisats de la comunitat. També l'he vist en altres llocs, encara que no seria capaç de distingir-la entre altres *Crocus* que hi ha als prats de la Península. A la Bíblia hi ha apareix només en una ocasió, al Càntic dels Càntics (4,14). Un dels atractius de l'estimada diu que és el seu perfum, com el safrà. Em va sorprendre el detall que fos considerat aleshores un plaer olfatiu. Assabentat d'aquesta qüestió, el vaig incorporar a la meua vitrina de perfums i de cosmètics bíblics.

El safrà fa uns pocs centímetres d'altura i la flor surt de terra gairebé sense cap tija ni cap fulla al voltant. Un bulb, de la mida d'una nou, subministra l'aliment. La flor és estèril, bellesa pura, per a recreació de la vista humana. Quan l'he vist, quan ara la recordo, penso que és una imatge, una paràbola, de la virginitat cristiana. Té encant i modèstia, equilibri de color, i és espectacular en contrastos.

Sóc dels que defensen el celibat i la virginitat, com a condicions que faciliten la fecunditat del Regne. A les Esglésies Orientals, on l'ordenació d'homes casats és optativa, sovint els preveres que es desplacen més, estudien i es dediquen a ministeris de predicació i reconciliació, són cèlibes. Però, em vull referir a un altre tipus de persones. De vegades, en un racó del convent, trobem una monja amb un candor i una pietat ingènua que ens sorpren. Són «roses del safrà», desconegudes per a la majoria dels mortals, que omplen de goig qui les descobreix i, com en el cas d'aquestes, es tem que els toqui el sol de la vulgaritat o l'activisme que en fan malbé la ingenuïtat i minven la riquesa de l'Església a la qual aporten la innocència i la pregària senzilla. Recordo algunes de les monges que vaig trobar quan vaig arribar a La Llobeta. La mare Montserrat, cega, de més de noranta anys, que recollia palplant les pedres del camí perquè els nois que anaven a la casa del Pare no ensopeguessin. La mare Margarida Roig que ajudava tota la joventut que venia i es deixava enganyar perquè paguessin menys (i ells van ser els que m'ho van advertir). La germana Elena, *Medalla del Trabajo*, atorgada pel ministeri, que acollia tothom tant d'aspecte senyorial o esparracat, de llinatge o del barri xino. Una dona que només sabia llegir les paraules que no eren gaire llargues i que resava fervorosa entre les olles. També penso en les malaltes que oferien els seus patiments i que la seva única pena era que eren un destorb. Avui dia, s'estila molt la crítica despietada contra l'Església, s'accepta que hi ha persones de la talla de la mare Teresa, del germà Roger de Taizé, o del nostre germà Adrià. Se'ls accepta amb indulgència. I pensar així, no és just. A tots aquests servidors de malalts, pobres i ancians, cal afegir-hi els que se'n van al Tercer Món per portar-hi una mica d'ajuda, d'instrucció, de salut, d'esperança. Però, no podem oblidar totes aquestes persones de vida anònima que, pels racons de l'Església, adornen i perfumen la humanitat. M'he referit concretament a algunes d'elles perquè és just fer-los un agraïment públic i, en recordar-les, complir el que va dir el Senyor: «Així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel» (Mt 5,16).

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.l.j.

Sortir del túnel

Escolto amb el cor a les mans perquè no el puc tenir sense bategar amb acceleració. Avui en aquella taula allargada de la Barceloneta, testimoni de tantes converses, experiències i comentaris, que tant i tant m'han enriquit, hem tingut dues alegries. Me n'adono tan bon punt hi arribo.

En primer lloc, és el Rafa el que ens diu que ja li ha arribat la notificació de l'ONCE, dient-li que li han concedit un lloc per vendre la rifa dels cecs. Està eufòric i amb raó.

Aquestes conquestes han estat precedides d'una llarga espera que ha enfortit la seva capacitat d'aguantar. Un altre amic que també va perdre un ull en una baralla, li diu que a ell encara no li han dit res. Té una minusvalidesa del 65% a part de la pèrdua de l'ull. És a la llista de espera. El Rafa li pregunta: «Quants anys fa que esperes?» «Ja en fa dos», li respon el company. «Això no és res. Jo en vaig esperar cinc.»

I jo penso en la paciència d'aquesta gent. Cinc anys en els quals ha anat davallant fins a arribar a viure al carrer quan els diners aconseguits tocant al metro no li arribaven per a una pensió, dinant als menjadors de beneficència, etc. Recordo una mica el paralític de la piscina de Siloe quan no tenia ningú que l'hi acostés fins que va arribar Jesús. Tant de bo arribéssim a temps nosaltres a tants paralítics que esperen davant les piscines de les llistes d'espera!

L'altra alegria ens l'ha donada en Mani a qui feia molt de temps que no vèiem. I ens explica, amb tota mena de detalls, el que ha passat. Ens diu que ha estat un mes a l'Hospital del Mar en desintoxicació. «Després de cinc anys de no consumir i d'haver sortit d'aquell infern que són les drogues hi vaig tornar a caure.»

L'explicació i la descripció que ens fa d'aquest temps i de les dificultats per

sortir del «mono» m'han deixat aclaparada. Quins patiments que no podem entendre els qui no hem estat dominats per les addiccions! Ens deia igual com n'és, de difícil, sortir-ne és fàcil tornar-hi a caure. Un desencís, un fracàs, un disgust i, sobretot, la solitud pròpia de la marginació, et porten, no se sap com, a tornar a la droga. Comences pensant que només serà aquesta vegada i que després ho deixaràs. Però és un engany. Una vegada hi tornes, ja no tens força per tornar enrere. «És aleshores —ens explica amb llàgrimes als ulls— que no pares fins a aconseguir la dosis que necessites... I d'aconseguir sigui com sigui. A poc a poc tornes a la vida d'infern, estàs sol, passes hores al llit sense cap més desig que una nova dosi. Jo havia arribat a un extrem terrible de deutes, de trampes, etc., que t'enfonsen cada vegada més, i et deixen com una pellerina.»

»Fins que un dia decideixes que ja n'hi ha prou, que has de tornar a començar. Aleshores el procés de desintoxicació és un altre veritable infern que no el coneix sinó qui ho ha passat. És com si un formiguer dolorós et pugés per tot el cos, les cames els braços, el cap i, en aquella soledat de l'aïllament al qual t'obliguen a l'hospital, penses que no ho podràs resistir, que tens tot l'infern fluïnt per les teves venes i no te'n sortiràs...

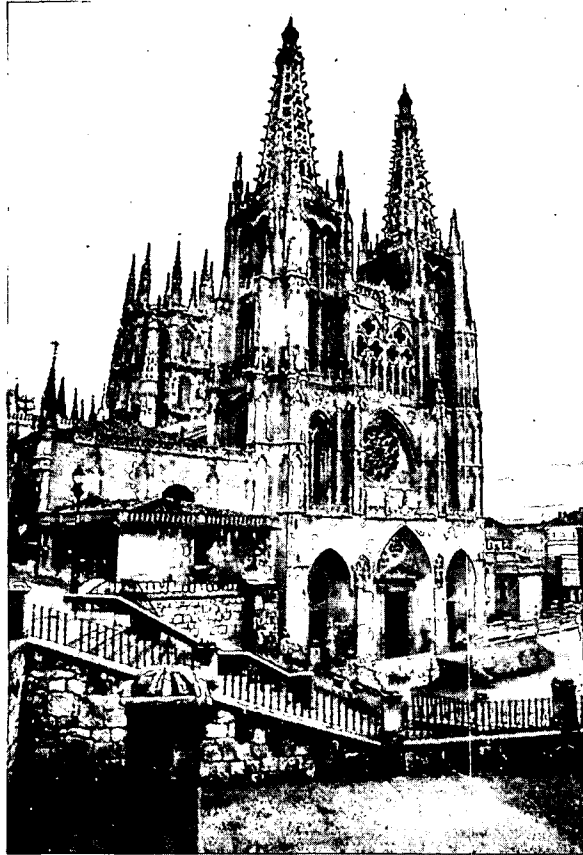
»Sort en tinc que crec en Déu i Ell és la meua fortalesa. Li demanava amb angouxa que m'ajudés. El veia a la creu i plorava davant seu i li demanava que no em deixés, que volia sortir d'aquell infern. Ha estat un mes horrorós. Però, ara ja sóc aquí, una altra vegada, amb vosaltres i no vull tornar a caure en la foscor d'un túnel sense sortida...

Quan veiem un drogoaddicte pel carrer, coneixem aquestes angoues? O més aviat el menyspreem i pensem que «ell s'ho ha buscat?»

Zoom

Eduard Brufau

El patrimoni cultural de l'Església és valuós i abundant; tant, que a vegades el manteniment se'n fa difícil. Això és el que passa a l'arquebisbat de Burgos, que acaba d'anunciar que l'any vinent no tindrà prou recursos per cobrir les necessitats bàsiques dels més de mil edificis religiosos de la diòcesi. Per fer front a aquesta situació s'ha creat una comissió especialitzada que de moment ha engegat una campanya perquè els ciutadans hi col·laborin a través de la Declaració de la Renda. A la fotografia, la catedral de Burgos, declarada Patrimoni de la Humanitat per la Unesco.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

«Crash» (col·lisió)

El detectiu Graham diu a Ria, la seva companya: «És la sensació de contacte. En qualsevol ciutat pel carrer, comprens?, passes a tocar de la gent i hi ensopagues. A Los Angeles, ningú no et toca. Sempre estem darrere d'un vidre i, enyorem tant aquest contacte, que xoquem els uns contra els altres per sentir alguna cosa.» Així comença *Crash* (col·lisió), el film de Paul Haggis, que enguany ha obtingut tres Oscars, entre ells, a la millor pel·lícula.

La col·lisió de cotxes, que obre i tanca la pel·lícula, serveix de metàfora sobre la convivència humana en una gran ciutat, on hi ha un conglomerat de races, cultures, llengües, religions, nivells econòmics... Les històries personals es barrègen amb les col·lectives. Pàgines de biografies que distorsionen la visió de la realitat. Sofriment i dolor, que no troben comprensió ni lloc. Éssers paranoics que projecten sobre els altres les seves neures, com la dona del fiscal del districte, els dos negres delinqüents o el botiguer. Un retrat de la societat cap a la qual ens dirigim a passes de gegant. El trànsit de la uniformitat al pluralisme incideix sobre la convivència. Es confon la identitat dels altres. N'hi ha que no saben on és Mèxic, altres no distingeixen entre perses i àrabs, alguns immigrants no entenen l'idioma.

La incomunicació desemboca en la soledat. La Ria diu a Graham: «Per què mantens tothom en la distància? Quan sents alguna cosa, t'espantes?» La tecnologia, com els vidres dels cotxes, aïlla. Acaronem durant més temps i amb més delicadesa un mòbil que la mà d'una persona amiga. Les joguines mecàniques reclamen el nostre interès i la nostra atenció, però ens enfonsen en un sentiment de soledat molt gran. Passem moltes hores davant de la pantalla de l'ordinador o de la televisió... però perdem de vista els ulls dels altres. El comandament a distància ens dona sensació de seguretat i de control. Posem el canal que volem. Els artefactes ens obeeixen, però les relacions personals són una altra cosa. Els nostres prejudicis y ferides filtren la realitat que vivim.

Cadascú de nosaltres, com tota la societat, estem plens de contradiccions. L'oficial Ryan abuse de Christine i la grapeja en un control policial, però en serà el salvador en un accident amb perill de mort. El fàstic que sent Christine quan Ryan la grapeja es transforma en agraïment quan la salva d'una explosió de gasolina. El director de televisió s'acovardeix davant la policia quan abuse de la seva dona i s'embraceix fins al límit per defensar un delinqüent. Circulem en el mateix cotxe malfactors i agredits. El jove agent Thomas vol ser un policia bo i prem el gallet, per por, en el moment més inoportú.

Els fills protegeixen els pares posant bales de fogueix a la pistola per evitar que matin; tapant amb el seu cos, embolicat amb una capa de fantasia, la trajectòria d'una bala, o venent la seva moral i dignitat per salvar el germà per complaure la mare. La societat va a l'inrevés. Els pares han perdut la seva funció i ningú no troba el seu lloc.

Fem culpables els altres de la nostra ira, com la dona del fiscal del districte, que necessita posar rostre a la ràbia que sent a dins i què millor que un negre. Els negres posen rostres blancs al seu rancor i atropellen un xinès. Els polítics enuncien els seus principis davant d'una situació complicada, i corrompen i extorsionen: «Si no podem amagar-ho, ho haurem de neutralitzar.» Tot s'hi val.

A pesar de les col·lisions nombroses, no falten gestos de bondat ni expressions d'amor. La vivència multicultural té una disjuntiva: la col·lisió o l'abraçada. Un tema cada dia més candent al nostre país.

Pregueu Déu en caritat per l'ànima de

LORETO MUNDÓ I MARCET

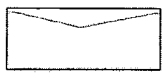
Ha mort a Girona, el dia 8 de maig del 2006
a l'edat de 91 anys, havent rebut els Sants Sagraments

ACS

Els i les que l'han estimat participen a les seves amistats tan sensible
pèrdua i us preguen que la tingueu present en les vostres oracions.

Girona - Llorà, maig del 2006

PER DONAR EL CONDOL: www.funerariapoch.com

CARTES DEL
LECTOR□ Consells del meu
pare

Com deia el poeta castellà: «La veritat és el que és i continua sent veritat fins i tot si es pensa a l'inrevés.» Així, la veritat del matrimoni és un amb una i per a tota la vida.

Què és l'amor? «Amor és allò que fa esclaus els lliures i lliures els esclaus i no se sap bé en què consisteix essencialment l'amor, si en aquesta esclavitud o en aquesta llibertat», afirmava Ramon Llull.

El matrimoni és una fàbrica de felicitat pròpia i aliena. Dic més, és una central d'energia elèctrica per il·luminar la terra. És cert que per aconseguir aquesta estabilitat i aquest rendiment caldrà que l'aigua passi per les sèquies establertes. Si cada peça, clamant per la seva llibertat, reclama el desordre, el desguàs és segur.

Empipaments i tornar a començar. Com superar els conflictes del matrimoni? Amb intel·ligència, que és habilitat; amb serenitat, que és amor. Ens coneixeran fins i tot en la manera de tancar la porta. Per tant, és el moment de posar en joc els ressorts.

Convindria sortir del mig perquè passi la locomotora i esperar que de mica en mica perdi el gas la caldera. No passa res, absolutament res. «No ens hem d'espantar per res, no hem de dramatitzar cap conflicte.» Passats uns dies, triarem l'oportunitat i, havent acumulat calma i pau, parlarem, parlarem, parlarem...

ANA MARÍA DEL VALLE BUENO
Terrassa

□ Protestes, brutícia i
destrosses

Hem vist i sentit durant força temps que diaris i informatius van plens de protestes de joves francesos contra el Contracte de Primera Ocupació (CPE), que permet l'acomiadament sense justificació durant els 24 primers mesos de treball.

Aquí també hem tingut protestes —el «macrobotellón»—, amb brutícia i destrosses incorporades.

En les manifestacions massives sem-

pre hi ha una bona part de persones que s'hi afegeixen només per fer aldarulls i destrosses, sense que els importi massa la finalitat de la protesta.

No analitzo ara la forma de protestar, però sí que vull dir que cal respectar més les persones, les seves pertinences, les cases i les botigues. Caldria recordar que, de fet, els veïns no tenen la culpa de tot el que passa.

M'he aturat a pensar en el motiu que provoca cadascuna d'aquestes protestes. A França és una lluita per un contracte de treball just; aquí, per divertir-se i beure fins a la borratxera durant tota la nit i a baix cost. Són ideals ben diferents, i les conseqüències també. Voldria convidar a reflexionar sobre una idea d'una carta escrita en un diari: «Vosaltres mateixos, penseu què serà de la vostra vida. Si us sobren dues hores i voleu, aneu a veure una pel·lícula: *Días de vino y rosas*.»

M. DOLORS PUIG i USTRELL
Terrassa

□ L'ou de Pasqua

En la columna de P-J Ynaraja del passat 20 d'abril, que portava per títol «Símbols de Pasqua», llegeixo el següent: «Jo no sé quan va iniciar-se aquesta pràctica, que en les narracions bíbliques no apareix. L'ou ha passat a la nostra cultura com un símbol de la nostra Pasqua. Reconec que en aquest cas, com en tants d'altres, els canvis actuals desdibuixen molts símbols. Un ou, fa anys, suggeria moltes coses que ara s'ignoren...»

Fem llum en aquest interessantíssim assumpte. A vint quilòmetres de Bolonya —molt pròxim a Sasso Marconi, on hi ha la casa en què l'inventor de la ràdio va emetre per primera vegada el 1895— es troba el poble etrusc de Marzabotto. Hi destaca una preciosa base del temple, que assoleix gairebé l'alçada d'una persona, i també dos cementiris pròxims que provenen de l'edat de pedra. Cada tomba consta de tres pe-

dres verticals (una de fons i dues de laterals), més una quarta que a sobre els fa de sostre. En unes quantes d'aquestes tombes s'hi conserva encara a sobre un ou de pedra, d'aproximadament un metre d'alçada cadascun.

Quin significat tenia aquest ou sobre cada tomba? Evidentment, és un signe de la vida; més encara, de la vida d'ultratomba. Aquest ou allà és un símbol d'immortalitat.

El cristianisme ha procurat sempre salvar de les cultures el que troba de bo i aprofitable. I quin símbol més aprofitable en temps sobretot de Pasqua que aquest fantàstic símbol de vida, que prové de l'edat de pedra i és enormement anterior als primers escrits de la Bíblia? No diem i creiem que ressuscitant amb Crist hem passat a la vida? No és el concepte de la vida una de les idees centrals de l'Antic Testament? No és Crist la nostra vida?

La vida del cristià és, per sobre de tot, la de la Gràcia. Seria interessant saber quin tipus de vida era la que aquella bona gent de l'edat de pedra simbolitzava en l'ou, que col·locaven sobre les seves tombes.

L'actual canvi ha consistit a fer l'ou de xocolata. Entenent que amb això expressem la dolçor i el magnífic sabor... l'aliment que no té la pedra. Però fora d'això, crec molt admirable que aquells avantpassats, tan rudes sens dubte, tenien la ment prou clara com per intuir la vida... en descobrir el vel de l'eternitat, com diria Tertul·lià. I com, a la seva manera, van saber així expressar la seva fe; una fe que necessitarien bastants dels nostres contemporanis que gasten aires de descreguts, d'agnòstics... i no volen veure-hi en això la seva espantosa mancança.

VICENTE PALACIOS GARRIDO
Barcelona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

lamentem de veritat.

Avui agraïm molt sincerament a Ràdio Estel perquè des del passat 23 d'abril aquesta emissora tan coneguda ha començat a oferir-nos aquest «servei religiós». Vam poder unir-nos, el vespre de la vigília de la Mare de Déu, a la vetlla de Santa Maria i l'endemà a la missa solemne de la Mare de Déu de Montserrat.

Agraïm un cop més i desitgem que aquest «servei» el puguin realitzar durant molts anys. Puc assegurar-los que han retornat l'alegria a moltes persones. Gràcies també als monjos, escolans, emissora... i a tots els que han fet possible que puguem connectar de nou amb Montserrat.

Gna. ANNA M. FABREGÀ i BOSCH
La Garriga

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Veure-ho o no veure-ho

— Li vull plantejar dues preguntes. Tinc un fill de 12 anys. Endreçant la seva habitació, vaig descobrir que tenia amagades unes revistes pornogràfiques. Jo ja tinc una edat, però li he de confessar que em vaig ruboritzar quan en vaig veure el contingut. Què faig? El castigo? Una coneguda que és psicòloga diu que no hi doni cap importància i que ho deixi estar, ja que forma part del seu aprenentatge... Una altra pregunta: vostè troba bé que un catòlic vagi al cinema a veure la pel·lícula sobre *El codi da Vinci*?

— Ens ocuparem avui de la segona pregunta. Sobre el llibre *El codi da Vinci* ja vaig escriure fa temps la resposta en una consulta. Em reafirmo en el que vaig dir en el seu moment: un nyap literàriament parlant i una manipulació de la figura de Crist totalment injustificable. Sembla, pels informes que he llegit, que la pel·lícula serà molt pitjor: es reafirma en els tòpics del llibre i exagera els elements més delirants. Són molts els bisbes i eclesiàstics destacats que han aconsellat no anar a veure-la. Entre ells, Mons. Tarsicio Bertone. Altres objecten que no podem viure d'esquena a la nostra cultura i que per jutjar el que sigui primer ho hem de veure. Amb tot, cal recordar que hi ha coses que no convé mirar-les i sovint passa que qui mira el que no ha de mirar, veu el que no vol veure.

Què fer en el cas d'aquesta pel·lícula? Em fa la impressió que a molts catòlics de la nostra societat els falten sovint dos elements importants: un bon criteri i una sana autoestima. Un bon criteri basat en una sòlida formació doctrinal, un coneixement del conjunt del nostre credo. Sense aquest criteri és gairebé impossible donar una resposta raonable i responsable a molts desafiaments culturals que se'ns plantegen ni incidir de manera efectiva en la transformació cultural del nostre entorn. Aquest bon criteri ens diu que Jesucrist és el centre de la nostra fe i que qualsevol manipulació o adulteració n'és del tot inacceptable. La pel·lícula, amb tota seguretat, deforma la veritable imatge de Crist i dels cristians. Podem quedar-nos tan tranquils i anar a veure la pel·lícula contribuint amb els nostres diners a la difusió de tals falsedats? Com reaccionaríem davant d'una obra que, per exemple, distorsionés la vida i el missatge dels personatges estimats de la nostra família o falsegés la nostra pròpia història? Fa pòc es van produir greus altercats per unes vinyetes de Mahoma publicades per un diari europeu. El Papa va demanar respecte per a totes les sensibilitats religioses. Que potser solament els musulmans saben avui fer-se respectar?... Finalment, i vaig al segon aspecte, potser ens falta una sana i molt necessària autoestima pel fet de ser cristians. Anar o no anar a veure la pel·lícula? Cadascú que n'extregui les seves conseqüències...

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

□ Agraïment a Ràdio Estel

Vull manifestar el nostre agraïment, no sols d'una manera personal, sinó també en nom de moltes altres germanes de la congregació, en nom de moltes senyores ancianes de la nostra residència i de moltes altres persones malaltes i d'edat avançada que m'ho han expressat. Cada diumenge esperàvem amb il·lusió el poder connectar amb el monestir de Montserrat per poder unir-nos a la missa conventual que retransmetien des de la basílica.

Durant un parell de diumenges, el nostre goig es va veure truncat i vam quedar decebudes perquè, sense cap explicació per part de l'emissora de ràdio que feia aquest servei, es deixés d'emetre... Per manca d'oients? perquè no interessaven els «programes religiosos»? Ho

El misteri pasqual, revelació plena de la misericòrdia de Déu

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

«Entregat a la mort per perdonar-nos els pecats»

Segurament no hi ha cap altre període de l'any litúrgic en el qual es parli tan sovint dels pecats, en els textos de la celebració, com durant la Quaresma i la Cinquantena pasqual. Sant Lleó el Gran ho explica amb poques paraules, quan diu que les festes pasquals es caracteritzen precisament pel perdó dels pecats. El mateix Jesús Ressuscitat, en les aparicions als deixebles, va deixar clar que la missió apostòlica, en continuïtat amb la missió que ell havia rebut del Pare, consistia a anunciar la conversió i el perdó dels pecats (vegeu Lluç 24,37).

El perdó dels pecats es dona en l'Església amb dos sagraments: el Baptisme, com a nou naixement a partir de la mort al pecat, i la Penitència, com a recuperació de la gràcia de la comunió amb Déu per a aquells cristians que se n'han allunyat. En tots dos sagraments, tanmateix, el perdó dels pecats no es fa com a fruit d'una obra d'homes només, ni és el perdó que els homes podem donar-nos mútuament. El perdó dels pecats que es comunica a l'home que s'acosta al Baptisme o a la Penitència és el perdó diví que ens ve del misteri pasqual de Crist.

El Nou Testament explica l'obra reconciliadora de Crist amb la imatge del Servent de Déu que ofereix la seva vida per expiar el pecat del poble (vegeu la primera lectura del Divendres Sant), i la referència al sacrifici d'expiació és també de sant Pau: «Déu ha decidit que Jesucrist, amb la seva sang, fos l'instrument de perdó (el propiciatori) per mitjà de la fe» (Romans 3,25). La paraula «expiació» sembla una mica estranya, però el seu significat és el de «purificació». A l'Antic Testament, la sang dels animals vessada sobre el «propiciatori» (la coberta de l'arca de l'aliança, el signe més gran, per Israel, de la presència del Déu de l'Aliança) «expiava», és a dir, implorava la purificació dels pecats dels qui oferien el sacrifici, o d'aquells pels quals s'oferia. La sang i la vida s'identificaven en la tradició bíblica (vegeu Levític, 17); per això, posar la sang en el lloc sant era com posar-hi la vida.

La sang de Jesús no és substitutiva, com la dels sacrificis del Temple, ni és distant dels homes, com la dels animals que s'oferien: Ell és de la nostra mateixa carn i sang! Ni és vessada sobre una coberta simbòlica, sinó en la creu, reconciliant Déu i els homes, amb una ofrena perfecta. La mort de Crist és l'explosió d'amor que revela l'amor de Crist al Pare i als homes. Això ha passat una vegada per sempre, «quan nosaltres encara

érem pecadors» (Romans 5,8). Amb aquesta expiació del pecat del món, queda oberta per a tothom l'entrada a la comunió amb Déu. És el gran perdó de Déu!

«Ressuscitat per fer-nos justos»

Com passem els homes per l'entrada que Crist ens ha obert? Com aconseguim participar personalment del perdó dels pecats que Ell ens ofereix, i viure de l'Esperit que Ell ens ha promès? La resposta és aquesta: per la fe i pels sagraments, que ens adhereixen al Crist ressuscitat i ens donen la seva vida. Això és possible perquè Crist ha ressuscitat d'entre els morts, i s'ha convertit en font de salvació eterna per a tots els qui creuen en ell.

«El misteri pasqual és el Crist al cim de la revelació del misteri inescrutable de Déu... En la seva resurrecció ha revelat la plenitud de l'amor que el Pare alimenta per ell i, en ell, per tots els homes... En la seva resurrecció ha experimentat d'una manera radical en si mateix la misericòrdia, és a dir, l'amor del Pare que és més fort que la mort» (Joan Pau II, encíclica *Ric in misericòrdia*, n. 8).

L'anunci del misteri de Jesucrist, mort i ressuscitat, traspasa tot el Nou Testament. «El qui amb els llavis confessa que Jesús és el Senyor i creu en el seu cor que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, se salvarà; qui creu de cor, rep la justícia; qui confessa amb els llavis, obté la salvació» (Romans 10,9-10).

La resurrecció de Jesucrist no és una mena de «final feliç» després d'una tribulació, ni una invitació a oblidar la seva creu. Mort i resurrecció de Crist formen un tot; la Pasqua de la salvació, que roman per sempre, vivificant realment el nostre «Avui».

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascuda a Cascante, Navarra, l'any 1847
- ☐ Fundadora de les Religioses de Maria Immaculada
- ☐ Va vetllar per l'educació i la protecció de les serventes domèstiques
- ☐ Va morir a Madrid l'any 1890
- ☐ Canonitzada per Pau VI el 1975

Vicenta Maria López Vicuña, filla d'un advocat, pertanyia a una família profundament religiosa. Va ser educada tant pels seus pares com també per un oncle seu, sacerdot. Veient la capacitat de la nena, la família va decidir enviar-la a Madrid, on vivia una tieta materna, Maria Eulalia Vicuña, per completar la seva formació.

A la capital, santa Vicenta Maria coneix la realitat en què viuen moltes noies vingudes de zones rurals per servir en cases benestants. La industrialització de la gran ciutat i l'estancament de les zones agràries provocaven un èxode cap a Madrid. La precarietat d'aquestes joves va fer que la seva tia obrís un pis d'acollida, conegut com La Casita, on podien viure en condicions i des d'on se'ls intentava trobar una feina digna en cases

Santa Vicenta Maria López Vicuña

de famílies conegudes.

En principi, no semblava que la nostra santa estigués destinada a la vida religiosa, i quan va fer els 19 anys els seus pares fins i tot van pensar seriosament de casar-la. Ella, però, va rebutjar la proposta i va sentir que s'havia de consagrar a Déu i a ajudar les noies que vivien en situació precària o en risc d'exclusió social. I va ser així com l'any 1876 ella i dues companyes més van vestir l'hàbit i van fundar la congregació de les Filles de Maria Immaculada. L'any 1888 la congregació rebia l'aprovació del Vaticà, i aviat va obrir centres per a noies en diverses ciutats de l'Estat espanyol. Actualment les Religioses de Maria Immaculada es dediquen sobretot a la tasca docent i estan fortament implantades a Europa i Amèrica Llatina.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial 2)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana 2)

21. Diumenge

VI de Pasqua, Blanc. Lectures: Fets 10,25-26.34-35.44-48 / Salm 97 / 1 Joan 4,7-10 / Joan 15,9-17 (o bé: 1 Joan 4,11-16 / Joan 17,11b-19)
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Secundí, mr.; Torquat i comp., mr.; Santes, Virgínia, vídua.

Festa Major: a Alcoletge.

22. Dilluns

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 16,11-15 / Salm 149 / Joan 15,26-16,4a. Si es vol: *Santa Rita de Càscia* (MLI), *Blanc*. VIC, BARCELONA i TARRAGONA: *Santa Joaquina de Vedruna* (MO), altres diòcesis (MLI), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ató, b.; Santes, Quitèria, vg. i mr.; Júlia, vg. i mr.

Festa Major: a Corbins i Linyola.

23. Dimarts

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 16,22-34 / Salm 137 / Joan 16,5-11

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Desideri, b.; Joan Baptista de Rossi, prev. i fund.

Festa Major: a Bovera.

24. Dimecres

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 17,15.22-18,1 / Salm 148 / Joan 16,12-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Vicenç de Lerins, prev.; Genadi, b.; beat Joan Prado, prev. i mr.; Santes, Susanna i Afra, mr.

Festa Major: al Pont de Bar.

25. Dijous

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 18,1-8 / Salm 97 / Joan 16,16-20. Si es vol: *Sant Beda* (MLI), *Blanc*; *Sant Gregori VII* (MLI), *Blanc*; *Santa Magdalena Maria de Pazzi* (MLI), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Urbà I, p. i mr.; Santes, Magdalena-Sofia Barat, rel. i fund.; Vicenta-Maria López Vicuña, rel. i fund.

Festa Major: a la Baronia de Rialb.

26. Divendres

Sant Felip Neri (MO), *Blanc*. Lectures: Fets 18,9-18 / Salm 46 / Joan 16,20-23a. SANT FELIU DE LLOBREGAT: *Dedicació de la Catedral* (catedral, S / diòcesi, F) *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Zacaries, b.; Quadrat, mr.; Eleuteri, p. i mr.

27. Dissabte

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 18,23-28 / Salm 46 / Joan 16,23b-28: Si es vol: *Sant Agustí de Canterbury* (MLI), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Juli, mr.; Berenguer, monjo.

Lectures bíbliques

Diumenge VI de Pasqua

Lectura primera

Ac 10,25-26.34-35.44.48

El do de l'Esperit Sant ha estat vessat fins i tot sobre els qui no són jueus

Lectura dels Fets dels Apòstols:

Així que Pere entrà, Corneli sortí a rebre'l i es prosternà als seus peus. Pere el féu aixecar dient-li: «Posa't dret, que jo sóc home igual que tu.» Llavors Pere prengué la paraula i digué: «Ara veig de veritat que Déu no fa diferències a favor d'uns o altres; Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé, de qualsevol nacionalitat que sigui.» Mentre Pere deia això, l'Esperit Sant vingué sobre tots els qui escoltaven la seva predicació. Els jueus creients que havien vingut amb Pere s'estranyaren molt en veure que el do de l'Esperit Sant era vessat fins i tot sobre els qui no eren jueus. De fet, els sentien parlar en llenguatges misteriosos i proclamar les grandeses de Déu. Llavors Pere digué: «Qui pot excloure de l'aigua del baptisme aquests que han rebut l'Esperit Sant igual que nosaltres?» Tot seguit manà que els bategessin en el nom de Jesucrist. Després li pregaren que es quedés amb ells uns quants dies.

Salm responsorial

97

Canteu al Senyor un càntic nou:
ha fet obres prodigioses,
la seva dreta i el seu braç sagrat
han sortit victoriosos.

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda,
i els pobles contemplen la salvació.*

El Senyor ha revelat la seva ajuda,
i els pobles contemplen la salvació.

L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment a la casa d'Israel. **R.**

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra, la salvació del nostre Déu.

Aclameu el Senyor arreu de la terra, esclateu en cants i en crits d'alegria. **R.**

Lectura segona

1Jn 4,7-10

Déu és amor

Lectura de la primera carta de sant Joan:

Estimats meus, hem d'estimar-nos els uns als altres, perquè l'amor ve de Déu. Tothom qui estima és fill de Déu; ha nascut d'ell i el coneix. Els qui no estimen no coneixen Déu, perquè Déu és amor. Hem vist clarament l'amor que Déu ens té quan ell ha enviat al món el seu Fill únic, perquè visquem gràcies a ell. L'amor és això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ha estat el primer d'estimar-nos, tant, que ha enviat el seu Fill com a víctima propiciatòria pels nostres pecats.

Al·leluia

Jn 14,23

*Qui m'estima, farà cas de les meves paraules,
diu el Senyor; el meu Pare l'estimarà, i vindrem a
fer estada en ell.*

Evangeli

Jn 15,9-17

*Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la
vida pels seus amics*

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Jo us estimo tal com el Pare m'estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc. Si observeu els meus manaments, us mantindreu en l'amor que us tinc, com jo també observo els manaments del meu Pare i em mantinc en l'amor que em té. Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena. El meu manament és que us estimeu els uns als altres tal com jo us he estimat. Ningú no té un amor més gran que el qui dóna la vida pels seus amics. Vosaltres sou els meus amics si feu el que jo us mando. Ja no us dic servents, perquè el servent no sap què fa el seu amo. A vosaltres us he dit amics, perquè us he fet saber tot allò que he sentit del meu Pare. No sou vosaltres, els qui m'heu escollit. Sóc jo qui us he escollit per confiar-vos la missió d'anar pertot arreu i donar fruit, un fruit que durarà per sempre. I el Pare us concedirà tot allò que demanareu en nom meu. Això us mando: que us estimeu els uns als altres.»

Lleida

diòcesis

Doble ordenació sacerdotal a la catedral

■ Els nous preveres són Francisco José Ribas i Robert Louan

LLEIDA.— Feia uns quants anys que la catedral de Lleida no acollia una ordenació doble. Va tenir lloc la tarda del 7 de maig, el Diumenge del Bon Pastor, amb l'ordenació presbiteral de dos joves diaques diocesans, Mn. Francisco José Ribas, de Còrdova però amb arrels paternes a Catalunya, i Mn. Robert Louan, originari de Costa d'Ivori.

La solemne Eucaristia presidida pel bisbe de la diòcesi de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va ser concelebrada pel jove bisbe de la diòcesi de Odienné (Costa d'Ivori), Mons. Salomon Lezoutié, juntament amb el Capítol Catedral i uns seixanta preveres i religiosos de la diòcesi de Lleida. Entre els concelebrants hi havia també una representació de la diòcesi de Còrdova encapçalada pel canonge Manuel Martínez Baena.

Nombrosos fidels van omplir els bancs de la catedral i molts altres van participar en la celebració drets. Les parròquies del Pilar, Santa Maria Magdalena i de la Mare de Déu del Carme de Lleida, a les quals els dos joves ordenands han exercit el ministeri diaconal, es van fer especialment presents en la celebració. La missa va ser cantada pel Petit Cor de la Catedral de Lleida sota la direcció del mestre de capella, Mn. Joaquim Mesalles.

Els primers bancs del temple estaven ocupats pels familiars més propers dels nous preveres: la germana i altres familiars de Robert Louan, vinguts expressament des de Costa d'Ivori, i també els pares, la germana i familiars de Francisco José Ribas, que es van traslladar a Lleida des de Còrdova per assistir amb emoció i goig a l'ordenació del seu fill Paco. A l'Eucaristia d'ordenació van assistir diverses autoritats, encapçalades per l'alcalde de Lleida, Àngel Ros, i el vicepresident de la Diputació, Miquel Padilla.

Abans de l'homilia Mons. Ciuraneta va convidar els dos diaques a apropar-se, moment en què el rector de la parròquia del Carme, Mn. Joan Mora i el rector de la parròquia del Pilar, Mn. Francesc Xavier Jauset, van demanar al bisbe l'ordenació presbiteral per als dos candidats.

Servei generós als germans

«En la imposició de les mans, l'Esperit Sant vindrà a vosaltres i segellarà el vostre cor amb la promesa de ser de Déu i per a Déu i els germans necessitats.» Amb aquestes paraules va començar el bisbe de Lleida la seva homilia, adreçada especialment als dos candidats a l'orde sacerdotal: «El nostre poble ens necessita servidors i administradors de la gràcia de Déu.» Mons. Ciuraneta va convidar els dos ordenats a viure plenament el seu ministeri

El bisbe i els concelebrants van imposar les mans als diaques.

Els fidels van voler felicitar personalment els nous preveres.

i a viure sempre com a sacerdots: «Si la vida del prevere no porta al servei generós als germans i no es viu l'Eucaristia segons les seves exigències, ha perdut allò que justifica el seu ser i la seva missió.»

Finalitzada l'homilia, va continuar el ritu d'ordenació amb les preguntes que va fer Mons. Ciuraneta als dos candidats. Ells van afirmar que treballaran i col·laboraran amb el bisbe, celebraran fidelment els misteris del Senyor, i proclama-

ran i predicaran la Paraula de Déu. Tot seguit, davant del bisbe, van fer la seva promesa d'obediència «a ell i els seus successors», per continuar amb el cant de les lletanies dels sants mentre Paco i Robert es prostraven a terra, com a símbol de la seva actitud interior d'humilitat i acolliment.

Un moment especial i seguit amb molt silenci, va ser la imposició de les mans, que van fer, en primer lloc el bisbe Ciu-

raneta, i a continuació tots els concelebrants, per acabar amb l'oració consecratòria. El ritu va finalitzar amb la consagració de les mans dels dos preveres, als quals se'ls va imposar tot seguit l'estola i la casulla i se'ls va lliurar la patena amb el pa i el calze amb el vi, per a la concelebració de la seva primera Eucaristia.

Abans de la benedicció final, els dos preveres van dir unes paraules d'acció de gràcies i agraïment: «Primer a Déu i després a tots els qui ens heu ajudat en aquest camí del sacerdoci.» Aquestes paraules van ser rubricades amb forts aplaudiments.

Els fidels van voler testimoniar personalment el seu afecte als dos nous sacerdots diocesans, que situats en la grada del presbiteri de la catedral, van rebre la salutació de tots ells. Les felicitacions es van allargar per espai de més de mitja hora. Va ser en aquest moment quan el Coro Roci-ero Romero y Jara de la Casa d'Andalusia de Lleida va interpretar la Salve Rociera, davant de la imatge de la Mare de Déu del Blau, i en homenatge a la seva Blanca Paloma i al nou prevere amb arrels andaluses.

Primeres misses solemnes

Els dos preveres celebraran la seva primera missa solemne a les comunitats on han servit com a diaques. Mn. Robert Louan va presidir la seva primera missa el diumenge 14 de maig, a la parròquia de la Mare de Déu del Carme, i Mn. Francisco José Ribas, després d'haver-ne celebrat una a Còrdova, el diumenge 21 de maig, a les 6 de la tarda, ho farà a la parròquia de Santa Maria Magdalena de Lleida.

Després d'aquest diumenge joïós, en què va ressonar amb força el lema del Dia de Seminari d'enguany —«Per Crist i per tots: capellà»—, es va anunciar la propera ordenació de dos diaques, que tindrà lloc el diumenge 28 de maig, a les 5 de la tarda, a la parròquia de Sant Pau, del barri de la Mariola de Lleida. Mons. Ciuraneta conferirà el diaconat a Josep M. Novell i Joaquim Blas, en una eucaristia que es preveu que serà molt participada.

Jordi Curcó

Fotos: MCS bisbat de Lleida

Felicitació pasqual del bisbe a ortodoxos i grecocatòlics

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, ha escrit una carta a les comunitats d'immigrants ortodoxos romanesos i als ucraïnesos grecocatòlics, amb motiu de la celebració de la Pasqua, que en el seus ritus va tenir lloc el diumenge 23 d'abril. Totes dues comunitats van celebrar la Pasqua a Lleida amb molta solemnitat. Concretament, els ortodoxos romanesos, a l'església de la Mare de Déu del Carme, i el ucraïnesos greco-catòlics, amb una solemne vetlla pasqual a l'església de Sant Pere. En totes dues cerimònies es va llegir la felicitació pasqual del bisbe de Lleida. En el cas dels ortodoxos romanesos, la carta era adreçada al P. Aurel Bunda,

que des de Barcelona s'ocupa de l'atenció pastoral d'aquesta comunitat resident a Lleida.

La carta als ucraïnesos de ritu grecocatòlic va ser adreçada al P. Yuriy Svystum que, resident a la Casa Sacerdotal de Lleida, té cura pastoral d'aquesta comunitat: «Com a germà vostre, bisbe d'aquesta diòcesi de Lleida, vull estar al vostre costat.» El bisbe Ciuraneta els va convidar a «viure la vida nova. Crist ha ressuscitat! I nosaltres ressuscitem amb Ell». Així mateix, en la seva carta, Mons. Ciuraneta fa vots perquè «aquest mateix esperit vagi guiant les nostres Esglésies vers la unitat cada vegada més plena». (J.C.)

Lleida

Acte commemoratiu del 40è aniversari del Vaticà II

■ El director de l'Irel anuncia la creació d'un seminari permanent sobre el Concili

LLEIDA.— La Sala Víctor Siurana de la Universitat de Lleida (UdL) va acollir el 4 de maig passat una taula rodona commemorativa del 40è aniversari del Concili Vaticà II. L'acte, que va comptar amb una notable assistència de públic, va ser organitzat conjuntament per l'Irel i la UdL. Hi van participar com a ponents l'historiador

Manuel Lladonosa; la metgessa i delegada diocesana de Pastoral de la Salut, Montserrat Esquerda; el germà marista i pedagog, Benet Arbués, i el teòleg i director de l'Irel, Ramon Prat. La taula rodona va ser copresidida pel rector de la UdL, el Dr. Joan Viñas, i el bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta.

El Dr. Viñas, en les seves paraules d'obertura de l'acte, va qualificar el Concili com «un esdeveniment essencial en l'Església i en el món». El rector de la UdL va llegir un fragment de la convocatòria del Concili escrita pel papa Joan XXIII on diu literalment: «Jo confio en Jesús, que ens disposa a discernir els signes dels temps (...). La caritat de Crist ens insta a la pau i la justícia en el món.» En paraules del Dr. Viñas, «el Concili tingué una voluntat d'avançar en l'Església i en el món».

L'historiador Manuel Lladonosa, en una intervenció centrada en el context històric del Vaticà II, va afirmar que el Concili era necessari i d'una gran urgència: «L'Església se situa en el món com a cercadora dels signes dels temps, a l'hora que es fa patent una religió de l'amor amb una visió positiva del món, en una nova evangelització.» Lladonosa va afirmar que en aquell moment Espanya i tot el món vivien una transformació molt gran i que «en aquest context, el Concili es va rebre com un alliberament».

La metgessa Montserrat Esquerda va fer una valoració de l'Església postconciliar que va qualificar de «molt vàlida, per haver-me aportat el missatge de Crist». La delegada de Pastoral de la Salut va qualificar de «concili radical» el Vaticà II, en el sentit d'anar a les arrels i tornar a les fonts. També va ser un «concili de maduresa» pel que fa als laics, que per primera vegada se'ls reconeixia la seva responsabilitat dins l'Església. Per a Montse Esquerda el llenguatge del Concili va ser un llenguatge proactiu i molt positiu.

El germà marista Benet Arbués va qualificar el Vaticà II com «una foguera d'esperança», afirmant que continua sent un punt de referència per als cristians i per als no cristians: «El Concili va apostar pel món i la humanitat i va ser un cant a l'optimisme i l'esperança.» Arbués va destacar el fet que per primera vegada es proclama que l'Església és de tots, però especialment dels pobres: «El Vaticà II va ser l'últim concili d'Europa i el primer mundial.» Finalment va oferir

El públic va omplir la Sala Víctor Siurana de la UdL.

una visió mundial de com el Concili es va viure i com va ser aplicat en els cinc continents.

El darrer ponent va ser el teòleg Ramon Prat, el qual va afirmar que «el Vaticà II ha estat una carta de navegació amb el Crist, al servei del món sense excepció». Prat es va referir al Concili Provincial com un fruit del Vaticà II «i una esperança fecunda». Per al director de l'Irel, cal fer memòria agraïda ja que «el Concili és un tresor i un compromís esperançador».

Ramon Prat va anunciar durant l'acte d'aniversari del Concili la creació d'un Seminari permanent en el si de l'IREL, dedicat a reflexionar i posar al dia el Vaticà II. El teòleg va valorar molt positivament l'acte i el va qualificar com a «homenatge civil al Concili».

Jordi Curcó

Mons. Ciuraneta: «El Vaticà II manté la seva plena actualitat»

El bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, va tancar l'acte d'aniversari del Concili amb una intervenció en la qual va afirmar que el Vaticà II havia estat un concili centrat en el misteri del Crist i de l'Església, «i al mateix temps obert a la societat, amb una empatia pel món en què vivíem llavors».

Per a Mons. Ciuraneta, en el Vaticà II, l'Església es va plantejar la seva pròpia identitat, es va obrir als cristians d'altres confessions, als seguidors d'altres religions i a tots els homes del nostre temps: «El Vaticà II ens va donar una nova imatge d'Església i de la seva funció en el món i per al món... Els anys posteriors al Concili ens van aportar nous estils de vida i una manera nova de ser laics en l'Església i en el món, diaques, religiosos, sacerdots, bisbes...» Per al prelat, el Vaticà II manté encara la seva plena actualitat perquè «des de Crist, dóna resposta o pistes per a qüestions fonamentals de la persona».

TARRAGONA

Reunió de responsables d'esplais parroquials

TARRAGONA.— Els esplais parroquials va ser el tema de la reunió celebrada el 6 d'abril passat a la casa de l'arquebisbat, assemblea que va comptar amb l'assistència de l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, acompanyat del Consell Episcopal. També hi van prendre part els rectors de les parròquies on hi ha actiu un esplai, del qual ells són consiliaris nats. Cal destacar, a més, l'assistència de Mn. Antoni Roquer, consiliari de la Fundació Santa Maria de Siurana, entitat que aplega tres seccions: l'Escola de l'Esplai, per a la formació de monitors d'esplai; el Servei de colònies de Vacances, que col·labora en la gestió de les cases de colònies de titularitat diocesana i ofereix suport educatiu, i la Federació de Centres d'Esplai Cristians, que agrupa els esplais parroquials, actualment vint-i-un.

La reunió va servir per posar en comú molts aspectes dels esplais en les respectives parròquies, com ara activitats diverses, nombre de participants, monitors i la vinculació que aquests grups mantenen amb la comunitat parroquial. Així mateix es va constatar la importància que té la formació dels monitors, dels quals depèn que aquests esplais mantinguin la seva identitat cristiana, sense deixar de banda la influència que poden exercir els pares dels nois i noies. L'arquebisbe Jaume Pujol va animar els presents a continuar aquesta activitat educativa amb aquella orientació específica que li dóna sentit i raó de ser com a esplais parroquials. (Joan Boronat)

Centre d'Estudis Pastoral **CEP** de les diòcesis catalanes

L'EVANGELI DE JUDES. QUÈ HI HA AL DARRERE?

Conferència-col·loqui
del

Dr. Armand Puig, professor de Bíblia
de la Facultat de Teologia de Catalunya

Dimarts, 30 de maig, a les 7 de la tarda, al CEP

Rivadeneyra, 6, 3r - 08002 Barcelona - Tel. 933 174 858

BALCLI'S

SALA DE SUBHASTES

DES DEL 1979

COMPREM AL COMPTAT

ANTIGUITATS, PINTURA S. XIX I XX

MOBLES, OBJECTES

JOIES, ARGENT I RELLOTGES

PISOS SENCERS

VISITES A DOMICILI

☎ 932 175 607 C/ ROSSELLÓ, 227 BARCELONA

Donem més

Ho fem millor

Ens avancem

Primers a Espanya, Líders al Món

www.roca.es

Roca

Inoblidable visita del rector dels Salesians a Catalunya

El P. Pascual Chávez constata la vitalitat de la Família Salesiana 120 anys després de la v

El P. Chávez es va mostrar molt proper a la gent durant tota la visita.

Foto de família, a l'estil Don Bosco, a Martí-Codolar.

La celebració

Exactament 120 anys després de la visita de Don Bosco a Barcelona, el seu novè successor com a superior dels Salesians ha tornat a Catalunya i Aragó per visitar les obres salesianes i trobar-se amb les persones que les animen. Aquest ha estat l'objectiu de la visita que del 30

d'abril al 6 de maig ha fet el P. Pascual Chávez a Barcelona, Badalona, Sant Adrià, Mataró, Montserrat, Manresa, Osca i Montsó, en la que ha estat la visita pastoral més llarga de les que ha fet a 80 de les províncies salesianes de tot el món.

Al llarg de tota la seva visita pastoral a Catalunya i Aragó, el P. Pascual Chávez, més que visitar edificis, ha volgut conèixer molts dels més 7.000 religiosos i laics que avui formen la Família Salesiana en aquestes terres, així com bona part dels 1.560 agents educativo-pastorals que animen les 21 obres salesianes de Catalunya, Aragó, Balears i Andorra. Una intensa setmana en la qual ha pogut constatar l'actualitat del carisma salesià, la vitalitat de les persones que l'encarnen i la fidelitat a l'esperit de la missió de Don Bosco.

La visita del P. Chávez es va iniciar el dia 30 d'abril, tan bon punt va aterrar a Barcelona, amb la seva presència en l'eucaristia de cloenda del Festival Cors a Escena 2006, d'evangelització a través de l'art, que s'havia celebrat durant tot el cap de setmana al Col·legi Sant Joan Bosco, al barri d'Horta de Barcelona, amb la participació de gairebé 1.000 joves procedents de tot l'Estat. A tots ells, d'edats entre els 14 i els 25 anys, els va animar a viure amb plenitud i alegria la seva vida, però sense oblidar el compromís amb els altres. «Si volem guanyar el joc de la vida —va dir—, hem de viure-la amb generositat cap als altres.» En el decurs de la seva homília, en la qual va citar autors moderns com Dostoievski o Chesterton, els va recordar que «cal passar d'una vida basada en el plaer a una altra de fonamentada en l'amor», citant Benet XVI. L'eucaristia va ser retransmesa a tot el món a través de Telepace (Mundovisión).

Trobada amb la Família Salesiana

La resta de la jornada del diumenge la va dedicar a conèixer els membres de la Família Salesiana, en dos moments diferents.

En el primer d'ells, que va tenir lloc a la Casa Provincial, va trobar-se amb uns 40 representants de la Federació d'Antics Alumnes Salesians, que al llarg de tot el cap de setmana havien celebrat la seva trobada anual a Martí-Codolar. Davant del president mundial d'aquesta organització, l'italià Francesco Muceo, el P. Pascual Chávez els va animar a «ser apòstols en el món d'avui, tot sent llevat evangèlic en la cultura actual». També els va animar a enfortir les seves estructures i definir projectes de compromís social des de valors com «la pau, el pa, la vida i la llibertat», tot recordant Joan Pau II. Durant l'acte va imposar la insígnia d'or de la Confederació Espanyola al barceloní Josep Estrada.

Més tard, a la casa salesiana de Badalona, el rector major va mantenir una trobada amb més de 150 membres de l'Associació de Cooperadors Salesians, el moviment Llars Don Bosco i les Voluntàries de Don Bosco, a qui va demanar anar «mar endins», i esdevenir significatius i eficaços en la societat d'avui, així com prestar una atenció especial a la família com a «bressol de la vida i de l'amor». També va proposar acompanyar els pares i mares en les seves responsabilitats educatives i promoure l'estil de família salesià en l'àmbit familiar, així com oferir una experiència de vida familiar a tots aquells infants mancats d'estimació. «En la família ens hi juguem gran part del nostre futur», va assegurar. També va anunciar que el pròxim dia 26 de maig la Santa Seu estu-

diarà la causa de Mamà Margarita, la mare de sant Joan Bosco, per tal que pugui ser declarada venerable.

La jornada del dia 1 de maig va tenir per al rector major dels Salesians un caire eminentment privat. A primera hora del matí va visitar el santuari de la Mare de Déu de Montserrat, en els actes de celebració del 125è aniversari de la seva proclamació com a patrona de Catalunya. Allà va ser rebut per l'abat del monestir, el P. Josep M. Soler, i va signar en el llibre d'honor. També va poder veure la imatge de Don Bosco que hi ha a l'entrada del recinte. Més tard va continuar el seu camí fins a Manresa,

on va voler visitar la Cova on sant Ignasi de Loiola va escriure els seus Exercicis Espirituals. Finalment, a Barcelona, va fer una visita al temple de la Sagrada Família, on l'any 1998 es va situar una imatge de Don Bosco obra de l'escultor de la família salesiana Joan Puigdollers.

Desplaçament a Osca i Montsó

La tercera jornada de la seva visita, el P. Chávez es va desplaçar fins a Montsó cap

Les paraules del rector han encoratjat la família salesiana.

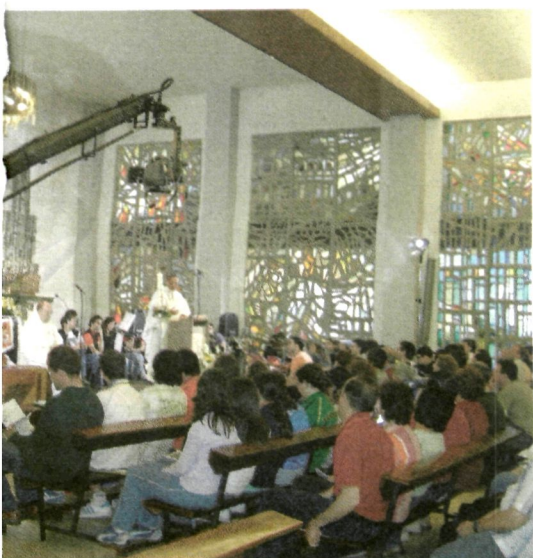
En una setmana, el P. Chávez va visitar més de 20 obres salesianes.

al migdia, on es va trobar amb la nombrosa família salesiana de la ciutat, així com amb les persones que formen part de la comunitat educativo-pastoral. També hi era present el bisbe de Barbastro-Montsó, Mons. Alfonso Milián, que no va dubtar a dir que «Montsó no seria el que és sense els Salesians».

Després de dinar va continuar camí cap a Osca. Allà va mantenir una multitudinària trobada amb la família salesiana de la ciutat, així com amb els professors, edu-

r major i Aragó

Visita de sant Joan Bosco

de l'eucaristia va ser important en les jornades.

al Col·legi Sant Josep, en ple Eixample barceloní, que duia per títol *Educar avui des de la identitat salesiana*. Davant d'una nombrosa presència d'educadors i professors dels diferents centres salesians, va apuntar convençut que «l'educació dels homes i les dones és el gran desafiament d'Europa». Citant Don Bosco, va destacar la funció de l'educació com a eina per construir el futur i com a «art de formar la persona». «L'escola salesiana —va afegir— parteix d'una proposta educativa integral que contempla les vessants professional, humana i cristiana de les persones.»

A darrera hora del vespre va trobar-se amb unes 80 filles de Maria Auxiliadora, al Col·legi Santa Dorotea de Sarrià, per compartir la celebració de les vespres. Després, els va assenyalar els cinc elements essencials per a la revitalització de la vida religiosa salesiana avui: el convenciment de la crida de Déu, el lliurament total que comporta, l'horitzó profètic que implica, l'articulació a través d'opcions concretes i locals, i donar, com Don Bosco, «fins el darrer alè per als joves».

Actes a l'EUSS i a la Meridiana

La jornada del dia 4 de març va començar per a Pascual Chávez amb una trobada a la casa provincial amb els membres de les diferents comissions i delegacions de la Inspecció Salesiana de la Mare de Déu de la Mercè. Després d'escoltar un breu informe de cadascun dels seus responsables, va destacar el fonament pedagògic, antropològic i sociològic de la proposta pastoral salesiana, així com el seu objectiu de fer que l'Evangeli pugui arribar als joves a través de l'educació. També els va animar a saber crear ambients positius on poder treballar de forma personalitzada i per itineraris.

Poc abans del migdia va inaugurar la nova Illa Tecnològica Salesiana a l'Escola Universitària Salesiana de Sarrià (EUSS), juntament amb el conseller de Treball i Indústria de la Generalitat, Jordi Valls, i el secretari general de la Petita i Mitjana Empresa de Catalunya (Pimec), Antoni Cañete, entre d'altres. En el seu parlament, el P. Chávez va destacar l'aposta del mateix sant Joan Bosco en la formació pràctica dels seus joves, de cara a la seva inserció no només en el món laboral sinó en la

Mons. Martínez Sistach va rebre Pascual Chávez al palau arquebisbal.

societat. Abans de dinar va visitar la parròquia de Maria Auxiliadora, construïda l'any 1901 per l'arquitecte Enric Sagnier de la mà de la venerable Dorotea de Chopitea.

A primera hora de la tarda va visitar la seu del Grup Edebé, on va poder compartir algunes reflexions sobre la seva tasca i sobre el sector editorial amb el seu director general, Antoni Garrido. Més tard el P. Pascual Chávez es va desplaçar fins a la parròquia de Sant Joan Bosco de Barcelona, al barri de la Meridiana, i es va trobar amb les persones que formen els equips de les 15 parròquies i santuaris confiats a la congregació salesiana, així com representants de l'associació de Maria Auxiliadora. Amb un estil pròxim i aclaridor, el rector major va definir la parròquia com a «comunitat de comunitats de creients que ha de col·laborar activament en la nova evangelització d'Europa». Després va analitzar els quatre elements que configurarien la missió de les parròquies: el caràcter evangelitzador, el sentiment comunitari, la qualitat de la litúrgia i el compromís apostòlic.

Rere les petjades de Don Bosco

El rector major dels Salesians va dedicar el dia 5 de maig a recórrer les passes del seu predecessor, Don Bosco, en la visita a les

obres salesianes de Martí-Codolar i el Tibidabo, totes dues a Barcelona.

A Martí-Codolar es va trobar amb els directores de les diferents comunitats salesianes de la Inspecció, als quals va dir que en el futur el cristianisme no dependrà del nombre de cristians sinó de la seva identitat carismàtica. Més tard va visitar els salesians de la Residència Mare de Déu de la Mercè, va conèixer el primer monument dedicat a Don Bosco, quan encara vivia, i es va fer una fotografia en el mateix lloc on Don Bosco ho va fer el 3 de maig del 1886.

A primera hora de la tarda el P. Chávez es va entrevistar amb l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, tal com en el seu dia ho va fer el bisbe Jaume Català amb sant Joan Bosco. Mons. Martínez Sistach va agrair la valuosa aportació que la congregació salesiana fa en el territori de l'arxidiòcesi de Barcelona, especialment pel que fa al camp de l'acció social i

l'atenció religiosa.

Més tard, va anar a la basílica del Sagrat Cor de Jesús, al cim del Tibidabo. Després de visitar-ne les dependències, incloent-hi l'hostatgeria i els museus, va celebrar les vespres amb els amics d'aquesta obra salesiana impulsada pel mateix Don Bosco. A darrera hora del vespre, va tornar a Martí-Codolar per compartir amb més de 100 joves la tercera i darrera «Nit a Fons» d'aquest curs. A partir del passatge de la Samaritana (Jn 4,1-42) els va ajudar a reflexionar sobre la seva trobada personal amb Jesús, a aprofundir en la seva vivència de la fe i a no defallir en l'anunci del seu missatge.

Cloenda del centenari de Mataró

La darrera jornada de la visita del P. Chávez, el dia 6 de maig, va servir per presidir la festa inspectorial dels salesians de Catalunya, Balears, Aragó i Andorra, repartint obsequis als que enguany celebraven el seu aniversari de professió o d'ordenació. Posteriorment, en l'eucaristia de la festivitat de Sant Domènec Savio, va destacar que aquest jove alumne de l'oratori de Valdocco —l'únic adolescent no màrtir canonitzat per l'Església— «va fer sant Don Bosco i Don Bosco el va fer sant a ell», en al·lusió al carisma salesià «de buscar la santificació pròpia aconseguint la santificació dels altres». A la sortida, en un pati de l'escola, va participar en la tradicional fotografia que cada any es fan els germans de la Inspecció Salesiana de Barcelona. Cal recordar que enguany, l'obra salesiana de Mataró ha rebut de l'Ajuntament la Medalla d'Or de la ciutat, a proposta de l'Associació d'Antics Alumnes de Don Bosco. La visita de set dies que el P. Pascual Chávez ha fet a Catalunya i Aragó va acabar amb un fort i llarg aplaudiment per part de tota la família salesiana, a la qual ha assegurat «un record en la pregària i l'Eucaristia». Després va marxar cap a l'aeroport del Prat, per seguir la visita cap a Sevilla, on l'endemà va presidir l'eucaristia d'unificació de les inspeccions salesianes de Sevilla i Còrdova.

El rector major dels salesians ha sdeixat molt bon record a Catalunya i Aragó.

Sergi Rodríguez

cadors, monitors, catequistes i amics de l'obra salesiana de la capital de l'Alt Aragó. També hi havia representants d'altres institucions religioses, cosa que va ser valorada pel rector major com a «signe d'estimació i comunió eclesial».

En la seva conferència, que duia per títol *La presència salesiana en el món i la seva presència evangelitzadora*, va fer un repàs a la situació internacional de la congregació, i va destacar la necessitat d'una nova evangelització d'Europa basada en la proposta d'experiències personals de trobada amb Déu i l'enfortiment de la vitalitat de les comunitats cristianes. «Abans es batejava els evangelitzats —va afirmar—, i ara és necessari evangelitzar els batejats.» Durant l'eucaristia posterior va dir que «en la vida cristiana no es pot ser políticament correcte. La fe té una dimensió social i transformadora». La trobada es va tancar amb un sopar de germanor que va comptar amb la presència del bisbe d'Osca, Mons. Jesús Sanz.

Visita a Lleida i conferències a Barcelona

La jornada del 3 de maig va començar amb una estada a Lleida. El rector major dels salesians va visitar el Centre d'Iniciatives Juvenils Contra l'Atur (CIJCA), on va trobar-se amb els educadors que animen les seves diferents activitats d'inserció sociolaboral. Entre ells hi havia alguns dels salesians que viuen a la capital del Segrià i l'alcalde de la ciutat, Àngel Ros. Durant la seva visita, el rector major va valorar molt positivament els objectius i metodologia del CIJCA, tot destacant que «Don Bosco va començar la seva obra a Valdocco (Torí), amb un centre molt semblant a aquest de Lleida». Posteriorment va dinar al Casal Don Bosco, una casa d'acollida per a joves en risc d'exclusió social també animada pels salesians al barri de la Mariola.

Ja a Barcelona, a mitja tarda, el P. Pascual Chávez va anar a fer una conferència

Barcelona

Un pas més cap al diaconat permanent

■ L'arxidiòcesi de Barcelona compta des del 28 d'abril amb quatre lectors i dos acòlits més

BARCELONA.— La parròquia de Crist Redemptor va ser l'escollida per celebrar l'acte d'ordenació de sis candidats al diaconat permanent. La celebració la va presidir Mons. Martínez Sistach, que a més de donar-los les indicacions prèvies i oportunes, no va amagar l'alegria davant d'aquesta celebració: «Amb aquests ministeris es posa en relleu que Déu estima l'Església i que l'Església és viva.» Els sis protagonistes van comptar amb el suport de familiars i amics en el dia en què van fer un pas més en el camí cap al seu lliurament a l'Església.

El divendres 28 d'abril, a les vuit del vespre, a la parròquia de Crist Redemptor de Barcelona i envoltats de la seva família i amics, van ser instituïts com a lectors Toni Macaya Pasqual i Xavier Rius, que exerciran plegats a la parròquia de la Sagrada Família de l'arxiprestat de la Sagrada Família; Rafael Ignacio Tejada Galeano, a la parròquia de la Mare de Déu de Gràcia i Sant Josep, i Jaume Ferrer al santuari de Sant Josep de la Muntanya, totes dues de l'arxiprestat de Gràcia. En el mateix acte van rebre el ministeri de l'acollit Xavier Maria Vicens Pedret, que exercirà a la parròquia de Santa Agnès de l'arxiprestat de Sant Gervasi, i Jordi Albert Garrofé Trabal, a la parròquia de Crist Redemptor de l'arxiprestat del Guinardó.

Tots ells caminen cap a l'obtenció del diaconat permanent, ministeri recuperat pel Concili Vaticà II per a les persones casades o no religioses que vulguin intensificar el seu lliurament al servei de l'Església, però tal com els va indicar Mons. Lluís Martínez Sistach en conferir-los els ministeris respectius: «Déu us demana un sí que comporti un lliurament generós de tota la vida però sempre en la mesura de les vostres possibilitats, perquè també teniu responsabilitats com a esposos, pares, treballadors, etc.»

Toni, Xavier, Rafael i Jaume a partir d'aquest dia proclamaran la Paraula de Déu a les reunions litúrgiques, educaran en la fe els nens i adults, i els disposaran

a rebre els sagraments adientment. Així ho va recordar l'arquebisbe de Barcelona: «Us posareu al servei de la Paraula de Déu i al servei de les comunitats cristianes per explicar-los, llegir-los i difondre la Paraula de Déu. Ajudareu que les celebracions siguin més dignes.» A més, els lectors han de meditar assíduament la Paraula de Déu amb la finalitat de comprendre-la cada dia i ser persones aptes per anunciar-la amb fidelitat als germans, és a dir, «us heu de deixar tocar per la Paraula de Déu,

Mn. Josep Serra, responsable de l'arquebisbat per als ministeris laics i el diaconat, va concelebrar l'eucaristia.

heu de llegir-la amb una actitud de pregària. Primer ha d'entrar al vostre cor, transformant cor i ment, i després l'explicareu als altres», va aclarir l'arquebisbe.

De la seva banda, Xavier M. i Jordi, estan més a prop de poder rebre el diaconat permanent. La seva missió com a acòlits és la d'ajudar els sacerdots i diaques en els serveis litúrgics com el de repartir la sagrada comunió, fins i tot als malalts. Van començar la seva missió en aquella mateixa eucaristia donant la co-

Moment en el qual els lectors reben les indicacions per a l'exercici del seu ministeri.

munió als presents. A més, «han de procurar copsar el sentit íntim i espiritual del sacrifici eucarístic de manera que l'acòlit s'ofereixi a Déu com a oblació espiritual i han d'estimar profundament el Cos místic de Crist», explica Jordi A. Garrofé, un dels nous acòlits de l'arxidiòcesi de Barcelona. Com altres companys, ell també és casat i té fills. Després de molts anys de catequista i animador de joves, fa uns 10 o 12 anys que va sentir que el Senyor li demanava fer un pas més.

Precisament, per al l'arquebisbat, Xavier i els altres cinc candidats, són «un estímul i una interpel·lació. Són persones amb la vida ja encaminada que responen davant de la crida de Déu, "Senyor, què vols de mi?"», i va afegir: «Amb aquests ministeris es posa en relleu que Déu estima l'Església i que l'Església és viva.»

Text i fotos: Consuelo Chaves

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Nous lectors i acòlits a Sant Feliu

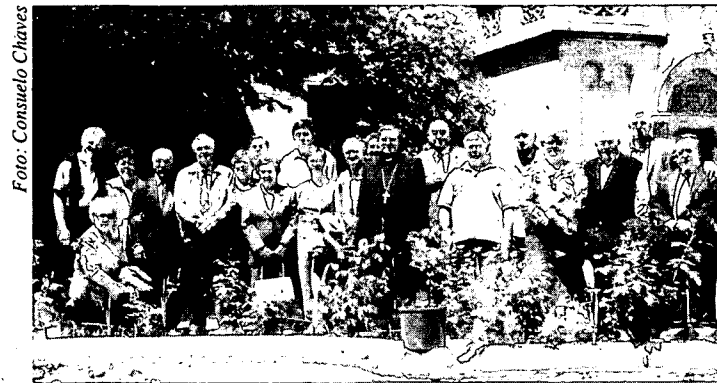
El 8 de març passat a les vuit del vespre a la parròquia de Sant Vicenç, de Sant Vicenç dels Horts, van rebre el ministeri del lectorat Francesc Xavier Artigas Munetas i Manuel Duaso Izquierdo. I van esdevenir acòlits Genís Sans Martínez i Vicente Ramón Castellà Roca. Tots ells es preparen per al diaconat permanent. Mons. Agustí Cortès va presidir la celebració.

Trobada fraternal de diaques permanents

BARCELONA.— Els diaques permanents de Catalunya es van aplegar el dissabte 6 de maig a la Casa d'Exercicis espirituals de Sant Ignasi a Sarrià. Des de fa 18 anys celebren tres trobades l'any. Dues d'elles són a Rubí i la tercera, que té lloc sempre un dissabte del mes de maig, canvia cada any. En aquesta ocasió tocava a Barcelona. I fins allà es van desplaçar els diaques permanents de les diòcesis de Sant Feliu i Lleida. Als quals se'ls ha de sumar els de Barcelona. La resta va disculpar la seva absència.

En total, unes vint persones, entre els diaques i les seves esposes, es van aplegar per compartir una jornada fraternal on va prevaldre el sentit de comunió. Durant el matí es va tractar la promoció del diaconat i altres temes eclesials i també es va preparar la participació en la XXI Trobada de diaques de les diòcesis espanyoles, que es farà a Sevilla el proper mes d'octubre. Arribat el migdia van gaudir tots plegats d'un dinar en el qual van tenir un convidat especial: Mons. Martínez Sistach. L'arquebisbe de Barcelona va compartir amb ells també la sessió de la tarda.

El diaconat és un ministeri que creix lentament però

L'arquebisbe de Barcelona va compartir un dinar fraternal amb els diaques permanents de Catalunya.

amb constància. Cada vegada són més les diòcesis les que ho implanten; actualment està instaurat en la meitat de les 2.500 existents al món. A Catalunya són 75 els diaques permanents que hi ha fins al moment i a l'Estat espanyol, 260. En total, en el conjunt de l'Església hi ha més de 32.000 diaques, el 95% del qual són homes casats, segons afirma Aureli Ortín, degà dels diaques de l'arxidiòcesi de Barcelona. (C.C.)

Barcelona

Enviats per donar fruit

■ L'arquebisbat presentarà el 27 de maig el nou Pla Pastoral diocesà 2006-2009

BARCELONA.— Amb tres objectius clarament definits, l'arquebisbat de Barcelona presentarà oficialment el proper 27 de maig a la Sala de Congressos de La Salle Barcelona el Pla Pastoral diocesà per al tridu 2006-2009. Joves, família i Eucaristia són els tres grans temes d'un pla que té com a missió principal esdevenir instrument de

comunió eclesial, de corresponsabilitat i de col·laboració mútua a l'arxidiòcesi. Sota el lema «Enviats per donar fruit», l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, convida tots els diocesans —sacerdots, religiosos i laics— a comprometre's a fons en l'aplicació d'aquest nou i ambiciós projecte pastoral.

El primer Pla Pastoral de l'arxidiòcesi de Barcelona després de la seva desmembració el juny del 2004 sortirà a la llum el proper 27 de maig amb tres objectius prioritaris: la transmissió de la fe als joves i la seva participació en la comunitat; l'atenció pastoral al matrimoni i a la família; i l'Eucaristia dominical, font i cim de la vida cristiana. La necessitat de respondre a aquestes tres realitats concretes parteix del camí que en els darrers anys es fa a la pastoral quotidiana, tenint present especialment les resolucions del Concili Provincial Tarraconense. Com afirma el mateix arquebisbe de Barcelona en una carta adreçada a diferents estaments diocesans, «tinc posades moltes esperances en el Pla Pastoral diocesà, un document breu i realista, en la redacció del qual han participat tots els consells diocesans». I afegeix: «La seva aplicació, amb confiança en l'ajuda del Senyor, contribuirà a la preuada tasca evangelitzadora i a caminar més units en la pastoral diocesana.»

El nou projecte pastoral de l'arxidiòcesi insisteix abans que res en el treball de conjunt. Així s'explicita en el mateix lema: «Enviats per donar fruit.» El Pla diocesà 2006-2009 vol ser la resposta comunitària a la crida evangelitzadora de l'Església de Barcelona, i convertir-se també així en un exercici de responsabilitat mútua entre totes les persones i comunitats de la diòcesi. En paraules de Mn. Peio Sánchez, membre de la comissió organitzadora de la jornada de presentació del Pla Pastoral diocesà, «aquesta iniciativa és una forma molt concreta de comunió eclesial que ha d'implicar totes les instàncies diocesanes en la seva gran riquesa i pluralitat».

Presentació del Pla Pastoral

La presentació oficial del Pla Pastoral tindrà lloc el proper 27 de maig, en una jornada diocesana a la qual han estat convocats membres dels consells pastorals de parròquies i arxiprestats, repre-

sentants de les congregacions religioses i dels diferents moviments i associacions, així com responsables de pastoral de centres educatius i sanitaris. La jornada, que se celebrarà a la Sala de Congressos de l'edifici Sant Jaume del col·legi de La Salle (Lluçanès, 43), s'iniciarà amb una pregària comunitària i, després d'una introducció per part de l'arquebisbe, es projectarà un audiovisual. S'hi oferirà una presentació suggeridora sobre la realitat actual de la diòcesi i els reptes que en els propers anys ha d'afrontar. L'acte comptarà també amb la posada en comú d'experiències i testimonis diocesans sobre els tres objectius previstos al Pla Pastoral. Els ambiciosos objectius plantejats per als propers anys des de l'arquebisbat es resumeixen en un de sol: la revitalització general de la vida cristiana. En primer lloc, en l'àmbit juvenil, amb la urgència de la transmissió de la fe a les noves generacions. El repte en aquest punt és ser capaços d'oferir als joves la trobada amb Jesucrist des del rostre

d'una Església que els acompanya i acull. Una segona línia d'actuació seria la revitalització del paper de la família i del matrimoni. El Pla Pastoral preveu la incorporació normalitzada de la família a l'activitat eclesial a través del treball a fons en temes de pastoral familiar, de l'atenció i ajuda a famílies amb dificultats i de la creació d'equips de matrimoni, tant joves com de segona i tercera edat.

El tercer gran objectiu tampoc no és nou. És el redescobriments de la missa dominical com a centre de la vida cristiana i

alhora com a font i signe de comunió i acollida. Cal per a això promoure'n el caràcter evangelitzador, missioner i compromès, fent arribar l'Eucaristia als malalts, als propers i als llunyans, i tenint especialment presents les situacions de necessitat i pobresa. «El caràcter central de l'Eucaristia dominical

«Contribuirà a la preuada tasca evangelitzadora i a caminar més units en la pastoral diocesana»

La família és un dels centres d'interès del nou Pla Pastoral.

Cartell del Pla Pastoral diocesà 2006-2009.

—apunta Mn. Peio Sánchez— ha de ser la referència de comunió de totes les realitats de cada comunitat eclesial.»

Després de l'elaboració del Pla Pastoral 2006-2009, duta a terme en conjunt pels diferents estaments intradiocesans, aquest basarà gran part del seu èxit en el contacte amb la realitat concreta. És aquí on els objectius esdevindran iniciatives específiques. A la pràctica això suposarà resituar algunes iniciatives que es desenvolupen actualment i emprendre'n altres de noves. «Per això cal —assegura Mn. Sánchez— estar oberts per canviar el que es fa des de sempre, i alhora proposar accions noves, especialment en l'àmbit dels arxiprestats i diòcesis, que propiciïn la col·laboració en obertura de tots i una qualitat més gran de les pròpies iniciatives.»

En la seva darrera carta dominical, Mons. Martínez Sistach convida tots els diocesans a participar activament en l'aplicació del Pla Pastoral. «Tenim la meravellosa i exigent missió —conclou l'arquebisbe— de ser reflex de la llum de Crist per a molts homes i dones de la nostra societat que no s'han obert encara a aquesta llum. El Senyor ens demana avui que siguem llum del món.»

Samuel Gutiérrez

Trobada de rectors dels Seminaris de Catalunya i Balears

BARCELONA.— El 3 de maig va tenir lloc al Seminari de Barcelona una reunió dels rectors dels Seminaris de Catalunya i Balears, presidida pel bisbe de la Seu d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, responsable de Seminaris a la Conferència Episcopal Tarraconense. Un dels aspectes tractats va ser la valoració de la trobada de

seminaristes de Catalunya a Montserrat el 26 d'abril. Segons el rector del Seminari Conciliar de Barcelona, Mn. Josep M. Turull, «la valoració és molt positiva, perquè va permetre el contacte més directe i personal entre els seminaristes catalans». Amb vista a la V Trobada Mundial de la Família a València es va abordar la participació dels

seminaristes. «Els seminaristes menors de tot l'Estat espanyol», explica Mn. Turull, «es trobaran del 7 al 13 de juliol, coincidint amb la visita del Papa. La resta de seminaristes se sumaran a les peregrinacions parroquials i diocesanes, i a més el Seminari també organitza una peregrinació a València».

En aquesta reunió es va comptar amb la

presència de Mariano Herrera, director del Secretariat de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats a la Conferència Episcopal Espanyola. En paraules de Mn. Turull, «el missatge que Herrera ens va transmetre va ser un missatge d'ànim i alè en el treball que fem de coordinació de tots els Seminaris de Catalunya». (C.C.)

Vic

El Papa declara venerable la mare Caterina Coromina

■ La religiosa va fundar el 1877 l'Institut de les Germanes Josefines de la Caritat

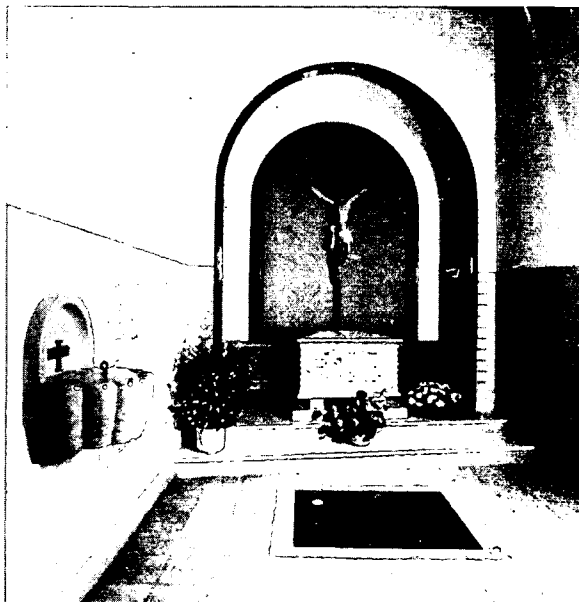
VIC.— El 28 d'abril passat es va fer un pas més cap a la beatificació de la mare Caterina Coromina i Agustí (1824-1893). Aquell dia el papa Benet XVI va signar l'autorització del decret de la congregació per a la Causa dels Sants on es reconeixen les virtuts heroiques de la religiosa catalana. Amb aquest reconeixement pontifici, la fundadora de l'Institut de les Germanes Josefines de la Caritat rep el títol de venerable i només resta ara l'aprovació d'un miracle per ser declarada beata.

Amb molta joia ha estat rebuda a Vic, especialment a la Casa Mare de l'Institut de les Germanes Josefines de la Caritat, la notícia de la declaració com a venerable de la mare Caterina Coromina. El decret que reconeix les seves virtuts heroiques la situa a un pas de la beatificació, procés que es va iniciar en l'àmbit diocesà el 5 d'octubre del 1985.

La germana Dolors Bové, superiora general de la congregació, ha confessat que l'Institut viu «uns dies de gran alegria espiritual, la qual cosa és motiu d'immensa acció de gràcies, no sols per a les

germanes, sinó per a les moltíssimes persones que senten gran afecte per la nova venerable». També el bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, en carta adreçada a la congregació, s'ha congratulat per la notícia i desitja que «aviat la puguem invocar amb el nom de beata i després de santa».

La mare Caterina Coromina va morir amb fama de santedat l'11 de juliol del 1893 després de tota una vida lliurada als malalts. Des de llavors són

Sepulcre de la mare Caterina a Vic.

molts els qui la recorden i visiten al seu sepulcre a Vic, ciutat on va fundar el 1877 l'Institut de les Germanes Josefines de la Caritat. Les seves religioses van ser conegudes inicialment com a «noies de la xicra».

Nascuda a la masia de Sant Nazari, al municipi de Santa Eulàlia de Pardines (Lluçanès) el 19 d'octubre del 1824, la jove Caterina va viure la seva infantesa i adolescència en un ambient rural, sense ni tan sols ensenyament bàsic, fins que als 28 anys va marxar a Santpedor per servir a casa d'un capellà. Uns quants anys després es va traslladar a Vic. Va llogar un pis, feia treballs manuals i durant el seu temps lliure va iniciar la missió de cuidar malalts anant per les seves cases. Va ser en aquesta ciutat on el dia de Sant Pere del 1877 va fundar, sota els auspicis del bisbe Pere Colomer, l'Institut de les Germanes Josefines de la Caritat, el carisma del qual és sobretot la cura i atenció, amb caritat senzilla i sobrenatural, als malalts.

Humilitat i entrega

L'actual superiora general de la congregació assegura que la vida de la mare Caterina va destacar per la «seva gran humilitat i la total entrega al Senyor enmig de les dificultats». «Tota la seva existència va ser estimar i donar-se —explica Dolors Bové—. Estimava els malalts amb tot el seu cor i els cuidava com si servís el mateix Jesús.» El seu testimoni de fe i

Caterina Coromina.

caritat ha deixat una empremta molt profunda a Vic i rodalia. Al llarg dels 129 anys de vida de la fundació de l'Institut han estat moltes les noies que ho han deixat tot per seguir Jesús sota el carisma de la fundadora. S'han entregat amb cos i ànima al servei dels malalts, especialment en temps d'epidèmies i aiguats, amb la seva presència i la pregària constant pels qui pateixen. Ja en vida de la mare Caterina, la seva obra es va estendre per diversos llocs de Catalunya —Vic, Barcelona, Girona, etc.— i d'Espanya. Més tard arribarien les fundacions de Roma i Sud-amèrica.

Actualment, les Germanes Josefines tenen a Vic la Casa Mare, amb el consell general i el noviciat; les residències episcopals i casa sacerdotal diocesana; la clínica de Sant Josep i una residència per a malalts i gent gran. Dintre de la diòcesi, són al capdavant de residències a Manresa, Moià, Prats de Lluçanès i Sant Nazari. A Barcelona regenten també tres residències. A Roma hi ha des de fa uns quants anys una comunitat, on algunes religioses es formen en ciències religioses i estudis sanitaris. També hi ha comunitats establertes a altres diòcesis d'Espanya i d'Amèrica.

Amb la recent declaració com a venerable atorgada a la fundadora, la Gna. Dolors Bové confia que l'Institut experimenti un «rebrot vocacional com a conseqüència de viure amb més entusiasme el nostre carisma de dedicació total als malalts, tal com ja va passar amb motiu del centenari de la fundació i de l'inici i cloenda del procés de canonització de la mare Caterina». Des del bisbat, el mateix bisbe Casanova convida els fidels a conèixer i donar a conèixer la vida d'aquesta venerable religiosa filla de la diòcesi i «encomanar-nos a la seva intercessió per a major glòria de Déu». (C.C.)

150 anys del monestir de les Sagrimentàries

VIC.— El 28 i 29 d'abril i l'1 de maig van tenir lloc al monestir de les Adoratrius Perpètuas del Santíssim Sagriment de Vic alguns actes extraordinaris amb motiu dels 150 anys de la seva fundació. Les celebracions es van iniciar el dissabte al vespre amb una missa solemne i vetlla al Santíssim Sagriment. L'endemà, dia dedicat a les famílies, amics i benefactors

del monestir, Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, va presidir a les 12.00 l'eucaristia central de l'aniversari. El tridu es va tancar el dilluns 1 de maig amb la jornada dedicada als adoradors diürns. La celebració, oberta a tothom, va tenir com a solemne colofó les vespres solemnes i un concert d'orgue a càrrec de Modest Moreno. (C.C.)

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 887 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.es
www.claret.es

Joan Bosco Faner

Sol amb mi mateix

Fes revisió de vida, t'hi acompanyo

Ho va descobrir Elies, a dalt de la muntanya de l'Horeb: Déu no es manifesta en el vent impetuós, ni en el terratrèmol, ni en el foc, sinó en la brisa suau i tranquil·la. Com el profeta, nosaltres també podem sentir la presència de Déu en els petits fets de cada dia. I per apreciar l'ale de Déu, per entendre el seu missatge, precisem de la solitud: estar sols amb nosaltres mateixos.

Col. Gresol, 10. 304 pàg.

Rodolf Puigdollers Parla'm del cel

Parlar del cel no és un tema fàcil ni habitual. Aquest llibre ho fa amb paraules senzilles i properes, paraules plenes d'amor, de poesia i de fe. Paraules que són d'esperança enmig del dolor.

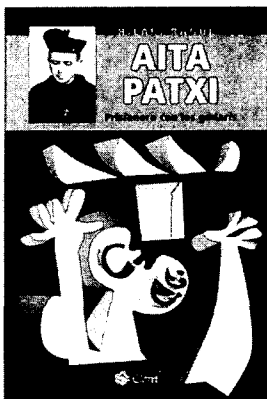
Col. El Bri, 50. 64 pàg.

Hilari Raguer
Aita Patxi

Prisionero con los gudarís

El 1936 va ser mobilitzat com a sacerdot de l'exèrcit. Va compartir el drama del poble basc, primer acompanyant els gudarís en les operacions militars i després, caigut presoner, compartint amb ells la dura vida dels camps de concentració i els batallons de treball. Home de pau a la guerra, home de Déu a la pau, aquesta biografia descobreix l'arrel de la seva sobrehumana entrega al proïsme.

Col. Punto de encuentro, 14. 304 pàg.

Sant Feliu de Llobregat

Pelegrinatge jubilar a Alcalá de Henares

SANT JUST DESVERN.— Els dies 3, 4 i 5 de juny una cinquantena de fidels de la parròquia dels sants Just i Pastor de Sant Just Desvern (Baix Llobregat) peregrinaran a Alcalá de Henares, lloc on van néixer, viure i morir els seus patrons. El pelegrinatge ha estat organitzat amb motiu del 1.700 aniversari del martiri dels titulars de la parròquia i la concessió per part de la Santa Seu d'un Any Jubilar.

La devoció als infants màrtirs Just i Pastor està molt arrelada a Sant Just Desvern, municipi que fins i tot rep el seu nom d'un d'ells. Un dels antics rectors de la parròquia, Mn. Antonino Tenas, autor del llibre *Notes històriques del poble i la parròquia de Sant Just Desvern*, va indagar-ne a fons la història i encara va estendre i arrelar més la seva devoció entre la gent. Els orígens, però, es remunten al segle XIII, tot i que històricament, el primer document que cita directament els dos joves sants és del 1435. A partir d'aquesta data són moltes les ocasions en què apareixen els màrtirs Just i Pastor per referir-se a la parròquia.

Atesa aquesta arrelada tradició, i amb motiu del 1.700 aniversari del martiri dels sants, els feligresos de la parròquia de Sant Just han organitzat un pelegrinatge jubilar a Alcalá de Henares, on encara

avui es veneren les relíquies de Just i Pastor. Allà van néixer, viure i morir els dos sants nens. I sobre les seves despulles es va crear també fa 1.600 anys la diòcesi d'Alcalá, anomenada llavors diòcesi Complutense, en referència a la ciutat romana Complutum.

La concessió a Alcalá de Henares per part de la Santa Seu d'un Any Jubilar és un motiu més per viure aquest viatge amb esperit de fe i com a dinamitzador de la vida parroquial. En paraules de Mn. Antoni Roca, actual rector de Sant Just Desvern, «el pelegrinatge a Alcalá de Henares és una bona oportunitat per tornar a proposar avui el testimoniatge cristià d'aquests dos joves màrtirs». El programa del viatge inclou la participació en la missa jubilar dels sants màrtirs,

Façana de la parròquia de Sant Just Desvern.

el 5 de juny proper, la veneració de les relíquies i la visita a la catedral i museu d'Alcalá.

No és la primera vegada que des de la parròquia es visiten les restes dels seus titulars, però sí la primera que es fa expressament amb motiu d'un Any Jubilar. «Això ha creat il·lusió entre els fidels —afirma Mn. Roca—, i estic segur que esdevindrà una oportunitat privilegiada per revitalitzar la vida parroquial, especialment pel que fa a l'atenció als infants, segons el model dels nostres joves patrons.» Dels sants germans Just i Pastor se'n saben poques coses. La tradició afirma que eren dos infants, de 7 i 9 anys, que en temps de l'emperador Dioclecià (segle III dC) van morir degollats per manifestar la seva condició de deixebles de Jesucrist. Tot apunta que van morir als afores de la ciutat anomenada Complutum, actual Alcalá de Henares. (C.C.)

El bisbe Cortès dirigeix un recés al bisbat d'Urgell

BALAGUER.— El bisbe de Sant Feliu, Mons. Agustí Cortès, es va desplaçar el 9 de maig passat fins al santuari del Sant Crist de Balaguer per impartir un recés pasqual a una trentena de capellans del bisbat d'Urgell. El bisbe Cortès va oferir una meditació, a l'estil de la *lectio divina*, sobre un dels evangelis de resurrecció (Jn 21,15-23), en què va subratllar el tema de la missió i de la participació en el misteri pasqual. Després d'un temps de pregària personal, els assistents van tenir l'oportunitat de mantenir amb el bisbe un diàleg sobre temes d'actualitat, que va ser força participatiu, amb nombroses aportacions i opinions per part del grup de sacerdots. El recés es va tancar al migdia amb un dinar de germanor. (C.C.)

LA CAMPANYA DEL ROSARI VA CREIXENT

El 13 d'octubre del 1992, el pare Werenfried va començar a Moscou una gran campanya del res del Rosari. En aquells moments, després de la caiguda del comunisme a Rússia, la campanya del res del Rosari es va proposar un objectiu ecumènic: per a la conversió de l'Occident materialista, la victòria de Crist a Rússia i la reconciliació entre l'Església ortodoxa i la catòlica.

Però, la història no s'atura i objectius nous contribueixen al cada vegada més gran nombre de cristians que preguen cada dia a la nostra Mare com a mitjancera de les nostres súpliques. En aquests moments —i a petició dels senyors bisbes— l'objectiu de la nostra pregària diària va cap a Cuba. Quin n'és l'objectiu?: que 400.000 catòlics cubans puguin rebre un rosari beneït pel Papa i puguin sumar-se a la campanya del res del Rosari.

Des del començament de la campanya el 1992, amb el títol *Sota la teva empara ens acollim*, es va publicar un llibret de meditacions sobre els misteris del Rosari en nou idiomes. Ara s'ha reeditat amb textos i il·lustracions nous, així com amb la inclusió dels nous cinc «misteris de llum».

Amb un donatiu de 6€ vostè pot o:

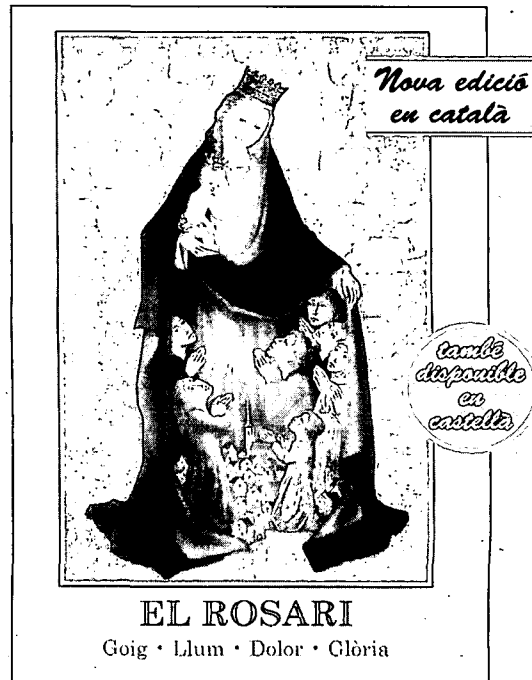
- Adquirir el rosari i el llibret de meditacions i unir-se a aquesta meravellosa campanya de pregària a la nostra Mare.
- Encarregar-nos que —en nom seu— enviï el rosari beneït pel Papa i el llibret *Sota la teva empara ens acollim* a un germà nostre en la fe de l'Església necessitada a Europa de l'Est o del Tercer Món.

Ajudeu-nos a propagar aquesta campanya!

El Rosari beneït pel papa Benet XVI i el Llibret de meditacions són a disposició de tots aquells que es vulguin unir a la CAMPANYA DEL ROSARI

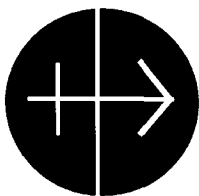
COM S'AJUDA A LA CAMPANYA

Invitem tots els qui vulguin participar en aquesta campanya a enviar un DONATIU DE 6€. A canvi, rebran un rosari beneït pel Papa i el Llibret «Sota la teva empara ens acollim» i nosaltres n'enviarem un altre GRATUÏTAMENT en nom seu als creients de Cuba que ens ho estan sol·licitant.

EL ROSARI

Goig · Llum · Dolor · Glòria

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Ferrer del Río, 3 - 28028 MADRID - Tel. 917 259 212

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona

☐ Vull rebre..... Rosaris i llibrets, i unir-me a la CAMPANYA .	Nom i Cognoms
☐ Hi col·laboro amb €	Carrer núm
Per: Gir ☐ Transferència ☐ Xec ☐	C. Postal i Població
	Província.....

Missions

SOLSONA

Trobada d'animadors missioners a Vallvidrera

Diferents testimonis comparteixen la seva experiència

Una de les activitats organitzades pels delegats de Missions de Catalunya i Balears en àmbit de zona és la trobada d'animadors missioners a Vallvidrera. Fa temps, vam decidir de fer-la cada dos anys; començant per aquest any 2006. A més, va semblar bé obrir-la a cooperants missioners perquè poguessin explicar la seva experiència, per mirar-la després des del seu sentit profund.

Per això, el 4 de març ens vam trobar al lloc habitual d'aquestes trobades (la casa de la Sagrada Família de Vallvidrera) un grupet de persones laïques que havien anat a missions, individualment o en parella, com a cooperants, i algunes religioses i laics relacionats amb missions. Del Consell de delegats de Missions de Catalunya i Balears hi havia la representant d'OCASHA i tres delegats, i també hi va assistir Mn. Joan Busquets, de la Facultat de Teologia de Catalunya, que ens va fer la reflexió teològica sobre les experiències aportades.

Dels testimoniatges dels cooperants missioners, després de parlar-ne i reflexionar-hi entre tots a la llum del que ens va dir Mn. Joan Busquets, es podrien assenyalar uns quants aspectes.

En primer lloc, podríem dir que ells ho van viure més com a missioners que com

també n'aportaven. Així, es van adonar que aquesta gent amb poques coses fan meravelles.

Aquestes vivències els portaven al sentit de la creu: d'estimar i continuar tenint esperança enmig de dificultats, de fracassos, de contrarietats, de no ser reconeguts... Els moments «de mort» que patien els ajudaven a reforçar les actituds profundes.

Tot això també els encaminava a un sentit d'humilitat, oblidant-se de l'estatus social, perquè el que pensaven que els serviria, no els servia, i perquè es veien portats a fer les feines senzilles que en el país on es trobaven fa tothom per a la supervivència, com és el cas d'anar a buscar aigua, en tants llocs on no n'hi ha de corrent. I vivint una inculturació: danses i músiques del país.

Al final, la fidelitat a Jesús i al Regne que va viure i intentar escampar dona forces per semblar sense veure'n el fruit.

Transformació personal

Amb totes aquestes vivències es van anar adonant que l'important, el que queda, és una cosa que no tocaven: la seva transformació personal, al costat de la que vivien, en contacte amb ells, les persones del país on eren.

I tots van coincidir que tot el sentit de la seva acció només de mica en mica l'anaven comprenent profundament, amb el temps, quan ja havien tomat: els processos personals són lents. Es tracta d'il·luminar-ho des de l'espiritualitat. Més que jutjar-ho, l'important és anar experimentant un sentit, amb una actitud d'humilitat, de renunciar a posar-se medalles. En alguns casos, ja des del començament, en reconèixer les pròpies limitacions, que fan que alguns no es vegessin amb cor d'anar a situacions més dures, com alguns països d'Àfrica o la selva d'Hondures.

Dos moments de la trobada.

A l'hora de veure per què hi anaven, hi va haver un seguit de pistes diferents:

- Podia ser el fet de veure una Església diferent, per exemple, en el bisbe Oristia, que fa adonar que l'Església pot canviar, des de dalt, però també des de baix; que pot anar a fons, que pot tornar més fidelment a Jesús i al seu esperit.
- Podia ser el desig de desvetllar una colla de joves perquè visquessin una experiència colpidora, però des de la fe.
- Podia ser un desig de col·laborar amb la Delegació de Missions, harmonitzant així l'Església local i la universal. Certament, Jesús ha vingut a salvar tothom, no sols una Església local, però l'Església universal sense la local és una abstracció. En concret, n'hi ha que hi van marxar per amor a l'Església de Mallorca i al seu projecte de missions.

En el cas de la parella que va anar a missions, hi ha l'actitud de pensar que «anirem un temps al Tercer Món», tenint així un amor obert, no pas tancat a casa. En aquesta línia, n'hi ha que ho veuen com «un retorn de justícia al Tercer Món», als pobres, lloc teològic: «Tot el que feu a un d'aquests més petits, m'ho feu a mi», diu Jesús.

De vegades, el desig d'anar-hi surt a partir de vivències que semblen laterals, com una noia, que hi va pensar arran d'un concert a Cuba amb l'Orfeó Català.

Vocació a la santedat

La vocació missionera és una concreció de la vocació a la santedat, de la vocació a viure a fons, d'una manera personal, el cristianisme.

Tal com Jesús crida els apòstols, no com a autoritats, sinó com a simples cristians, perquè s'estiguin amb ell, per predicar l'Evangeli amb el testimoni i per treure dimonis, per lluitar contra el mal (Mc 3,13). Aquesta crida no és com la que fa una autoritat o un director general que ens té a les seves ordres i ens mana com des de fora, sinó com un amic que ens ha de menester i que compta amb nosaltres.

La parella que va anar a missions ens va parlar de les reaccions d'altres persones quan sabien que hi anaven. Generalment, en mitjans cristians la reputació et creix: entre els «progres», perquè «trenques amb l'Església tradicional»; entre els tradicionals, per allò que es diu, que «allà sí que podràs fer un servei» i com si pensessin que «hi guanyaràs el cel». En mitjans «progres» més o menys ateu, si els ho dius et miren malament. I els familiars i altres persones que t'estimen pateixen...

Al final, aquesta darrera és l'actitud amb la qual se senten més identificats: amb la renúncia al treball, al cotxe, etc., però també al èxit, a fer coses, a ser ben considerat, fins i tot pels del país on vas... La unió amb Crist crucificat.

Al cap i a la fi, la maduració personal demana deixar coses o, si més no, desenganxar-se'n, per poder realitzar vivències que hom se sent més seves. No es tracta d'un renunciar per renunciar; sinó que el fet d'estimar unes persones concretes, o el fet de viure des de dins dedicant-te a unes vivències determinades, et «remolca» cap a aquest desenganxar-te de diverses coses per a les quals, si més no, no et queda lloc a l'agenda.

Llavors, els que han fet aquesta experiència poden comunicar a altres el que han viscut. Per exemple, a través d'OCASHA es pot veure que també els laics poden ser missioners, tot i que només s'hi puguin dedicar plenament durant un temps. Això pot donar un esperit més profund a la Delegació de Missions.

La dèria de les missions, d'anunciar Jesús a la gent que no el coneix, o que el coneix malament, és una riquesa enorme, encara que ens estiguem ací. I tot plegat pot ajudar que les missions esdevinguin una realitat cada vegada més quotidiana en la vivència del cristianisme.

Joan Lladó

Delegat de Missions de Solsona

Jesús ha vingut a salvar tothom, no sols una Església local, però l'Església universal sense la local és una abstracció»

a cooperants. Certament, intentaven ajudar la gent del país on anaven a promoció, però sense utilitzar-ho en un sentit proselitista; també es tractava de ser testimonis de la fe cristiana i de donar-ne explicacions quan se'ls demanava. És a dir, el centre de la seva vivència no era l'èxit a l'hora de desenvolupar un projecte d'ajuda humanitària, sinó més aviat el fet de compartir la vida i la fe amb gent del país on van anar.

Això fa que ells anessin encaixant prou bé la manca o la insuficiència d'èxit de la seva tasca. Per exemple, en el cas d'una persona de les que hi va anar a engegar un projecte de formació professional, que s'adonessin que no anaven només a aportar coses, sinó que la gent del país on eren

LOCATIONS • RENTS • ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

GESTIO

immobiliària

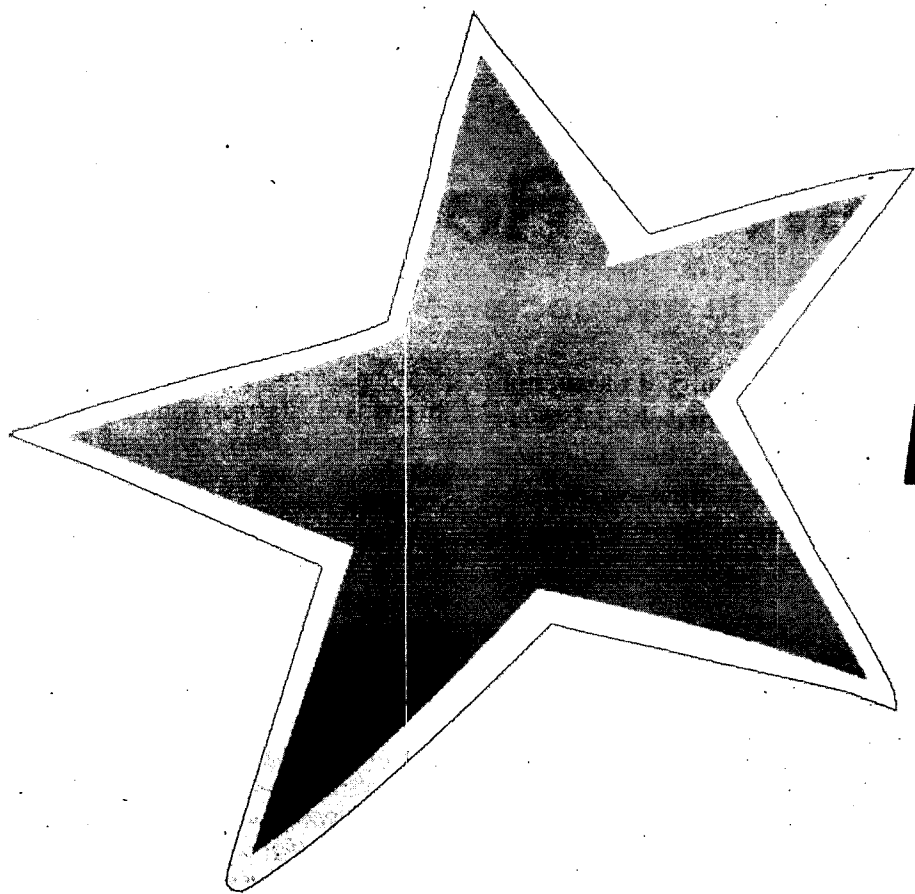
www.gestiogandia.es

93 451 50 00

FINQUES GANDIA - DIPUTACIÓ, 193 -

189 - 08011 BARCELONA

LLOGUERS • ALQUILERS

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- principat
ràdio
- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

La necessitat d'un «Punt de Referència»

■ L'entitat dóna suport a un grup de joves en situació de risc social

Saber com s'obre un compte bancari, com es busca una habitació a Barcelona, què es pot fer en el temps lliure o conscienciar-se de l'estalvi, són accions que per a una persona nascuda a la ciutat i en un ambient normalitzat són d'allò més fàcils i habituals. I si no, sempre hi ha el pare, la mare, el tiet, la germana o

l'amic que et pot donar un cop de mà. Tot i això, nois i noies, menors d'edat, que es van veure obligats a ser tutelats per l'administració o que acaben d'arribar procedents d'un altre país i d'una altra cultura, no saben on, ni com, ni què fer. Necessiten un punt de referència.

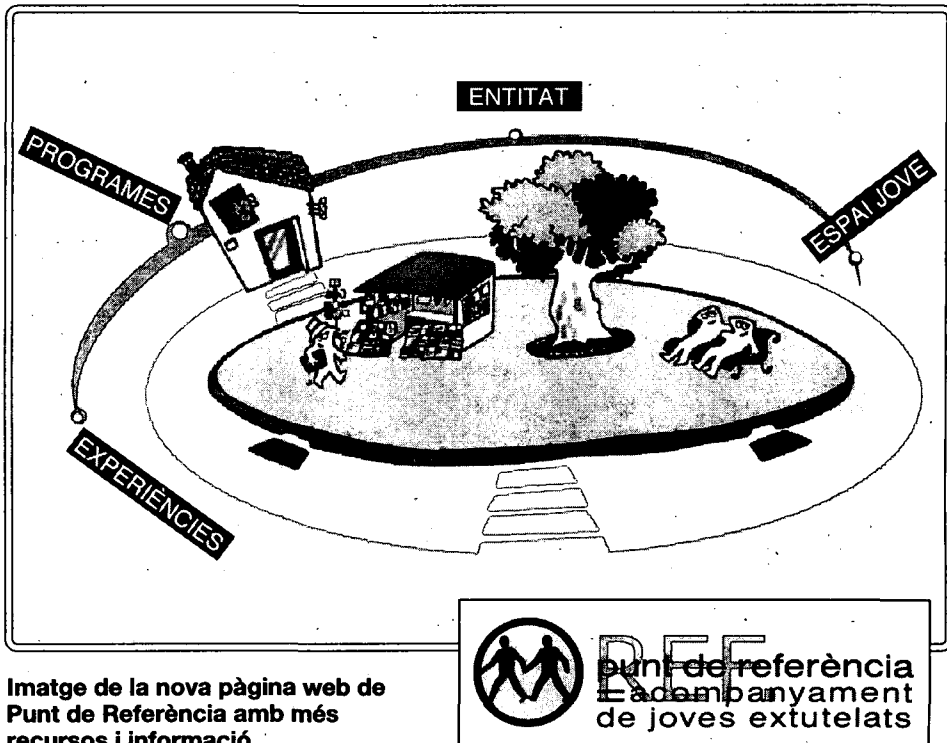
L'associació Punt de Referència va néixer de la demanda específica d'una jove extutelada per l'Administració, en aquest cas la Generalitat. Ella hi expressava l'enorme dificultat que suposa per a algú de 18 anys tirar endavant amb els propis mitjans sense tenir un adult de referència, algú a qui acudir.

Els joves extutelats són nois que fins a la majoria d'edat van estar sota la responsabilitat i l'atenció de les administracions. Les raons són múltiples: haver patit una situació de risc per culpa dels pares, que aquests no se n'hagin ocupat, haver arribat procedent d'un altre país sols, etc. Quan fan els 18 anys s'han de començar a espavilar: buscar on viure, on menjar, on treballar, etc. No compten amb el suport de la família i en moltes ocasions, sobretot en el cas dels joves immigrants, són ells els que han de tirar endavant la família al país d'origen.

La demanda d'una noia extutelada va causar efecte en una sèrie de professionals que treballen en l'àmbit dels joves tutelats i el 1997 es va crear Punt de Referència. Actualment desenvolupa quatre programes per aconseguir el seu objectiu principal: acompanyar i donar suport al col·lectiu de joves extutelats que es troben en una situació de risc d'exclusió social, afavorint-ne la plena integració i autonomia. Al voltant de 90 joves s'han beneficiat de l'activitat d'aquesta entitat.

Un voluntariat molt especial

El programa amb què va iniciar l'activitat l'associació i que continua sent el més important en l'acció de Punt de Referència és el programa Referents. Aquest ofereix a cadascun dels joves que ho sol·licitin una persona voluntària que actua com a referent a l'hora d'abordar les seves diferents necessitats. Els joves han de tenir entre 16 i 23-24 anys i els voluntaris referents han de ser més grans de 25. «Als joves els donem la possibilitat de

Imatge de la nova pàgina web de Punt de Referència amb més recursos i informació.

conèixer una persona que no és un jove com ells, que els pot aconsellar, que els pot explicar com funcionen les coses i que pot desenvolupar la figura de mentor», explica Mercè Garet, tècnica de Programes de l'associació.

Però el voluntari ha estar disposat a complir dos compromisos bàsics i imprescindibles: el compromís amb el jove i el compromís amb l'associació. «A diferència d'altres voluntariats, aquí el que proposem és una relació entre dues persones i si aquesta relació funciona, no s'ha d'acabar al cap d'un any. El que volem nosaltres és que aquesta relació no s'estronegi per la voluntat de la persona voluntària. Hi ha relacions que van començar el 98, quan es va posar en marxa per primer cop el programa i que encara continuen. Hi ha relacions que s'acaben a l'any o abans perquè no quallen, però que no sigui perquè el voluntari enguany està apuntat aquí i el vinent a Greenpeace», aclareix la Mercè.

Igualment, s'han de comprometre a assistir cada 15 dies a una reunió de seguiment amb els membres de l'associació pertinents. En aquestes reunions s'exposen i es procuren resoldre els principals problemes existents.

Un altre dels programes que tenen en marxa actualment i en el qual participen enguany cinc famílies, és el d'acollida. S'ofereix als joves l'oportunitat de viure durant vuit mesos en un nucli familiar. D'aquesta manera se'ls posa a l'abast un referent familiar que dóna suport a les seves activitats quotidianes i ajuda en el camí cap a la pròpia autonomia.

Els destinataris són exclusivament joves immigrants majors d'edat, extutelats, amb permís de treball i de residència, actius laboralment, que no hagin tingut una trajectòria socialment conflictiva i que puguin pagar mensualment a la família 150 euros.

Per la seva part, les famílies voluntàries han de tenir una estabilitat econòmica,

personal i laboral, espai i temps per acollir un jove i estar disposades a assumir el compromís de participar durant un any en tot allò que el programa demani.

A més Punt de Referència té un pis amb capacitat per a tres persones per allotjar temporalment nois entre 17 i 20 anys. És el pas intermedi entre el centre i la vida completament autònoma. Així ho justifica Mercè: «Quan surten del centre de menors molts cops no saben ni cuinar, ni fer una bona gestió dels diners, acaben de començar a treballar, etc. Des d'aquí els oferim l'oportunitat que ho experimentin durant uns mesos. La durada depèn de cada jove, de les seves necessitats, trajectòria, adaptació a la convivència al pis, etc.» Els nois han de fer una aportació a les despeses del pis i no poden haver tingut conflictes als centres de menors.

En darrer lloc, Punt de Referència té en marxa un quart programa anomenat de Suport en què l'associació planteja determinades accions que puguin donar resposta a les peticions que presenten els mateixos joves. Actualment treballen en alfabetització, estudi d'idiomes, aprenentatge d'informàtica, suport a la recerca d'habitatge, etc. En aquest programa també compten i necessiten persones voluntàries més grans de 25 anys que puguin transmetre algun coneixement específic i que disposin de flexibilitat horària.

Els joves que es poden beneficiar dels recursos d'aquesta associació no tenen per què ser només extutelats derivats de la DGAIA (Direcció General d'Atenció a la Infància i a l'Adolescència). Sí que són, en bona part, nois immigrants «perquè si ja és difícil tirar endavant amb 18 anys en una ciutat com Barcelona, imagina't si ets estranger i a més, has d'enviar diners a casa», afegeix Mercè.

Consuelo Chaves

PUNT DE REFERÈNCIA

C/ AUSIÀS MARC, 60

08010. BARCELONA

TEL. 932 700 721 /

607 492 566

FAX 932 655 158

www.puntdereferencia.org

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

0126 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

cultura

Premi cinematogràfic Família per a l'actor Conrado Sanmartín

■ Jordi Pujol inaugura la II Mostra Internacional de Cinema sobre la Família

BARCELONA.— Amb un ambiciós programa d'actes i projeccions previstos fins al mes de setembre, el 6 de maig passat es va inaugurar a Barcelona la II Mostra Internacional de Cinema sobre la Família. El certamen organitzat per l'associació

CinemaNet amb la col·laboració del Grup d'Entitats Catalanes de la Família (GEC) s'ha estrenat enguany amb el lliurament del Premi cinematogràfic Família a l'actor Conrado Sanmartín, de 85 anys, per la seva trajectòria professional i pels valors hu-

mans, familiars i educatius de les seves pel·lícules. El guardó va ser lliurat per l'expresident de la Generalitat, Jordi Pujol, que en el discurs d'inauguració va defensar amb convicció «el paper de família en la societat globalitzada d'avui».

Desconegut per a la majoria dels joves actuals, el veterà actor Conrado Sanmartín va ser durant els anys cinquanta i seixanta un dels galants del cinema espanyol. Al llarg de la seva carrera ha participat en més de cent pel·lícules, primer com a actor de repartiment i després com a protagonista. Fins fa només un any i mig feia teatre, i encara avui, als seus 85 anys, es planteja participar, si en té ocasió, en alguna pel·lícula. Per la seva prolífica carrera professional i pels valors humans, familiars i educatius del seu cinema, l'associació CinemaNet li va atorgar el 6 de maig l'Ona d'Or del Premi cinematogràfic Família en la seva desena edició.

Conrado Sanmartín, casat amb una catalana i pare de cinc fills, va rebre el guardó amb molta satisfacció: «Considero molt important rebre aquest premi dins de la meua professió, ja que compatibilitzar cinema i família no sempre és fàcil. En el meu cas, però, sí que ho ha estat, gràcies sobretot a la meua esposa Olga, amb la qual he tingut la sort de formar una família de debò.» Més enllà de la fama i dels èxits cinematogràfics, la seva família, que ja compta amb dotze nets, és el seu veritable tresor. «Puc jurar —va confessar també— que, tot i la meua professió, sempre he estat fidel a la meua esposa. Ella és el

centre de la meua vida. L'Olga ha estat sempre la que m'ha donat les sorpreses de la meua existència. Si he estat fidel i he tirat endavant en el món del cinema ha estat gràcies a ella. Li ho dec tot.» Un dels moments més emotius de l'acte va ser la projecció d'imatges sobre la seva vida que, sota el títol *Una vida de cinema*, va fer un repàs dels moments més emblemàtics del l'actor nascut a Àvila el 1921.

La família com a referent

Tant Lluís Josep Comerón, president de CinemaNet, com Daniel Arasa, director de l'entitat, van fer una crida perquè «els valors familiars, humans i cívics estiguin presents en el cinema, art a través del qual es transmeten pautes de comportament». En aquesta mateixa línia es va mostrar l'expresident de la Generalitat, Jordi Pujol, durant el lliurament del X Premi cinematogràfic Fa-

L'actor Conrado Sanmartín, amb la seva esposa Olga Quiles.

mília a Conrado Sanmartín. Pujol va insistir en la importància de la família en el món globalitzat: «En aquest gran oceà, la família és l'únic lloc on agafar-se. És allà on trobem els referents de la persona, els seus valors i les pautes de comportament.»

La inauguració de la II Mostra Interna-

cional de Cinema sobre la Família va esdevenir també un moment idoni per retre homenatge a la mare, amb la presència d'una cinquantena de dones amb els seus nadons i fills petits. Així mateix, la Banda Simfònica de les Roquetes va ser l'encarregada d'interpretar en directe música de cinema.

Al llarg dels pròxims quatre mesos hi ha previstos prop de trenta actes emmarcats dins del certamen. Entre els més destacats hi ha l'homenatge l'11 de juny a tots els guanyadors del premi Família per la seva trajectòria professional —entre ells, Alfredo Landa, María Galiana, María Isbert...— i la presència a Barcelona durant els propers quatre mesos dels directors Krzysztof Zanussi i Gianni Amelio, i de l'actriu

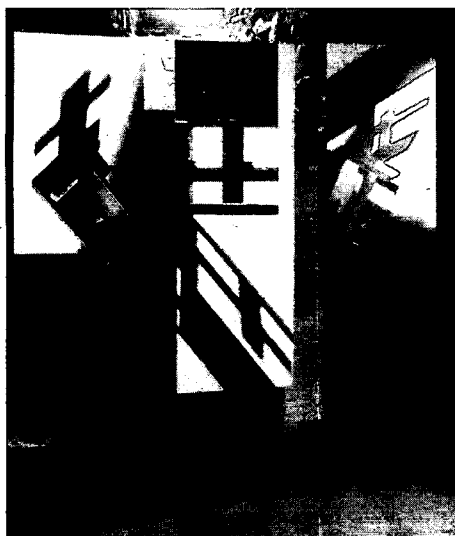
Olivia Hussey, que interpreta la mare Teresa a *Teresa de Calcuta*. També se celebraran jornades sobre «cinema i drogues» i sobre el cinema d'animació, així com una vintena de sessions de cinemaforum.

Samuel Gutiérrez

L'Albergueria acull l'exposició «Gòlgota»

VIC.— La sala romànica de l'Albergueria presenta fins al proper 4 de juny l'exposició *Gòlgota*, un treball escultòric de Francesc Morera (Ripoll, 1953) que fa referència al nom hebreu de la muntanya del Calvari, el Gòlgota, al cim de la qual van crucificar Jesús. L'entrada és lliure. Amb aquesta mostra s'inaugura el cicle «El passat és el pròleg-10 anys de l'Albergueria», organitzat per aquest centre de difusió cultural del bisbat de Vic, amb motiu del seu desè aniversari.

Es tracta d'una sèrie de dotze petites escultures de volum cúbic realitzades per l'autor el 2005. A *Gòlgota*, Francesc Morera ha donat llum a una sèrie d'obres on es fa palesa la presència constant, física i projectada de la creu. L'artista fa encarnar uns discursos subtils i plens d'humanitat en unes obres de ferro d'una contundència formal implacable. No deixa escapar cap de les emocions que el camí del Calvari provoca: l'aspror, el neguit, la inexorabilitat de la fi... Però sobretot remarca, tant amb els seus jocs de buits i plens, com amb les figures inexistents que es creen a l'hora

Morera ha creat unes obres on es fa palesa la presència de la creu.

de formar la seva pròpia ombra, que la importància de la creu no rau en ella mateixa, sinó en la seva projecció vital.

L'exposició inclou també fotografies de les peces realitzades per Miquel Parés. Paral·lelament i com a contrapunt a l'obra

La creu processional de Santa Eugènia del Relat.

de Morera, l'Albergueria exposa en una sala annexa la creu processional de Santa Eugènia del Relat. La representació clàssica de la crucifixió té el seu màxim exponent en les creus processionals, que aglutinen un gran nombre de significats catequètics.

Aquest any s'escau el desè aniversari de l'Albergueria, un centre que treballa per difondre el patrimoni cultural de l'Església des d'una perspectiva contemporà-

nia. «El passat és el pròleg», fa dir William Shakespeare en la seva obra *La tempesta*.

Aquesta idea és l'ànima que ha volgut dirigir l'activitat de l'Albergueria durant aquests deu anys i serà també l'ànima de la programació especial que, fins al desembre, oferirà al públic.

Dins de la programació, cal destacar exposicions d'art contemporani (Enric Pladevall, Ernest Altés, Cinto Casanova...) que aniran acompanyades d'objectes que formen part del patrimoni cultural del bisbat; la projecció del documental *Deu anys, cent moments i mil idees*,

realitzat i dirigit per Toni Casassas, sobre el passat, present i futur del centre; un recital de poesia religiosa a càrrec de David Joui, el 23 de desembre, el *Cant de la Sibila*, interpretat per Jordi Domènech. Els escenaris d'aquestes actes seran la sala romànica de l'Albergueria, l'església de Sant Domènec i els claustres de la catedral de Sant Pere de Vic. Més informació: L'Albergueria, c/de l'Albergueria, 1 - 08500 Vic, tel: 938 891 857, a/e: albergueria@bisbatvic.com (C.C.)

Lliurament dels premis del XXI Concurs Bíblic Infantil

La XXI edició del Concurs Bíblic Infantil, organitzat per la Federació de Cristians de Catalunya i el Grup Avant de Terrassa, ha batut el rècord de participació. Gairebé 39.000 infants i joves de més de sis-centes escoles d'arreu de

Catalunya han participat en aquesta edició del concurs sota el tema: «Què avalua Jesús?». Aquesta iniciativa és un dels concursos bíblics amb més participació a escala europea i té per objectiu estimular els infants de les escoles públiques i

privades perquè coneguin Déu i el seu missatge a través de les ensenyances de la Bíblia. El lliurament de premis de totes les modalitats i categories va tenir lloc a cada bisbat el 29 d'abril passat i en total es van repartir més de 300 obsequis.

TERRASSA-BARCELONA

El Centre Cultural de la Caixa de Terrassa va acollir el lliurament de premis del XXI Concurs Bíblic, presidit per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, amb l'assistència d'unes 300 persones. L'acompanyaven Josep Aran, tinent d'alcalde de Terrassa; Mn. Josep Pausas, arxiprest de Terrassa; Mn. Fidel Catalán, secretari del bisbe; Josep M. Genescà, president de la Federació de Cristians de Catalunya; Mn. Lluís Ferret, consiliari del Grup Avant; Concepció Huerta, membre de l'Associació Bíblica de Catalunya; Joaquina Prat, representant dels Mestres Catòlics de Terrassa; M. del Carme Romeu, delegada de Redacció del Concurs Bíblic, i Josep Manel Fonte, membre de l'associació Àgape.

Mons. Saiz va fer entrega dels premis als

Mons. Saiz va agrair la nombrosa participació en els treballs.

participants dels bisbats de Terrassa i de Barcelona. El prelat va esmentar tres aspectes importants. En primer lloc, va agrair el que ell va anomenar «un petit miracle», i que és el fet de la nombrosíssima participació en els treballs i de l'equip de persones que fa possible any rere any aquesta activitat. En segon lloc, va glossar el sentit del tema sobre el qual havien versat els treballs —«Què avalua Jesús?»— i ho va lligar amb l'encíclica de Benet XVI recordant que Jesús avalua des de l'amor i convida a fer el mateix a tots els cristians. Finalment, es va dirigir als pares i professors tot remarcant la importància de l'educació i la formació cristiana per forjar persones adultes i madures en la societat. L'acte, agradable i emotiu, va ser amenitzat pel cantant Miky Jiménez. (C.C.)

URGELL

Foto: M. C. Orduña

El CEIP La Closa, d'Esterri d'Àneu, va obtenir el primer premi en la categoria d'escoles.

Els premis del XXI Concurs Bíblic es van lliurar a la Casa del Bisbat en un acte multitudinari que va aplegar infants, pares i mestres d'arreu de la diòcesi. «És molt important que tots els nens i nenes tinguin cultura religiosa, a banda de la fe de cadascú. Perquè només es pot escollir sobre allò que coneixes; d'allò que no coneixes, no en pots opinar», va afirmar Mons. Joan Enric Vives, bisbe d'Urgell. El prelat es va mostrar molt content de la gran presència de pares i infants, alguns dels quals es van haver de desplaçar des de punts tan allunyats com Esterri d'Àneu o Artesa de Segre.

A l'acte també hi van ser presents el vicari general, Mn. Joan Pujol; el delegat d'Ensenyament, Mn. Josep Chisvert, i una representant de la Federació de Cristians de Catalunya, Pilar Batalla. Mons. Vives va destacar en el seu parlament de benvinguda i de felicitació als infants que és important conèixer la Bíblia perquè d'ella sorgeixen moltes claus que ajuden a interpretar la cultura i el món actuals. No disposar de coneixement sobre la religió, i sobretot la catòlica, deixa els infants i els joves amb un coneixement sobre la realitat fragmentari. Els va felicitar per la gran participació en el concurs (2.685 alumnes) i se'ls va encoratjar a seguir els anys vinents amb aquesta experiència.

L'èxit de participants a tot Catalunya i també a la diòcesi d'Urgell ha estat notable enguany. Hi han participat 76 escoles d'Urgell, 16 centres escolars d'Andorra i la resta de les diferents comarques que conformen el bisbat (Cerdanya, Vall d'Aran, Pallars Sobirà, Pallars Jussà, Alt Urgell, Urgell i la Noguera). En total, entre premis i accèssits, es van lliurar 35 obsequis i guardons en aquesta edició del Concurs Bíblic. (M. C. Orduña)

GIRONA

Més de trenta estudiants de diverses poblacions gironines es van aplegar el dissabte 29 d'abril al Seminari Diocesà de Girona per rebre els premis del XXI Concurs Bíblic que organitza la Federació de Cristians de Catalunya i el Grup Avant de Terrassa. L'acte va ser presidit per Mons. Carles Soler Perdigó, bisbe de la diòcesi. (C.C.)

TORTOSA

El Seminari Diocesà de Tortosa va acollir el lliurament dels premis del XXI Concurs Bíblic amb l'assistència del bisbe, Mons. Xavier Salinas, del vicari episcopal de Pastoral de la diòcesi i d'un representant de la Federació de Cristians de Catalunya. Mons. Salinas va encoratjar els participants i els va fer adonar de la importància i valor del treball que han realitzat d'aproximació a la Bíblia i al seu missatge. Mn. Josep Lluís Arín —en nom de la diòcesi i de l'Associació Bíblica de Catalunya, que col·labora en el concurs— i un representant de la Federació de Cristians de Catalunya van oferir les dades de participació del concurs d'enguany. Després d'un cordial agraïment als mestres, professors, catequistes i responsables que han animat infants i joves a participar, van lliurar els premis als concursants.

Cal destacar, com cada any, l'elevada participació de concursants de la diòcesi de Tortosa, que cada any va en augment. En aquesta darrera edició hi han participat un total de 2.536 alumnes. Les entitats que hi han participat són 45 CEIP, 9 IES, dues escoles concertades i tres parròquies. El desig de la diòcesi i dels organitzadors és que aquesta realitat continuï amb vigor i que cada cop augmenti més el nombre de participants. (Víctor-Manuel Cardona)

Foto: Víctor-Manuel Cardona

Mons. Xavier Salinas va presidir l'acte.

SOLSONA

El bisbat de Solsona va tancar el 29 d'abril, a les onze del matí, la XXI edició del Concurs Bíblic Infantil amb el lliurament de premis, que es va fer a l'Escola Arrels de Secundària de Solsona, en un acte presidit per Mons. Jaume Traserra, bisbe de la diòcesi. El prelat va manifestar que «és una sorpresa veure la quantitat d'alumnes i escoles que hi han participat», però va ressaltar que «el més important no és la participació, sinó l'interès». Entre els assistents, també hi havia el vicari general, Mn. Antoni Quesada. Mons. Traserra es va adreçar als assistents —la majoria infants que havien participat al concurs— i els va recordar la darrera visita que va fer a Terra Santa. Seguidament es va procedir a repartir els premis i obsequis en les diferents categories. (Ramon Estany)

Foto: Ramon Estany

El bisbe de Solsona lliura un premi a una de les guanyadores.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

El 29 d'abril es va celebrar al col·legi Mare de Déu de la Salut, de Sant Feliu de Llobregat, el repartiment de premis del XXI Concurs Bíblic amb una assistència d'unes cent persones. Mons. Agustí Cortès, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, va presidir l'acte. També hi van ser presents Mn. Joan Pere Pulido, canceller i secretari general del bisbat, i dos representants del Grup Avant de Terrassa, Antoni Feiné i la seva esposa. Mons. Cortès va donar la benvinguda als pares, als infants i joves i als responsables de la comunitat educativa i els va agrair la seva participació en aquesta iniciativa catequètica tan rellevant, alhora que els encoratjava a participar-hi l'any vinent. Va ser una festa emotiva i molt alegre. (C.C.)

El bisbe saluda un dels guanyadors.

Reconeixem Jesús?

Hola, amics! Som al cicle de Pasqua. Jesús ha ressuscitat. Ha vençut la mort i se'ns manifesta amb tot el seu poder i esplendor. Es dona a conèixer als seus apòstols i menja amb ells al Cenacle. Als deixebles d'Emaús els ensenya la seva glòria partint el pa i ells el reconeixen, i així successivament.

Si ens centrem en els nostres dies, com reconeixeríem Jesús? Alguna vegada un pobre o algú que pateix una desgràcia us ha demanat una almoina o ajuda i heu estat generosos? Heu anat a visitar un malalt que sabeu que us necessitava? Doneu un bon consell a algú que no va pel bon camí? Si heu respost afirmativament, és que heu reconegut Jesús, perquè és Ell qui us demana fer obres de misericòrdia a través del vostre proïsme. En ells veiem la imatge del Mestre. Reflexionem-hi, ja que en ocasions Jesús ens ofereix pistes perquè el puguem reconèixer i, així, seguir-lo en el seu camí per la terra i arribar a bon port.

Cecília Aranés Mallo

Coses de la vida

Coses de la vida

TARRAGONA

L'ambient de festa va caracteritzar tota la jornada.

A Tarragona també es va procedir a l'entrega de premis del XXI Concurs Bíblic, acte que va tenir lloc al matí del 29 d'abril al Col·legi La Salle de la ciutat, presidit pel vicari episcopal, Mn. Joan Anton Cedó, i el president de l'Associació Bíblica de Catalunya, Mn. Joan Magí, acompanyats de representants del Grup Avant de Terrassa, organitzadors del certamen.

Les lectures i les cançons van obrir l'acte de lliurament de premis, tot reflexionant al voltant de la paràbola del gra de mostassa, amb acompanyament a la guitarra per part del seminarista Xavier Canudas. Tot plegat, va constituir un reeixit prolegomen fins a arribar al moment de la crida als guanyadors del concurs. Enguany han estat un total de 87 els centres escolars i 5 parròquies dels diferents arxiprestats de l'arxidiòcesi de Tarragona els que han participat en la darrera edició d'aquesta iniciativa. Mn. Joan Anton Cedó va lliurar personalment als escolars guanyadors els premis individuals, en les tres categories, per fer-ho seguidament als representants dels centres docents. Així mateix, es van repartir els premis de catequesi i del concurs de dibuix. Tots els guardonats van rebre els lots de llibres i material didàctic corresponent. Mn. Cedó va destacar el valor que té realitzar treballs com aquest sobre la paraula de Déu, «una paraula que portem en el cor i que hem de saber contagiar al nostre entorn i a través de les generacions». El vicari episcopal també va incidir en la necessitat que el missatge d'amor i d'estimació fraterna «arribi a tothom». (Joan Boronat)

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Aliments d'altres fronteres

Passejo, relaxadament, per un supermercat especialitzat en aliments del món. A les prestatgeries hi ha tota mena de productes. També hi ha plats cuinats: mongetes al xili, que són mongetes cuinades amb tomàquet i unes quantes espècies com ara el bitxo picant; l'hummus, procedent d'Orient, és un puré de cigrons amb crema de sèsam i espècies, normalment, serveix com a guarnició o aperitiu; els nachos són uns cruixents de blat de moro; el búrgul és un blat de moro molt i cuinat, procedent de Turquia, etc.

Una noia agafa una bossa de tempura. Aquest preparat, procedent del Japó, serveix per arrebossar i fregir les verdures i el peix. Només cal afegir-hi una mica d'aigua i aconseguireu un bon cruixent.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Taula rodona sobre l'escola i la família a la Fundació Manyà

TORTOSA.— Amb motiu de la 30a commemoració acadèmica del traspàs de Mn. Manyà, la Fundació Fe i Cultura que porta el seu nom organitza al llarg de l'any diferents actes culturals per tal d'impulsar l'anàlisi de la societat actual i oferir algunes pautes d'ajuda per viure-hi. El 28 d'abril passat va tenir lloc una taula rodona que portava com a títol *Interacció escola-família, avui, on van intervenir persones que estan directament relacionades amb aquesta qüestió tan candent.*

Els ponents van analitzar la realitat actual de la vida escolar.

La sala de la Fundació Cinca-Piqué del campus de les Terres de l'Ebre de la Universitat Rovira i Virgili de Tortosa va acollir els ponents i els participants que hi van acudir. El subtítol que orientava la sessió d'estudi i debat era *Les escoles que voldríem des de la família; la família que voldríem des de l'escola.*

Els encarregats de presentar el tema van ser Xavier Vega, delegat d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya per a les Terres de l'Ebre; Maria Balart, professora del col·legi diocesà Sagrada Família,

i Rosa Maria Carles, del Servei d'Atenció a la Diversitat de la Generalitat de Catalunya. Van excusar la seva absència Daniel Arasa, periodista i president de l'Associació de Famílies de Catalunya, i qui havia de ser-ne el moderador, Azael Fabregat.

Mn. Joaquim Blanch, president de la Fundació Manyà i motor incansable d'aquests actes culturals a Tortosa, va donar a conèixer el motiu de la taula rodona, alhora que presentava els ponents que la constituïen. La primera intervenció

va anar a càrrec de Xavier Vega. Va explicar, d'una forma concisa i didàctica, l'actual estructura i itinerari de l'ensenyament reglat a l'Estat espanyol: des dels 0 anys fins a la fi dels estudis superiors. També va analitzar uns quants dels punts més conflictius, com els darrers anys de l'ESO, i va interpretar aquestes dificultats des de la perspectiva de la prolongació de l'edat d'escolarització fins als setze anys.

Tot seguit, Maria Balart, com a docent i com a mare de família, va comentar la

seva experiència, posant l'èmfasi en la seva tasca de professora. Va llençar un repte a les famílies i va presentar una mena de manifest que va anomenar *Què demano a la família*. La darrera aportació va ser la de Rosa Maria Carles. Anys enrere havia treballat com a professora d'IES i ara està en un gabinet de la Generalitat, on rep informació de primera mà sobre la realitat actual de la vida escolar. La ponent va presentar els reptes que se li presenten al món de l'educació escolar des dels diferents models de família que en aquest moment hi ha a la nostra societat; uns nous models que, segons sembla, encara proliferaran més.

En acabar aquestes intervencions, va arribar el torn del públic. L'aportació d'un dels assistents va demanar als ponents un esforç d'imaginació: «Després d'aquesta escola de "segona generació", com serà l'escola de "tercera generació"?» És a dir, es qüestionava quins seran els canvis que es produiran a l'escola d'aquí a un temps dins de les transformacions tan grans que genera constantment la nostra societat.

Una altra intervenció va recordar la realitat de la immigració i els seus models de vida i família que van, en certa manera, per un camí diferent al que porta el món occidental. Els ponents van contestar amb grandesa de mires i amb la humilitat de la consciència d'estar davant d'una situació tan canviant que fa impossible predir un futur concret per al model educatiu.

Víctor-Manuel Cardona

II Cicle de concerts de primavera a Solsona

SOLSONA.— El diumenge 30 d'abril, l'església del Cor de Maria de Solsona va acollir un concert que unia la virtuositat del clarinet amb el ritme de la bateria sota el títol *Canyes amb ritme*. Hi va actuar el Quartet de Clarinets Chalumeau, format per Rosa M. Caparrós, Elisabet Casanoves, Queralt Serra i Clara Font. A finals del segle XVII, un instrument anomenat *chalumeau* va començar a ser remodelat per donar origen a l'actual clarinet. D'aquí ve el nom d'aquesta formació de quatre reconeguts clarinetistes formada el 1995. Des d'aleshores han actuat arreu del país en escenaris com ara els auditoris del CCCB i de la SGAE o el castell de Perelada i han arribat a enregistrar per a Ràdio Nacional d'Espanya.

El Quartet de Clarinets Chalumeau interpreta tot tipus de música: des de partitures de Bach i Mozart fins a clàssics moderns com Piazzola o Gershwin. Darrerament han afegit un atractiu experi-

Actuació del Quartet de Clarinets Chalumeau.

ment al seu repertori: la bateria de Kike Colmenar. *Canyes amb ritme* és precisament això: les canyes per bufar els clàssics amb els clarinets i el ritme d'una bateria que els segueix i els modernitza.

El concert va constar de dues parts. La primera, més clàssica, amb peces de Mozart, Rossini, Albéniz i Farkas, i una segona part, més variada, amb peces contemporànies i danses cubanes d'autors com Strauss, Frackenpohl, Cervantes, Brel, Gershwin i Nagle & Holcombel. (*Ramon Estany*)

Convocat el X Premi literari Conex

BARCELONA.— El Premi Literari Primavera, organitzat per l'associació Conex (Coneixements i Experiència), arriba a la seva desena edició. El tema és lliure i es pot participar en una de les dues modalitats: poesia o narrativa (els treballs poden ser tant en llengua catalana com castellana). Els obsequis són un diploma acreditatiu, un lot de llibres i la publicació dels treballs guardonats en un recull. Els originals s'han de lliurar a la seu de Conex, Gran Via de les Corts Catalanes, 562, baixos - 08011 Barcelona. Conex és una entitat sense ànim de lucre integrada per persones de més de 50 anys que desenvolupa diferents activitats socioculturals. Més informació: tel. 934 518 080. (*C.C.*)

Quadrets de sobrassada amb pasta fil·lo

INGREDIENTS:

pasta fil·lo
sobrassada
pernil dolç
formatge
oli
anxoves

PREPARACIÓ:

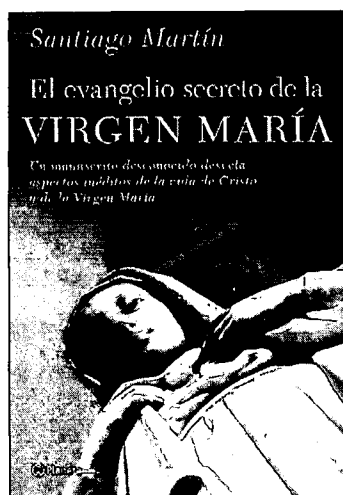
Talleu la pasta fil·lo a quadrets petits i, a sobre, poseu-hi una cullerada petita de sobrassada, un tros de pernil dolç i una llenca de formatge fi. Tapeu-ho tot, amb un altre tros de pasta fil·lo i pressioneu-ho bé, tot tancant-ne els extrems amb la punta d'una forquilla, com si fos una creseta.

Amb oli ben calent, fregiu els quadrets per banda i banda. Quan ja estiguin ben rossos, deixeu-los refredar i poseu-hi una anxova a sobre per decorar-los.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atendrà al tel. 938 793 402.

Llibres

La gran deixeblla de Crist

La Mare de Déu és venerada per milions de fidels catòlics. Per a altres, en canvi, és un obstacle a l'ecumenisme, a causa dels recels que provoca en bona part de les altres Esglésies. Gairebé tots, però, semblen desconèixer les dificultats que va haver de superar per dur a terme la missió de ser mare i fidel deixeblla de Crist. Aquest llibre, escrit pel sacerdot Santiago Martín, es fa ressò d'una antiquíssima tradició de l'Església i recull les experiències de la Mare de Déu, explicades a sant Joan, a l'ocàs de la seva vida. Ens mostra el rostre d'una dona valenta que ha estimat i patit molt. (C.C.)

Santiago Martín, *El evangelio secreto de la Virgen María*. Editorial Planeta, Col·lecció Planeta-Testimonio, Barcelona 2006, 265 pàg.

Antídoto contra la falsedat

El codi da Vinci ha esdevingut un dels èxits editorials més grans dels darrers anys. Amb la seva pretensió sensacionalista de descobrir la «veritable» història del cristianisme, està deformant milions de persones arreu del món mitjançant les seves afirmacions fraudulentament i la seva reivindicació de la història. Els autors d'aquest llibre aborden, amb un estil dialogat mitjançant preguntes i respostes, els errors clau sobre història, art i teologia que aboca aquesta obra. És un antídoto poderós davant d'aquest fenomen cultural devastador. (C.C.)

Mark Shea i Edward Sri, *El engaño Da Vinci. 100 preguntas y respuestas sobre los hechos y la ficción de «El código da Vinci»*. Editorial Palabra, Col·lecció Palabra Hoy, Madrid 2006, 139 pàg.

Gènesi d'una congregació

Amb motiu del Jubileu de la Companyia de Jesús que se celebra enguany, s'acaba d'editar aquest llibre sobre els tres primers jesuïtes (Ignasi de Loiola, Pere Favre i Francesc de Xavier) i la fundació de la Companyia de Jesús. Aquest volum forma part de l'obra *Pasión y gloria. Tomo I*, publicada pel P. Ignacio Echániz, s.j., l'any 2000. «L'aprovació de la Companyia, amb el resum de l'Institut que proposava, només era la primera pedra de l'edifici. Ara calia construir-lo, i per a això calia donar-li un cos, les Constitucions, i un cap, una autoritat», s'explica en una de les pàgines. (C.C.)

Ignacio Echániz, s.j., *Los tres primeros jesuitas: Ignacio de Loyola, Pedro Fabro y Francisco de Javier*. Ediciones Mensajero, Bilbao 2006, 71 pàg.

Històries plenes de vida

Aquest llibre recull una sèrie d'històries plenes d'esperança de vida, fruit de dos viatges a Bombai. El periodista Martí Gironell retrata una ciutat plena de contrastos. D'una banda, el lector és testimoni de la lluita dels treballadors d'una ONG que s'esforcen per donar un futur més digne als col·lectius més desvalguts: els nens i les dones. D'una altra, va prenent consciència de les dificultats que han de fer tant les criatures com les dones per gestionar un present que els pugui garantir un futur. L'autor destinarà els diners que s'obtinguin de la venda del llibre a una associació humanitària de Bombai. (C.C.)

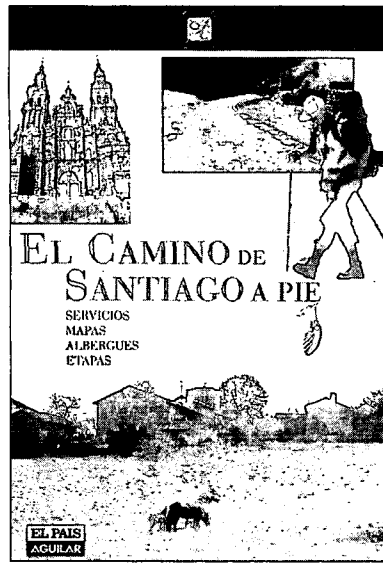
Martí Gironell, *La ciutat dels somriures. Històries de supervivència a Bombai*. Cossetània Edicions, Col·lecció Prisma, Valls 2005, 176 pàg.

L'esperança d'una generació

Aquesta obra, del prolífic escriptor Jordi Sierra i Fabra, ha obtingut el Premi Edebé de Literatura Juvenil 2006. La protagonista és la Sílvia, una estudiant de Medicina que marxa a l'Índia per treballar com a cooperant durant l'estiu en un hospital, davant de l'oposició dels seus pares i el seu novio. Seguint el seu instint, el viatge canviarà la seva vida i la seva manera de pensar. Més que una novel·la que combina l'exotisme de dues cultures, l'autor s'ha proposat dur a terme el retrat d'una generació que no perd l'esperança que el món sigui cada dia una mica millor. (C.C.)

Jordi Sierra i Fabra, *Trucant a les portes del cel*. Editorial Edebé, Col·lecció Periscopi, Barcelona 2006, 286 pàg.

El Camí de Santiago, pas a pas

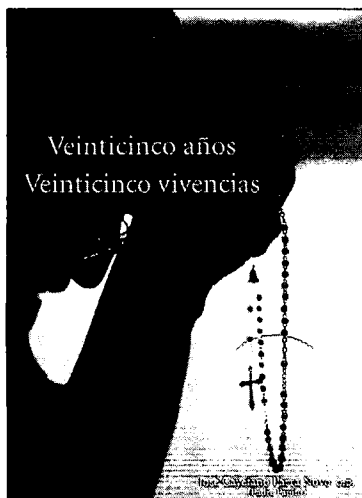
L'objectiu d'aquesta guia és ajudar a qui emprengui el pelegrinatge pel Camí de Santiago a treure'n el màxim partit. El seu text, àmpliament documentat i molt pràctic, i el seu caràcter visual estan pensats per ajudar el caminant. Els nombrosos mapes que s'hi inclouen permetran al pelegrí resoldre sobre el terreny qualsevol dubte d'orientació. La guia es divideix en 36 etapes: sis del Camí Aragonès i trenta del Camí Francès. Cadascuna compta amb una descripció exhaustiva, un complet apartat de dades pràctiques, quilometratge i horari aproximat. (C.C.)

AA.DD., *El Camino de Santiago a pie*. Editorial El País-Aguilar, Madrid 2006, 252 pàg.

Vivències d'arrel pastoral

L'any 2004 José Cayetano Parra Novo, o.p. —conegut popularment com a Pare Papito—, va celebrar les nocces de plata de la seva ordenació sacerdotal. Per commemorar aquest fet, va recollir i publicar algunes de les experiències de la seva tasca pastoral viscudes a Guatemala, país al qual va arribar ara fa trenta anys. «En cadascun dels capítols hi ha plasmat el que ha suposat, i suposa, la vida i el ministeri d'un frare dominic que ha volgut, i vol continuar sent, Bona Notícia de Jesús emmig d'aquest partit i esperançat poble de Guatemala», afirma el Pare Papito. (C.C.)

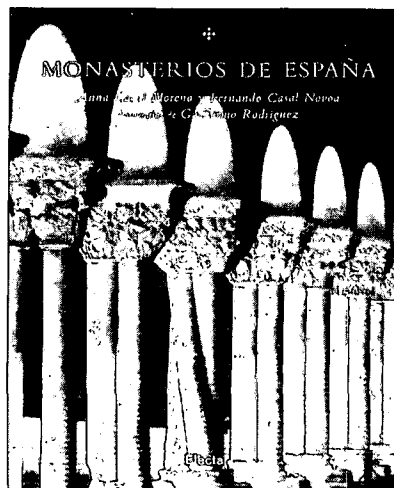
José Cayetano Parra Novo, o.p., *Veinticinco años, veinticinco experiencias*. Ediciones Papiro, Guatemala 2005, 146 pàg.

Interessant itinerari monacal

Aquest llibre constitueix un recorregut estètic i històric per 25 dels monestirs més significatius de la península Ibèrica (Sant Martí del Canigó, Santo Domingo de Silos, Sant Llorenç de El Escorial, Santa Maria de La Rábida...). Si els seus habitants sempre han tingut com a primera missió difondre la fe i els valors del catolicisme, no cal oblidar que els monestirs han complert històricament un paper fonamental en la difusió de la cultura i l'organització del territori. A més, són referents arquitectònics i artístics de primer ordre. Cal subratllar les magnífiques fotografies de Guillermo Rodríguez. (C.C.)

Anna Casal Moreno i Fernando Casal Nova, *Monasterios de España*. Editorial Electa, Barcelona 2005, 191 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Dolor d'absència

Márai va patir molt. Ja ens ho descobria entre línies en les seves obres anteriors (*L'última trobada*, *Divorci a Buda*), però només eren suposicions del lector que llegia entre línies l'obra d'aquest home que havia suportat tots els exilis.

Aquesta nova obra que ens ofereix Salamandra confirma tot el que ja intuïem. La seva vida era un dolor d'absència continuat, en gairebé tots els nivells: pel seu bandejament real quan va haver d'abandonar la seva pàtria, pel fet de ser perseguit per ser jueu, i pel drama de tenir una llengua d'expressió poc coneguda en l'entorn cultural allunyat d'Hongria.

La lectura de *¡Tierra, tierra!* submergeix de ple en els contextos de l'Èxode. Ens sentim portats a identificar-nos amb la soledat —dolorosa— de qui viu allunyat, com el protagonista de *Las soledades* de Góngora, «*náufrago y desdenado, sobre ausente*», i en el soliloqui del seu aïllament, reviu tot el que va ser la seva vida, la seva pàtria, la seva realitat més íntima i incomunicada.

Com en les memòries de Canetti, o en els versos nítids de Verdaguer, quan recorda la «dolça Catalunya» des de la llunya-ria d'emigrant.

Aquesta obra interessa, encara que es-

trictament no sigui una novel·la. Però en Márai qual-sevol pàgina, encara que sigui en l'estil sincopat de l'evocació tenyida de tristesa i de rebel·lia, té una pregonesa que esglaia. Assistim al seu esforç perquè no se li escapi res ni ningú de la seva geografia personal, tant en el món de les seves relacions humanes, com en la seva comunió amb el paisatge; amb ell vivim les vicissituds de la història pàtria... I tot això amb l'estil serè de la seva prosa seriosa, compacta, madura i sense cap concessió a la frivolitat.

El drama personal de Márai és massa gran perquè ell s'entregui en banalitats literàries. Per això interessa, i es llegeix com una conversa nocturna, gairebé com el diàleg de l'«última trobada», quan no

Sándor MÁRAI

¡Tierra, tierra!

Salamandra, Barcelona 2006, 446 pàg.

perd cap instant en divagacions que no porten al final que pretenen els vells amics, en una trobada final, dramàtica i sense pietat.

Márai se sorprèn quan se sent protagonista d'una història que no només és personal, sinó que forma part de la Història —amb majúscula— de tot un poble. La posició d'Hongria al cor d'una Europa en la qual els països es tanquen en si mateixos per la força de les ètnies i del llenguatge. Sentir-se incòmode per saber-se incomunicat, a pesar de pertànyer a un poble pel qual han travessat tots els idiomes.

En els seus exilis, Márai se sent constantment assetjat per la seva condició irreversible de pensador, d'home de conviccions, que no pot —o no vol— harmonitzar amb la gent del seu entorn. Travessa París, i se sent perdut en un món que estima, però en el qual no pot arrelar el seu pensament, i se'n va als EUA on al final trobarà la pau que li dona l'abandonament, l'última sorpresa ineludible del seu tedi de viure.

No es tracta d'una narració optimista, però sí d'una crònica del sofriment de l'home que vol comprendre i no pot, i ser comprès, i no ho vol. Per això, les seves pàgines destil·len un dolor madur, adult,

seriós, com el de tots aquells que no tenen el diletantisme d'una literatura consumista, sinó d'un valor essencialment testimonial.

A pesar que la lectura deixa l'ànima immersa en un món interior ombrívol, potser l'hauria purificat una mica d'esperança. Però no pot comprendre que es pugui reprendre el camí cada dia, quan se sap que tornarà a ser dur i difícil.

Hongria és el país de Tihamer Toth, portador d'esperances en èpoques de joventut, profundament religiós. En Márai no hi espereu pàgines exemplaritzants, però sí molt serioses. Aquestes pàgines poden ser arrencades d'un diari personal. Potser són l'esborrany d'un exercici quotidià d'escriptura i d'agilització de l'estil i recuperació de la memòria. En tot cas, són un testimoni madur, d'un home que ha hagut de sofrir en solitari una sèrie interminable d'impossibilitats, i les ha deixat com a testimoni personal. Amb ell intuïm què devia ser la vida en els durs exilis forçats d'un intel·lectual, amant de la soledat, asfixiat per les passivitats d'un entorn impossible.

Cristóbal Sàrrias

CATALUNYA CRISTIANA

El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 95,90€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 95,90€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 47,95€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avis, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

La gran final de «La Sardana de l'Any» a Cervera

Aquest mes de maig es faran les tres darreres eliminatòries semifinals de *La Sardana de l'Any*, que han de completar la tria dels deu títols finalistes d'aquest certamen de popularitat que promou la Federació Sardanista de Catalunya amb la col·laboració d'una trentena d'emissores de ràdio de tot Catalunya.

Les deu sardanes, que es disputaran la gran final, seran interpretades sobre l'escenari per les Cobles Sant Jordi-Ciutat de Barcelona i Mediterrània. L'elecció de la composició mereixedora del títol s'efectuarà per votació popular entre tots els assistents i tindrà lloc el 27 de maig, a les 9 del vespre, al Teatre de la Passió de Cervera.

Les composicions que ja han superat les eliminatòries semifinals són: *Petons de matinada*, d'Enric Ortí, *Joliua parella*, de Josep Coll i Ferrando, *Destapem els 60*, de Joan Jordi Beumala, *El pont de quinze arcades*, de Carles Santiago, *Bombolles*

d'amistat, de Joan Druguet, *5x5*, d'Eduard Sendra i *Festa d'argent a Palamós*, de Jordi Molina. El dia 27, les cobles Sant Jordi-Ciutat de Barcelona i Mediterrània obriran el concert amb la interpretació d'aquestes set sardanes i de les tres que encara s'han de classificar per donar pas a la votació de la qual sortirà proclamada *La Sardana de l'Any*.

Els interessats per assistir al concert s'han de posar en contacte amb la Federació Sardanista de Catalunya per tal de reservar les seves localitats. El preu de les entrades és de 10 euros. Cal remarcar, a més, que hi ha una oferta per desplaçar-se amb autocar i assistir al concert i també s'organitzen unes visites guiades als diferents indrets monumentals de Cervera, així com una oferta dels restaurants de la ciutat per a totes aquelles persones que vulguin passar el dia 27 de maig visitant la ciutat. El telèfon d'informació i reserva és el 933 197 637. (C.C.)

L'avantpassat dels amfibis

Un problema que la paleontologia té plantejat de fa temps i força important és el de com van evolucionar els peixos (alguns peixos), fins a convertir-se en amfibis. L'amfibi més primitiu conegut, anomenat *Ichthyostega*, té totes les característiques dels animals que poden respirar per brànquies i per pulmons i els seus antecessors coneguts, com l'*Eusthenopteron* del Devonian, mostren ser totalment peixos. Quina mena d'éssers van ser els que van començar a tenir una constitució intermèdia entre peix i amfibi?

La troballa recent d'un fòssil a la regió àrtica del Canadà sembla omplir, almenys en part, aquesta llacuna. La revista *Nature* en dona fe en el número de la primera setmana de l'abril passat. En un estrat devonien de 265 milions d'anys s'han trobat diversos exemplars d'aquesta nova espècie. S'ha anomenat *Tiktaalik*, que en la llengua dels esquimals inuituts del nord del Canadà, vol dir «bacallà aixafat», però el seu nom científic és *Sarcopterygian elpistostegian*. La troballa i la classificació han estat fetes per experts de l'Acadèmia Nacional de la Ciència de Filadèlfia (Estats Units) amb la col·laboració de les universitats de Chicago, Harvard i Cambridge.

Ja se sabia que cap al final del Devonian (4t període de la Primària) s'havia d'haver fet el pas de peixos amb aletes carneses —els crossopterigis— a

Un dels fòssils de «Tiktaalik».

n'han trobat uns quants exemplars. Les seves dimensions varien de 75 a 150 centímetres. No són, doncs, peixos petits, més aviat l'aparença és de caimans, sobretot per les mandíbules, que oscil·len entre 17 i 31 centímetres.

L'article de la *Nature* acaba explicant que aquelles terres que al Devonian van emergir del continent americà havien de ser un lloc apte i factor decisiu per a l'evolució de la vida cap a la conquesta dels espais continentals.

Nosaltres hi direm que tot el que sigui ciència certa ha de ser benvingut, però també hi afegirem que l'orientació dels éssers vius cap a formes més complexes no es pot pas negar. D'un tetràpode com el *Tiktaalik* s'arribà als primats i a l'home, per voler de Déu, és clar.

animals terrestres de quatre potes. Per fer la transició va caldre modificar les dimensions del crani, eixamplant-lo, i fer que es pogués moure independentment del tronc, evolucionar la regió de l'orella, alterar la pelvis, eixamplar-se les costelles i modificar-ne les connexions. Tot això es veu iniciat en el *Tiktaalik*, que té quatre potes que són modificacions de les aletes, i s'hi veuen una primera projecció de dits. Se

L'astronomia en la seva història

47 L'astronomia estel·lar també progressa

Hem vist que a finals del segle XIX i inicis del XX es fan progressos ben interessants pel que fa al sistema solar. Però l'astronomia de les estrelles, o sigui de les «fixes» com es deia encara, no s'ha deixat tampoc de banda. Molts astrònoms hi dediquen el seu treball. No podem parlar de tots en aquest nostre breu resum històric. Hem escollit un astrònom i una astrònoma, americans tots dos, que feren descobertes d'importància per al desenvolupament posterior de l'astronomia al llarg del segle XX.

Edward Emerson Barnard (1857-1923)

Va néixer el 16 de desembre del 1857 a Nashville (Tennessee) de família pobra. El seu primer interès va ser la fotografia, que aleshores tot just començava a tenir aplicacions útils. El 1840 havia començat l'aplicació de la tècnica de Daguerre a obtenir imatges del cel. L'astrònom Simon Newcomb (1835-1909) conegué la dèria del nostre jove i l'animà a obtenir fotografies dels astres. Així va ser com ell va començar. Com un simple aficionat. I poc després ja descobria un cometa. Enginyant-se-les com pogué, aconseguí els mitjans per poder anar a la universitat de Vanderbilt a estudiar astronomia. S'hi graduà quan tenia 31 anys.

Des del temps d'estudiant ja s'havia distingit com un bon observador i trobà plaça de seguit a l'Observatori Lick del Mount Hamilton. Al tercer any de ser-hi ja feia un descobriment: estudiant una «nova» de la constel·lació d'Auriga comunicà que l'«explosió» que l'havia originat havia deixat un embolcall de matèria gasosa que no sols l'envoltava sinó que s'expandia. Va ser el primer a anunciar aquest feno-

men que ara es considera elemental. I al mateix any feia una altra troballa: un cinquè satèl·lit de Júpiter que es troba més a prop del planeta que els quatre galileans. Se l'anomenà Amaltea, nom de la cabra que, segons la mitologia, va donar de mamar a Júpiter a la seva infància. Curiosament féu aquesta troballa sense fer ús de la fotografia, cosa que ja no ocorregué més; tots els altres satèl·lits de planetes han estat trobats gràcies a la tècnica fotogràfica.

El 1895 Barnard fou nomenat professor d'astronomia de la universitat de Chicago i des d'aleshores treballà a l'Observatori Yerkes a Williams Bay. Allà tingué, a partir del 1907, el gran telescopi de 40 polzades (un metre) que havia fet construir George Ellery Hale (1868-1938), que era el més gran dels existents EN aquell moment. I Barnard hi desenvolupà un treball de gran magnitud per fotografiar tota la Via Làctia. Va poder demostrar que les regions fosques que s'hi veuen no són, com creia Herschel, absències d'estrelles, sinó autèntics núvols foscos de pols i gasos. Va descobrir i estudiar 22 nebuloses galàctiques i gràcies a la fotografia va poder donar imatges molt completes de la nostra Galàxia. També va trobar 16 cometes, dels quals un que porta el seu nom és interessant pel seu període curt, de només 6,5 anys.

Una estrella que li cridà l'atenció i estudià amb detall el 1916 va ser la que ara s'anomena «estrella projectil de Barnard». És un astre molt petit, una «nana roja» en nomenclatura actual. Només visible amb telescopi perquè és de 9a magnitud. Barnard va notar que es desplaça pel cel molt de pressa, 10,3 segons per any. Encara que això sigui recórrer una distància angular com el diàmetre de la Lluna en 180 anys,

és molt comparant amb la resta de les estrelles. És la que té el moviment aparent més ràpid de totes les conegudes. Només objectes del sistema solar poden tenir moviments més ràpids. Això vol dir que no pot ser gaire lluny i, efectivament, és a 5,86 anys llum, si bé la «Proxima» del Centaure encara és més a prop; 4,3 anys llum.

Barnard va ser un home dedicat totalment a la ciència amb una activitat excepcional. També volgué ocupar-se d'aprofundir en coneixements del sistema solar: va determinar amb gran aproximació els diàmetres dels asteroides més grans i observà que Mart també té cràters semblants als de la Lluna, encara que no tants, però no ho publicà. Va morir el 6 de febrer del 1923 a Williams Bay.

Henrietta Swan Leavitt (1868-1921)

Aquesta astrònoma va néixer a Lancaster (Massachusetts) el 4 de juliol del 1868. Va estudiar al Harvard College Observatory. El 1902 hi obtenia el càrrec de directora del departament de fotometria estel·lar. Va descobrir algunes «noves» visibles només amb telescopi. El 1905 es traslladà a un observatori que la Universitat de Harvard havia instal·lat a Arequipa (Perú). Des d'aquest lloc es podien observar els astres que no es veuen des de l'hemisferi nord i la doctora Leavitt es posà a estudiar els «Núvols de Magallanes», que són dos grans conjunts d'estrelles (en la nomenclatura actual ja es poden dir «galàxies»; el nom els vingué d'haver estat descrits per primera vegada per Magallanes que les contemplà en el seu periple que donà la volta al món). Aquestes dues «petites» galàxies són a 170.000 anys llum de distància i es pot dir que les distàncies entre les estrelles que les formen són irrellevants compara-

des amb la que hi ha dels «Núvols» a nosaltres. Això feia que es poguessin considerar aquelles estrelles a la mateixa distància i això va motivar la nostra astronomia a fer comparances de brillantor entre estrella i estrella segons el seu tipus. I especialment s'interessà per les variables cefeides, les que havia descobert Goodricke (capítol 42). I hi trobà una relació notable: el període de variació de lluminositat estava en funció de la intensitat de brillantor: brillaven igual totes les que tenien igual el seu període, però, per exemple, una que el tingués de 30 dies resplendia sis vegades més que una que el tingués de 3. En pogué fer una taula de variació relacionada amb la lluminositat i pogué comprovar que es complia en tots els casos observats. Ho publicà el 1912.

Això era important perquè havia de resoldre un problema, el de trobar distàncies d'estrelles i també de galàxies. No encara del tot perquè només donava una «lleï de proporcionalitat» i calia saber la distància real d'una cefeïda almenys per deduir-ne la distància de qualsevol altra. La cosa era clara: sabent que la lluminositat aparent minva com el quadrat de la distància, si se sap la distància d'una una simple proporció dóna, en virtut de la «lleï» de Leavitt, la de l'altra un cop sabut el seu període de variació.

I saber distàncies estel·lars era el 1912 un problema important. No se'n podien mesurar més enllà de 100 anys llum, perquè el mètode trigonomètric és impotent per mesurar centèsimes de segon, i els estels que són a distàncies superiors als 100 anys llum són la majoria i tenen la paral·laxi de menys de tres centèsimes. No hi valia l'argument de dir «si brilla menys és que es troba més lluny»; ben poc brillava l'«estrella projectil de Barnard» i era relativament a prop, a 5,86 anys llum. La lleï de Leavitt podia resoldre el problema per a les variables cefeïdes quan se'n sabés la distància d'una, però el 1912 encara no s'havia pogut saber de cap. Haurem d'esperar, però no gaire. El 1913 Herzprung donava amb una aproximació acceptable la distància d'una d'aquestes variables.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

07.00-08.00	El tren de les set (reflexió) Evangeli Sant Rosari Espurna d'Alba Santor
08.00-09.00	El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00-22.00	Radiofórmula
22.00-23.00	Finestra oberta (l'actualitat de l'Església)

Dilluns

18.00-19.00	Endavant Espanyol
19.00-20.00	Sense embuts
23.00-00.00	Planeta Blau (medi ambient)
00.00-01.00	Pregària de Completes La gran diferència (selecció musical)
01.00-02.00	Ressons (música en català)
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dimarts

18.00-19.00	Piscobabis
19.00-20.00	Coneixes Jesús?
23.00-00.00	Paraules d'amor
00.00-01.00	Pregària de Completes La gran diferència
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dimecres

17.30-18.00	In family
18.00-19.00	Amb els ulls de Maria
19.00-20.00	Grans reptes

23.00-00.00

00.00-01.00	Persona i vida Pregària de Completes La gran diferència
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dijous

18.00-19.00	Piscobabis
19.00-20.00	Temps d'oci
23.00-00.00	Mirades de cinema
00.00-01.00	Pregària de Completes La gran diferència
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Divendres

18.00-19.00	Amb els ulls de Maria
19.00-20.00	Catalunya sense barreres
23.00-00.00	Amb llum pròpia
00.00-01.00	Pregària de Completes La gran diferència
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Dissabte

07.00-08.00	El tren de les set Evangeli Sant Rosari Espurna d'Alba Santor
08.00-10.00	Radiofórmula
10.00-11.00	A tota costa (submarinisme)
11.00-14.00	Trotamundos (turisme rural)

14.00-00.00

00.00-01.00	Radiofórmula Pregària de Completes La gran diferència
01.00-02.00	Ressons
02.00-02.30	Dietaris Evangeli Espurna d'Alba
02.30-07.00	Música instrumental- Radiofórmula

Diumenge

07.00-08.00	El tren de les set Evangeli Sant Rosari Espurna d'Alba Santor
08.00-09.00	Radiofórmula
09.00-10.00	Tot sardana
11.00-12.30	Missa de Montserrat Rutes per Catalunya (excursions)
12.30-14.30	La taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
18.00-18.30	Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
18.30-20.00	La cantata del diumenge (música de Bach)
20.00-20.30	Melodies de fe (música cristiana)
20.30-23.00	Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
23.45-00.00	Pregària de Completes Cova de Country Jazz
00.00-00.30	Ressons
00.30-01.00	Dietaris, Evangeli, Espurna d'Alba
01.00-02.00	Música instrumental- Radiofórmula

Desconnexions de
Ràdio Estel

De dilluns a divendres:

09.00	Informatiu matí + el temps + agenda
10.30	Agenda
12.00	Butlletí informatiu
14.00	Informatiu migdia + el temps + agenda
16.00 i 18.00	Butlletí informatiu
18.30	Agenda
20.00	Informatiu vespre + el temps + agenda
20.30	Música Principat (Dl., Dm., Dc.) La Taula de l'Evangeli (Dj.) Església d'Urgell (Dv.)

Dissabte

08.00	Agenda
14.00	Agenda
16.00	Agenda
17.30	Agenda

Diumenge

08.00	Agenda
14.00	Agenda
16.00	Agenda
17.30	Agenda

RÀDIO
BARCELONA

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h,
Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 21

08.45	Shalom Programa de la comunitat jueva. Director: Benito Garzón.
09.00	Islam hoy Programa de la comunitat islàmica. Director: Mohamed Chakor.
09.15	Buenas noticias TV Programa de la comunitat evangèlica. Director: José Pablo Sánchez Núñez.
09.30	Con todos los acentos Revista setmanal dedicada a facilitar als immigrants la seva integració laboral, social i cultural en la societat espanyola. Directora: Delfina Simón.
10.00	Últimas preguntas «La financiación de la Iglesia.» Aquests dies moltes persones omplen els impresos de la declaració de la renda, per això, l'Església ha posat en marxa la campanya «Recibir... para poder dar». Directora: M. Ángeles Fernández.
10.25	Testimonio «San Manuel y san Benito, una joya neobizantina en Madrid.» Director: Isidro Catela.
10.30	Santa Misa Amb la participació de la coral Sol Ixent de Granollers (Vallès Oriental), sota la direcció de Mireia López. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)
11.20	Els camins de la calma Programa de documentals que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central. Director: Ferran González.

Dilluns 22

17.00 Pueblo de Dios
Director: Julián del Olmo.

Diumenge 21

10.15 Signes dels Temps
Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

Divendres 19

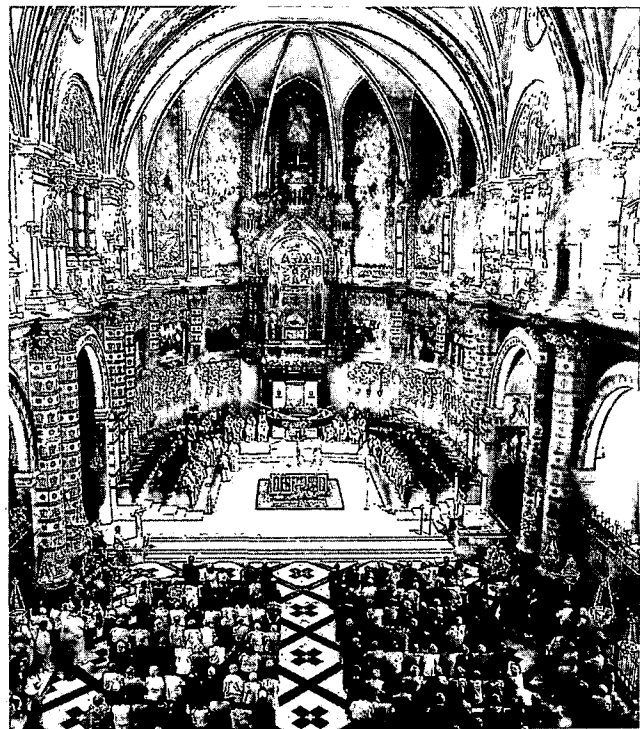
20.00 Creure avui
Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai Temps de reflexió.
El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge

Als quatre vents
Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona i que dirigeix Carles Sánchez. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9 h; Televisió de l'Escala, dissabtes i diumenges, a les 11.30 h; Televisió de Lloret de Mar, diumenges, a les 8.30 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes i diumenges, a les 22.00 h; Televisió de Banyoles, dissabtes a les 8 h i diumenges a les 20.30 h; Canal Nord de Figueres, diumenges a les 11 h; Televisió Costa Brava, diumenges a les 22.45 h.

Cada
diumenge

La Missa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí

Barcelona 106.6	Tortosa 90.1	Cerdanya 104.4
Tarragona 100.6	Garraf 96.8	La Seu d'Urgell 105.0
Catalunya Central 93.7	Vic 91.3	Andorra 107.5
Girona 103.4		

www.radioestel.com

MAIG ÉS EL MES CONSAGRAT A MARIA, MARE DEL BELL AMOR

Altres bisbats

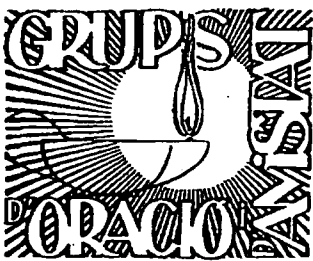
- **GERMANETES DELS POBRES.**— Del 16 al 19 de juny, convivència per a noies de 14 a 30 anys, al noviciat de les Germanetes a Los Molinos (Madrid). Més informació: sor Peter i sor M. Iracema, tel. 918 551 680.
- **MARISTES.**— Del 15 al 30 de juliol, camp de treball a Badajoz per compartir gratuïtament la vida, la pregària i el servei als altres. Més informació: M. Lidia Yoldi, tel. 913 418 930, i M. Jesús Oz de Pinedo, tel. 961 858 209.
- **TERCIARIS CAPUTXINS AMIGONIANIS.**— Organitzen un campament de treball amb drogodependents, per a joves majors de 18 anys, a Albacete, del 16 al 24 de juliol. Més informació: Cruz Miguel, tel. 630 512 526, a/e: cruzmig@teleline.es

- **GERMANS DE SANT JOAN DE DÉU.**— Del 22 al 30 de juliol organitzen un camp de treball a Múrcia, amb gent sense sostre. Més informació: Nacho Pallarés, tel. 686 678 948.

Barcelona

- **INSTITUT EMMANUEL MOUNIER.**— El 18 de maig, a les 19.00, conferència-col·loqui de Carles Ortega, president de la Unió de Treballadors, sobre *Què és la unió de treballadors demòcrates cristians?* Serà a la Facultat de Filosofia de Catalunya, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

- **ROMIATGE MARIA.**— Els Grups d'Oració i Amistat organitzen el 20 de

maig un romiatge marià al santuari de Lurdes de Prats de Lluçanès. Inscripcions: tel. 923 181 005.

- **TIBIDABO.**— El 20 de maig, a les 21.30, eucaristia, processó de Maria Auxiliadora i fi de festa; el 21, jornada interdiocesana de l'Apostolat de l'Oració de Catalunya: a les 11.30, assemblea i eucaristia; a les 16.00, acte eucarístic; el 28, 119 Romiatge del Ram: eucaristia a les 12.00 i festa popular.
- **PARRÒQUIA DE LA MARE DE DÉU DE LA MEDALLA MIRACULOSA.**— El 21 de maig, a les 18.00, Enrique Fernández, animador bíblic i autor del llibre *Maria Magdalena: Evangelio versus Código*. C/ Consell de Cent, 110 - Barcelona.

- **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 22 de maig, a les 19.30, sessió de reflexió sobre l'actualitat cultural i religiosa amb Joan Majó, director general de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. C/ València, 244, 1r - Barcelona, web: www.fundaciojoanmaragall.org

- **ORATORI DE SANT FELIP NERI DE GRÀCIA.**— El 22 de maig, a les 20.30, conferència del Mn. Joan Ubach, sobre *La pregària amb el beat Pere Tarrés*. C/ del Sol, 8 - Barcelona, tel. 932 182 483.

- **COSMOCAIXA.**— El 23 de maig, a les 19.00, Paul J. Crutzen (Premi Nobel de Química 1995) parlarà sobre *L'antropocè*. C/ Teodor Roviralta, 47-51 - Barcelona, tel. 932 126 050, fax 932 537 473, a/e: savicosmocaixabcn.fundacio@lacaixa.es

- **AMICS DELS GOIGS.**— El 24 de maig, a les 19.00, conferència *Recuperació i Reinaxença: els goigs del segle XIX*, a càrrec de Joan Campabadal i Breu. C/ Comte Borrell, 307, 2n - Barcelona, tel. 933 216 451.

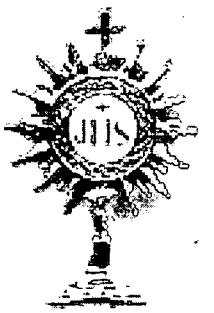
- **CAIXAFORUM.**— El 24 de maig, a les 11.30, sessió de Manel Garcia Sánchez (professor associat d'Història Antiga, Universitat de València) sobre *Un grec a la cort del Gran Rei: vida cortesana i blanesa persa*; a les 19.00,

QUARANTA HORES D'ADORACIÓ A JESÚS SAGRAMENTAT

PARRÒQUIA DE MARIA REINA.— El 25 de maig, de 9.00 a 21.00. Av. d'Esplugues - Barcelona, tel. 932 035 539.

PARRÒQUIA DE LA PURÍSSIMA CONCEPCIÓ.— Del 26, des de les 8.30, al 27 de maig, a les 5.00. C/ Aragó, 299 - Barcelona, tel. 934 576 552, a/e: purissima_concepcio@yahoo.com

JESÚS PACIENT.— Del 27, a partir de les 5.00, al 28 de maig, fins a les 20.00, a les religioses de Jesús Pacient. C/ Gran de Gràcia, 177 - Barcelona, tel. 932 171 393.

xerrada de Zygmunt Bauman (catedràtic emèrit de Sociologia de la Universitat de Leeds) i Mihály Dés (assagista) sobre *Europa. Velocitats i models*; el 26, a les 12.00, festival de poesia per als escolars; el 27, a les 21.00, lectura de poemes. Av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona, fax 934 768 635, web: www.laCaixa.es

- **GERMÀ ROGER.**— El 25 de maig, a les 19.00, jornada d'estudi a l'Institut de Teologia Espiritual sobre *El germà Roger de Taizé. Passió de Reconciliació*. Presentació a càrrec del Dr. Pere Montagut, director de l'Institut de Teologia Espiritual; audiovisual sobre el germà Roger; conferència sobre l'espiritualitat del germà Roger a càrrec de Santi Pérez; pregària final. C/ Diputació, 231 - Barcelona, tel. 934 514 942.

- **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El 25 de maig, a les 20.00, espai per meditar i resar la Paraula del Senyor amb el lema «Hem sentit una Paraula...». L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, convoca els joves a la catedral per compartir aquesta estona de pregària.

- **PASTORAL DEL SORD.**— El 25 de maig, a les 18.00, conferència per a pares sobre *El despertar de la sexualitat*, amb M. Dolores Viayna; el 27, a les 19.30, per a avis i famílies, conferència sobre *Afectivitat i pudor*, a càrrec de Tomàs Malmierca. Totes dues seran a la parròquia de Santa Teresina de l'Infant Jesús (Via Augusta, 68 - Barcelona, entrada pel carrer Sant Marc) i interpre-

tades amb llengua de signes per als sords.

- **SANT FRANCESC DE PAULA.**— El 27 de maig, a les 12.00, a l'església del monestir de les Religioses Mínimes, concelebració de l'eucaristia presidida per Manuel Bellmunt (salesià). Hi participarà la coral del Centre Cultural Manuel de Falla, dirigida per Ramon Beltran. Més informació: tel. 934 292 757.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA
BARCELONA

- **PALAU DE LA MÚSICA.**— El 27 de maig, a les 19.00, concert de l'Orquestra Simfònica del Vallès, amb obres de Haydn i Boccherini. Més informació: tel. 902 442 882, fax 932 957 208, a/e: taquilles@palaumusica.org, web: www.palaumusica.org

- **CONFRARIA DEL NEN JESÚS.**— El 28 de maig, a les 17.00, missa i consagració dels nens i petició de fills pels matrimonis que ho desitgin. Monestir de la Visitació, Vall d'Hebron, 256 - Barcelona, tel. 934 281 620.

- **SANT CRIST D'ARÉN.**— Els devots del Sant Crist d'Arén de Ribagorça residents a Barcelona celebraran la seva festa major a la parròquia de Santa Anna (c/Rivadeneira, 3) el 28 de maig, a les 17.45, amb la missa solemne i el cant dels goigs.

以靜爲下故大國以下小國
則取小國小國以下大國則
取大國不過欲兼畜人小國

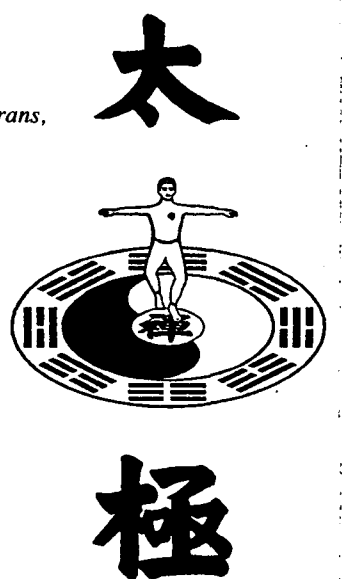
El gran regne que se sotmet als
seus vassalls,
esdevé senyor dels vassalls.
El petit regne que se sotmet als grans,
esdevé senyor dels grans.
Per això, n'hi ha que conquisten
rebaixant-se;
i d'altres, pel fet d'estar a sota.

MOVIMENT I TERTÚLIA
AMB PETER YANG

Entrada lliure el
dissabte 20 de maig,
a les 18.30 hores.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

AFINADOR DE PIANOS

(piano tuner)

David
Tel. 933 712 074

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones
a Sarrià-Sant Gervasi
a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

- RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ**

Des del carrer

Apassionat per la literatura des de ben petit, l'escalenc Lluís Carbó gaudeix escrivint relats breus sobre històries quotidianes carregades de vida. Són històries senzilles, sovint anònimes, que l'emocionen i li criden l'atenció. És el cas del relat «Aniversari», premiat recentment en el XVI Certamen de Narrativa Breu Església Viva, que organitza cada any el Departament de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Girona. Lluís Carbó, mestre d'institut a l'IES Baix Empordà de Palafrugell, està casat i té una filla de tres anys, la Laura. Ella és, ara per ara, la seva principal font d'inspiració...

Lluís Carbó Arribas, guanyador del XVI Certamen de Narrativa Breu Església Viva de Girona

«Escric per recuperar veus i vides anònimes»

—Amb quines expectatives es va presentar al certamen de Narrativa Breu Església Viva?

—M'agraden les històries curtes dialogades, els contes. Aquest certamen demana una història curta per ser llegida a la ràdio i em va semblar ideal, que s'ajustava al que m'agrada llegir i escriure. M'ha sorprès el premi perquè sóc novell en això dels concursos. De fet, les històries que escric no estan pensades per concursar enlloc sinó per recuperar veus i vides mig anònimes. Es pot dir que el concurs ha estat un «accident»...

—D'on li ve l'afició per la literatura?

—Els meus pares van ensenyar-me a estimar la literatura de ben petit: cada divendres anaven a la llibreria de l'Escala a comprar una *Joya Literaria Juvenil* i la llegíem havent sopat, prop del foc. Gaudíem llegint, tots quatre. Des de llavors, sempre he tingut un llibre entre mans. L'afició per escriure també ve de lluny. Sempre ho he anat fent, m'ajuda a centrar-me, a ordenar idees. A més, estic ficat en una revista local —*L'Escalenc*—, que em dona l'oportunitat d'escriure-hi cada mes i aquesta

circumstància fa que no m'adormi. Escriure em demana disciplina més que inspiració...

—Després d'aquest premi, han de començar a tremolar escriptors best-sellers com Albert Sánchez Piñol o Carlos Ruiz Zafón?

—Aquí l'únic que tremola sóc jo, perquè no estic acostumat a les entrevistes! La il·lusió que tinc és seguir escrivint històries curtes de gent propera que té per explicar; seguir rescatant testimonis que no tenen veu. El que m'emociona i em serveix és allò viscut, aquelles vivències que t'explica l'avi o el veí. Busco històries carregades de vida, no tant l'originalitat o l'imaginari.

—Què ha volgut transmetre amb *Aniversari*, el relat guanyador?

—El relat és real i de família. Explica com l'avi Esteve vol fer un regal especial a la seva néta Laura, en els seus set anys. L'Esteve mai no ha volgut parlar de la guerra amb ningú, però amb la Laura és diferent. Han passat molts anys i l'avi ja no té la pressió de l'odi, només un record que té ganes de sortir-li del cor. I té una néta que s'estima molt, a qui vol fer un bon regal, el millor regal d'aniversari... M'agrada l'espai

que comparteixen l'Esteve i la Laura. Aquest registre que es crea entre els avis i els néts cal aprofitar-lo: les millors classes d'història, d'educació, de sentit comú, de paciència, de rectitud, d'honradesa, de sinceritat, d'estimació, d'humanitat, de valors, s'expliquen d'avis a néts, n'estic convençut.

—El relat transmet sentiments profunds, fins i tot transcendentals, amb un llenguatge planer i entenedor... Li ha influït la seva tasca com a professor de Religió?

—Segur que sí, però no només això. No separo la tasca docent a l'Institut de les xerrades amb els amics, de quan estic a casa o a la peixateria. El llenguatge planer surt del diàleg, de voler-se fer entendre més que de voler-se lluir. Per això m'agraden les històries curtes i parlades, perquè el mèrit va amb la història més que amb qui la posa per escrit.

—A partir d'ara, pensa continuar fent incursions en el camp literari?

—Aniré fent, com fins ara. Gaudeixo escrivint històries que escolto, que em criden l'atenció. M'agrada donar forma a episodis senzills, plens de matisos que porten molta vida incorporada. M'agrada fer-ho, m'ho passo bé: potser algun dia podran servir a algú, qui sap si a la meua filla! Quan escric alguna cosa, sempre penso en ella. O sigui que aniré fent, ben motivat, com fins ara...

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

Presentes al món dels mitjans

Es tracta, acabàvem dient la setmana passada, d'assumir el progrés dels instruments mediàtics no passivament, sinó com a subjectes capaços d'orientar-los al veritable servei de la persona. Ara bé, no podem acontentar-nos amb una bona utilització dels mitjans, tot i la seva importància. Ens cal fer-nos-hi presents, tant com ens sigui possible. Avui que ens arriben de tots costats tota mena d'opinions i se'ns proposen tantes formes de vida i tants models de felicitat..., no trobeu que hi ha un buit de propostes inspirades en els criteris de l'Evangeli?

Generalment la manera com apareixen als mitjans temes tan delicats com el concepte cristià de família, la fidelitat en l'amor, l'educació, el respecte a la vida dels indefensos... és polèmica. Sovint esclata a partir d'algun document o declaració doctrinal de la jerarquia, entorn del qual prenen posició persones diverses. Ja d'entrada, aquesta via d'accés —un document— és poc simpàtica. Però, a més, s'hi fan servir, inevitablement, criteris assumibles només des de l'interior de la fe. Així, a molts els arriba abans allò que és exigència, que allò que li dona sentit i la fa desitjable. Sense l'anunci de la bona notícia de l'amor que Déu ens té, sense l'horitzó de les benaurances, sense haver agafat confiança en Jesús... és possible de fer determinades opcions morals? Afegim-hi, encara, la sospita d'al-

guns que es tracta, en el fons, d'unes pautes de conducta amb connotacions polítiques... i ens explicarem per què ens costa tant de fer-nos entendre.

L'alternativa seria alleugerir el protagonisme dels documents a favor del testimoni de cristians i cristianes que oferissin el testimoniatge de la seva vida i en transparentessin la felicitat. Un camí certament lent i difícil, és a dir, un camí de nova evangelització. És aquí on entra en joc la presència en els mitjans de comunicació. Per què no hi som més? Una part important d'aquesta presència és a l'abast de tothom: participació per telèfon en aquells programes radiofònics —cada dia més nombrosos— que la sol·liciten, cartes adreçades a diaris i revistes... Una altra part, molt important, demana una mica més de preparació: la col·laboració en els mitjans de comunicació amb articles, programes, guions... Avui comptem amb una xarxa densa de mitjans, d'àmbit general i d'àmbit comarcal i local. No cal dir que aquesta presència mediàtica constitueix només una petita part de l'àmbit en el qual té lloc el testimoniatge cristià. Però val la pena tenir-la en compte: té efectes multiplicadors, crea ambient, fa que molts que pensen igual però no gosen dir-ho se sentin acompanyats i guanyin confiança.

Presència en els mitjans vol dir també donar suport als espais que les cadenes públiques i algunes de privades dediquen a la vida eclesial. Sap greu trobar encara catòlics que ignoren programes importants com *Paraules de vida*, a Catalunya Ràdio, *Signes dels temps*, a TV3, la Missa dominical, a TV2, la Missa Conventual de Montserrat, un cop al mes a TV3 i cada diumenge a Ràdio Estel. També la Missa dels diumenges de Santa Maria de Badalona, a Cope Catalunya i a Catalunya Música conjuntament.

Finalment, hi ha els mitjans de comunicació de titularitat —o de temàtica— eclesial. Voldria remarcar, una vegada més, la necessitat que tenim els catòlics de superar la dispersió d'esforços entre grups i diòcesis, de ser difusors entusiastes dels nostres mitjans, de donar-los suport amb generositat. Són coses a pensar, especialment, en la pròxima Jornada de les Comunicacions Socials.

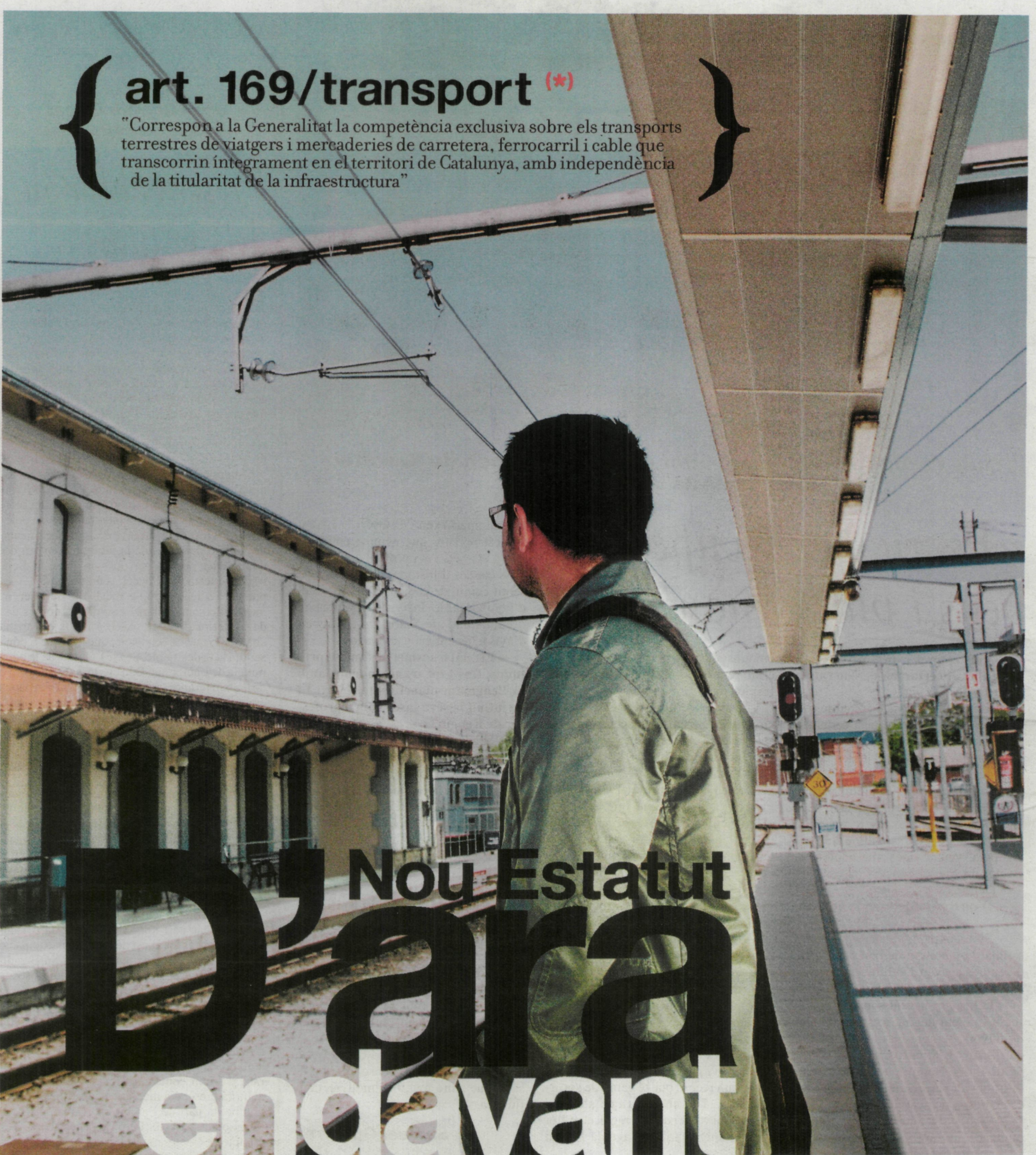
Eduard Brufau

La paraula dels missioners

El poble de fidels del primer món no pateix només una reducció inquietant del conjunt dels seus membres, sinó que sovint també ha de lluitar contra un altre mal: el de les discussions bizantines. Els cristians de casa nostra tendim a caure en controvèrsies sobre temes de segon ordre, característica molt pròpia de les societats riques i ocioses. I mentre perdem el temps en polèmiques i dissertacions no ens adonem de la tasca impagable i esperançadora de milers de cristians que treballen per l'Evangeli en altres continents: els missioners.

Els no participen en debats absurds propis dels que ja tenen totes les necessitats bàsiques cobertes. Els missioners fan realitat el missatge cristià de l'amor de Déu, i fins i tot quan cal donen la vida per Jesucrist, pels pobres i pels malalts. Per això és injust que els fidels del primer món no siguem prou conscients del treball essencial d'aquests cristians exemplars. Arribem fins al punt d'ignorar que la seva és la manera vàlida i més efectiva d'escampar l'Església de Déu i que si el cristianisme creix al món és gràcies als missioners i no pas a les nostres discussions. Deixem-nos de xerrameca i deixem que sigui la paraula dels missioners la que se senti arreu del món.

Rauxa

{ art. 169/transport (*) }

"Correspon a la Generalitat la competència exclusiva sobre els transports terrestres de viatgers i mercaderies de carretera, ferrocarril i cable que transcorrin íntegrament en el territori de Catalunya, amb independència de la titularitat de la infraestructura"

D'ara endavant

El nou Estatut és aquí. Un nou Estatut que reconeix la nostra identitat nacional, defineix drets ciutadans, amplia les competències de la Generalitat, i estableix un nou sistema de finançament. Tenim ara una oportunitat històrica a les nostres mans: donar a Catalunya un gran impuls per a millorar el benestar de les persones. D'ara endavant podrem resoldre eficaçment els problemes de la gent des d'aquí, de més a prop. D'ara endavant podrem destinar més recursos a habitatge, a transports públics, a polítiques socials, a educació i salut, a modernitzar les infraestructures i a promoure una economia més competitiva. Per a tu. Per a tots i totes, nou Estatut. D'ara endavant.

(*) La Generalitat regularà el transport ferroviari de rodalies i regionals, decidirà els horaris, la freqüència de pas dels trens, planificarà les noves línies. Amb més capacitat de decisió en aquest àmbit, el govern de Catalunya podrà ser més eficaç en la modernització del transport públic i en la dotació de nous serveis ferroviaris.

Per a més informació: www.gencat.cat/nouestatut

 **Generalitat
de Catalunya**

